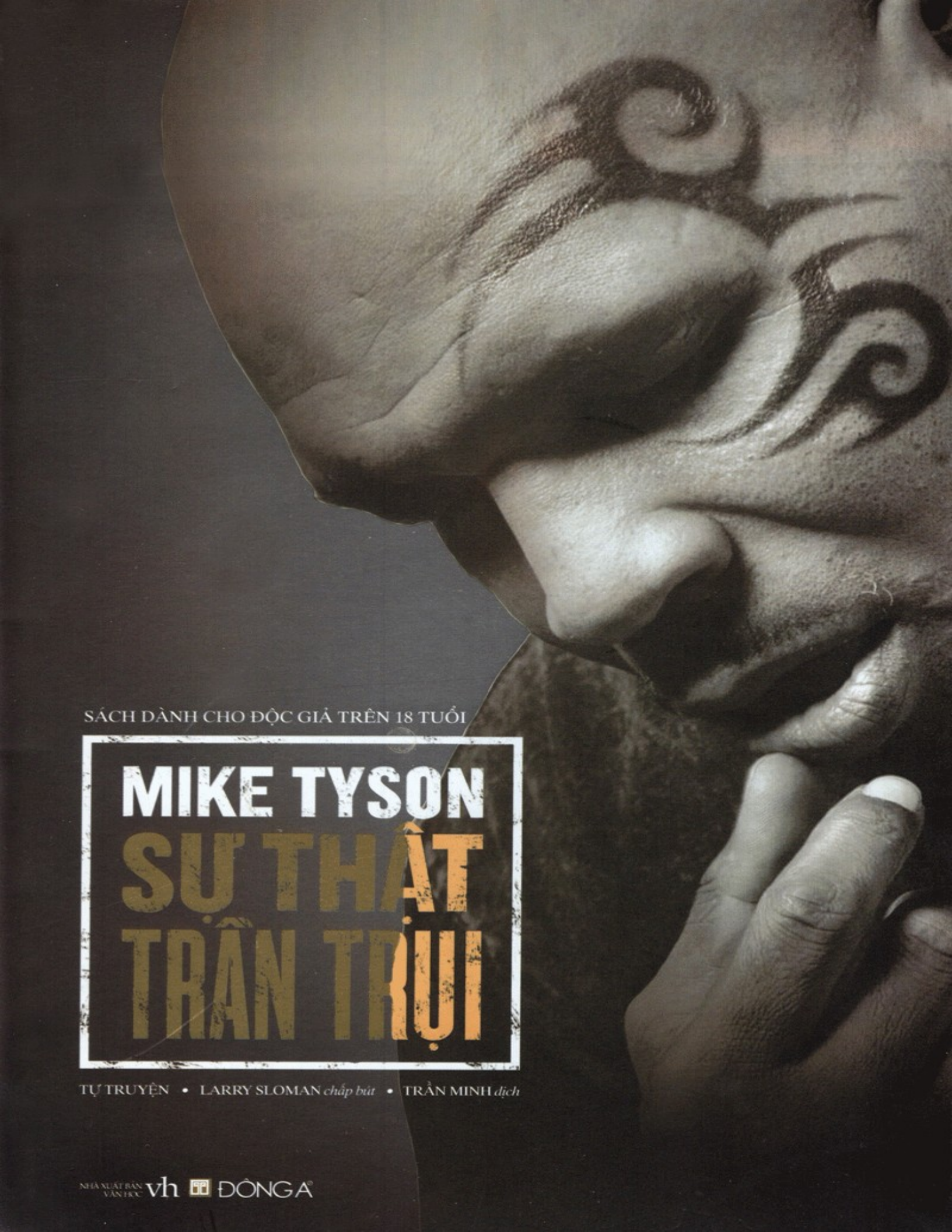




SÁCH DÀNH CHO ĐỘC GIẢ TRÊN 18 TUỔI

MIKE TYSON
SỰ THẬT
TRẦN TRỘI

TỰ TRUYỀN • LARRY SLOMAN *chắp bút* • TRẦN MINH *dịch*

Mike Tyson - Sự Thật Trần Trụi

Tác giả: Mike Tyson & Larry Sloman

Người dịch: bongdaplus.vn



dtv-ebook.com

Ngã rẽ định mệnh từ vụ án hiếp dâm (I)

Hình ảnh gây chấn động của Mike Tyson khi bước ra khỏi xe tù vào ngày 26/3/1992

Hãy đọc cuộc đời Mike Tyson bắt đầu từ khúc quanh định mệnh đã biến đổi cả cuộc đời ông. Ngày 19/7/1991 Mike bị bắt vì tội hiếp dâm Desiree Washington, Hoa hậu da màu nước Mỹ khi ấy mới 18 tuổi trong một phòng khách sạn ở Indianapolis. Phiên tòa xử Mike tại Indianapolis diễn ra từ 26/1 - 10/2/1992 với phán quyết 10 năm tù, sau đó được giảm xuống 6 năm tù. Rốt cuộc, đến tháng 4/1995, Mike ra tù sau 3 năm thụ án nhưng “Thép” đã bị nung chảy!

HOẢNG LOẠN VÌ ÁN 60 NĂM TÙ

Trong 6 tuần lễ chờ phán quyết của tòa án cho cáo buộc hiếp dâm, tôi dành phần lớn thời gian cho đám bồ ruột. Cũng phải chia tay chia chân chứ, ăn cái án chục năm thì các em ở ngoài tha hồ mà mong nhớ. Bồ ruột cũng đông, nhưng đám gái châu rìa muốn “so găng mềm” với Mike Tyson thì còn đông ác liệt hơn và làm tôi mệt bỏ hơi tai.

Thời gian đấy, tôi đi đến đâu là gái theo tới đó. “Vui vẻ tí đi anh. Em thề sẽ không la làng lên là anh hiếp em đâu. Cứ xõa thôi. Anh thích quay phim kỷ niệm cũng được tuốt”, các nàng mời gọi. Nhưng tôi từ chối sạch, thậm chí có phần thô lỗ nữa. Khi ấy, tôi là một gã ngạo mạn, điên khùng và đau khổ. Tôi nổi giận với các nàng cũng có lý

do chứ. Mới 25 tuổi mà phải đối diện với 60 năm bóc lột. Không quần mới lạ.

Ông bầu của tôi, Don King, cứ hứa chắc như bấp rằng: “Mày sẽ thoát khỏi những chuyện này, cứ để tao lo”. Ông ấy đã thuê được Vince Fuller, luật sư tốt nhất nước Mỹ, cái 1 vụ là lấy cả triệu đô la ngon ơ. Nhưng làm sao không lo được chứ.

Tôi đâu có bị xử ở New York hay Los Angeles mà là Indianapolis, Indiana, một trong những thành trì lớn nhất của Ku Klux Klan (Hội kín, chuyên bài trừ những người da đen - ND). Mà thẩm phán xử tôi, Patricia Gifford, từng là công tố viên chuyên thụ lý các vụ hiếp dâm, khét tiếng là lạnh lùng.

Tôi là nhà vô địch quyền Anh hạng nặng trẻ tuổi nhất trong lịch sử. Tôi cứng như thép, là hiện thân của Alexander Đại Đế. Tôi tấn công như vũ bão, phòng ngự vững như một bức tường thành và luôn vào trận đấu một cách hung bạo nhất. Một tên khổng lồ rách áo ôm lớn lên trên đường phố bỗng trở nên vĩ đại và được mọi người xưng tụng. Đây là một câu chuyện đầy cảm hứng. Nhưng Vua thì cũng phải xách mông đến tòa và chờ ngày bóc lột.

CON MỒI CỦA ĐÁM TÂM LINH

Luật sư giỏi chưa đủ mang lại sự yên tâm. Vì thế tôi tìm đến những phương pháp tâm linh. Calvin, thằng bạn thân từ Chicago, chỉ tôi tìm đến một bà thầy có thể bùa chú giúp tôi không phải vào tù. Nó nghiêm trang chỉ dẫn:

- Mày đá vào một cái bình, nhét 500 USD vô, nhét dưới gối ngủ. 3 ngày sau mày xách cái bình đến, bà sẽ cầu nguyện cho mày qua

khỏi.

- Rồi con mụ đó sẽ lấy tờ USD khai mù của tao ra, phơi khô, rồi đi shopping chứ gì? - Tôi nổi tiếng là một tay xài hoang, nhưng thầy bà gì mà lấy những 500 USD, cũng nhiều chứ bộ, nên tôi không làm.

Rồi đám bạn giới thiệu cho tôi một thầy khác, mặc áo dashiki (một loại áo chui đầu sặc sỡ của người Tây Phi - ND). Nhìn bộ dạng là tôi đoán là không làm gì ra trò rồi. Tay này viết hướng dẫn vào tờ giấy và buộc tôi phải làm theo. Toàn mấy chuyện quái đản: phải ngâm mình trong một loại dầu đặc biệt và phải uống nước thánh. Nhưng còn lâu mới uống. Bỏ mày uống Hennessy.

Cuối cùng, tôi cũng tìm được một kẻ cao tay theo đạo Santeria. Chúng tôi cùng âm thầm đến trước cửa tòa án trong đêm cùng với một con chim bồ câu và một quả trứng. Trứng buông tay cho bẻ, chim thả cho bay rồi hét lên: “Tôi tự do rồi!”. Vài tuần sau tôi mặc vest lên tòa, chẳng tin chút xíu nào về cái tự do buồn cười kia.

Sau khi Tòa ra phán quyết, chúng tôi bắt đầu tiến hành những thủ tục để xin giảm án. Bác sĩ Jerome Miller đã trình được một hồ sơ bệnh án hết sức ấn tượng. Ông ấy cố thuyết phục tòa tôi là người có vấn đề nhỏ nhỏ về mặt tâm lý bởi xuất phát điểm khác người.

Đang trị bệnh mà chui vào sau chấn song thì dễ điên luôn lắm, nên mong Tòa thương tình mà cho án treo, răn đe là chính chứ triệt luôn đường sống của “Mike Thép” làm gì. Các luật sư của tôi thảo luôn một cái sơ giảm án dài đến 48 trang phụ lục, ghi lại xác nhận của những người biết tôi: thầy hiệu trưởng cấp III, bà quả phụ của Sugar Ray Robinson (tay đấm huyền thoại, bạn của Tyson - ND), mẹ nuôi, bác sĩ, 6 đứa bạn gái (và cả phụ huynh). Tất cả đều xác

nhận tôi là một quý ông hoàn hảo.

XIN CHÀO NHÀ TÙ!

Sau xác nhận của bác sĩ và luật sư, đến lượt Don King tung tuyệt chiêu. Ông ấy kể về tôi như một kẻ vừa khỏi bệnh ung thư, có một kế hoạch vì hòa bình ở Trung Đông và luôn cứu những chú mèo cơ nhỡ. Tôi luôn góp sức cho Quỹ Điều Ước chuyên giúp đỡ cho trẻ em có hoàn cảnh không may.

Cứ đến ngày Lễ Tạ Ơn là tôi vung tiền mua 40.000 con gà tây để phân phát cho những người vô gia cư. Nguyên đồng đó phải dài 8 trang, kết thúc với kết luận suốt mướt: “Giàu tình thương, vị tha và hào hiệp, Mike là đứa con của Chúa Trời, một trong những người hiền nhất, nhạy cảm nhất, quan tâm nhất, giàu cảm thông nhất mà tôi từng được biết trong suốt 20 năm làm việc trong lĩnh vực quyền Anh”. Cứ như diễn văn trao giải Nobel Hòa bình vậy. Tôi nghe mà không nhận ra chính mình nữa.

Ngày 26/3/1992, rốt cục tôi cũng phải đến tòa để nghe Thẩm phán Patricia Gifford tuyên án. Tôi đã xin lỗi, xin lỗi tất cả, xin lỗi tòa, xin lỗi báo giới, xin lỗi tất cả những thí sinh cùng tham gia cuộc thi Hoa hậu da màu cùng với Desiree Washington. Chỉ trừ Desiree và những gì xảy ra trong khách sạn ấy mà thôi. Rồi Tòa chất vấn tôi về việc làm gương cho giới trẻ. Và tôi đã đáp:

- Tôi chưa bao giờ được dạy về cách cư xử như một người của công chúng. Tôi đâu có bảo bọn trẻ hãy noi gương Mike Tyson. Có nói gương thì noi bố mẹ của chúng ấy.

Rồi Patricia tuyên tôi án 10 năm tù và nộp phạt 30.000 USD. Hai

con bồ của tôi vừa khóc vừa gào thét. Tôi được dẫn ra khỏi tòa. Viên chưởng lý Jim Voyles dặn tôi lấy áo khoác che còng lại. Còn lâu. Tôi bước ra khỏi tòa, giờ 2 cánh tay bị còng lên cao cho tất cả cùng thấy. Hình ảnh ấy sau đó đã được loan đi toàn thế giới.

Tôi được khám tổng quát để xác định xem mình sẽ ở tù cấp độ nào. Họ trao cho tôi một bộ đồ giống pyjamas và một đôi dép lê. Sau này, tốn rất nhiều thời gian suy ngẫm tôi mới nhận ra: mụ thẩm phán da trắng chó chết tống tôi vào tù thật sự đã cứu mạng tôi.

Đứa bạn gái từ Catskill còn viết để trình cho tòa: “Tôi đã chờ đến 3 năm mới được quan hệ tình dục lần đầu tiên với Tyson. Suốt 3 năm ấy anh ta không hề cưỡng ép tôi bất kỳ việc gì. Đây là lý do tôi yêu anh ấy. Mike yêu thương và trân trọng phụ nữ”.

Mike Tyson là một tay đấm huyền thoại trong làng quyền Anh thế giới, xếp hạng 16 trong 100 võ sỹ vĩ đại nhất mọi thời đại. Ông là người đầu tiên thu tóm 3 chiếc đai cao quý của làng Boxing là WBA, WBC, IBF. Trong sự nghiệp, Mike thi đấu 58 trận và thắng 50 trận, trong đó có 44 trận thắng Knock-Out. Bên trong con người “Mike Thép” là một tấn bi kịch “vĩ đại” chẳng kém sự nghiệp của ông, với danh tiếng, tiền bạc, ma túy, bạo lực, hiếp dâm, tù đầy và phá sản...

Cuốn tự truyện “Undisputed Truth” (tạm dịch: “Sự thật không tranh cãi”) phản ánh khá chính xác cuộc đời quần quai của “Mike Thép”, một thanh niên Mỹ da đen tưởng như đã thoát được lớp đáy xã hội nhưng lại bị nhấn sâu hơn bởi bản tính ngông cuồng đầy bản năng của mình. Từ số này, BĐ&CS xin khởi đăng cuốn tự truyện ly kỳ

như “những trận boxing bạo lực” của “Kẻ đòi bại nhất hành tinh”.

Ngã rẽ định mệnh từ vụ án hiếp dâm (2)

Vác súng bắn nhau khi mới 10 tuổi

Đó là năm 1976, tôi đang sống tại Brownsville, Brooklyn và là thành viên của một băng trộm có tên The Cats. Một vài tay trong nhóm va chạm với lũ đầu gấu Puma Boys ở khu bên cạnh. Không thể hòa giải, đành “nói chuyện phải quấy” vậy. Bọn tôi đến công viên để hỗ trợ.

“Chơi nặng” nên cả đám đi trộm một ít hàng: Vài khẩu súng lục, một cây 357 Magnum và một khẩu súng trường M1 vẫn còn nguyên lưỡi lê từ thời Thế chiến thứ 1. Bọn chả bao giờ biết trước được mình sẽ tìm thấy gì khi đột nhập vào nhà của ai đó đâu.

Bọn tôi cầm súng đi qua những con đường, không một ai dám đến gần, cóm cũng chả muốn can dự vào mấy trò thanh trừng vặt của đám giang hồ. Không có cái túi nào để bỏ khẩu M1 nặng trĩu, mỗi đứa đành thay phiên nhau vác qua vai tòa nhà.

“Nó kia rồi, yo!” thằng Ron, người Haiti phát hiện ra trước tiên.

“Thằng con hoang mặc áo Puma đồ cổ cao. Lên thôi”. Chúng tôi chạy xuyên qua công viên, đến đâu dân chúng dạt ra đến đó y như Thánh Moses đang tách biển.

“Bum”, một đứa trong nhóm chúng đã bắn phát đầu tiên, mọi người nằm rạp xuống đất vì sợ đạn lạc. Chúng tôi cứ tiếp tục bước tới, nhưng bọn Puma Boys rất nhanh và chúng đã tìm ra được một địa

thế tốt để “trải nệm”, đó là khoảng giữa bãi đỗ xe và đường phố. Tôi lấy khẩu M1 ra chuẩn bị chiến thì thấy một khẩu súng chĩa vào mặt mình từ cự ly rất gần.

“Mày làm cái chó gì ở đây vậy?”, gã ấy nói. “Cút con mẹ mày về nhà ngay cho tao”. Anh trai Rodney của tôi đấy. Tôi đành phải vứt khẩu M1 xuống đất, làm lùi rời công viên và về nhà. Năm ấy tôi 10 tuổi.

Máu điên từ gia đình bên ngoại

Tôi vẫn thừa nhận mình là hạt giống tồi của gia đình. Tôi sinh ra tại bệnh viện Cumberland, vùng Fort Greene của Brooklyn, New York. Những ký ức đầu tiên mà tôi nhớ được đều diễn ra trong bệnh viện. Phổi của tôi có vấn đề.

Một lần nọ chơi ngu, tôi lấy ngón tay chọc vào lọ Drano (thuốc tẩy rửa vệ sinh bếp và cống nổi tiếng ở Mỹ) rồi cho vào mồm nếm thử. Cả nhà phải tức tốc mang tôi vào bệnh viện cấp cứu. Tôi cũng nhớ mang máng là bà ngoại tặng cho một khẩu súng đồ chơi và tôi đã làm gãy nó tức thì.

Tôi không biết nhiều về gốc gác nhà mình. Mẹ tôi, Lorna Mae, là dân New York, nhưng sinh ra tại miền nam Virginia. Một lần nọ anh tôi về quê mẹ chơi rồi kể lại, nơi ấy chẳng có bất kỳ thứ gì ngoài những ngôi nhà di động.

Bà ngoại Bertha và bà dì tôi được nhận giúp việc cho một người phụ nữ da trắng tên Lorna vào những năm 1930, thời điểm mà người ta vẫn rất kỳ thị người da đen. Vì thế mà cả 2 người đều cảm kích đến

mức lấy tên Lorna mà đặt cho con gái mình. Ngoại tôi dùng số tiền kiếm được để cho các con ăn học.

Có thể cái gene knock-out của tôi là từ gia đình bên ngoại mà ra. Khi nhìn thấy thằng rể đánh đập con gái trong nhà, bà đã đến cảnh báo: “Mày bỏ tay ra khỏi nó ngay”. Gã vũ phu ngỗ đó là trò đùa, nhưng bà đã lao đến tung một cú đấm và đập một cú trời giáng vào mông gã. Từ đó trở đi, gã trở thành một người đàn ông hoàn toàn khác.

Mọi người trong gia đình đều thích mẹ tôi. Lúc sinh tôi thì mẹ vừa làm y tá cho một trại giam ở Manhattan vừa đi học song song để trở thành giáo viên. Lúc gặp ông già tôi thì mẹ đã học được 3 năm cao đẳng. Nhưng ông già đổ bệnh, bà bỏ hết việc học hành, vứt tương lai sang một bên để kề cận chăm sóc. Một người phụ nữ có học thức, nhưng mẹ tôi lại có gu đàn ông tồi.

Chúng tôi đều được bảo bố ruột mình là Jimmy “Curlee” Kirkpatrick Jr. Nhưng ông ta không để lại một chút ấn tượng nào với tôi. Sau này bọn tôi mới được tiết lộ, hóa ra Curlee là một tay ma cô chuyên dặt gái. Rồi cuộc đời đẩy đưa thế nào gã trở thành một thầy trợ tế trong nhà thờ.

Vì thế mà sau này khi có người tự giới thiệu mình là Đức cha, tôi đều gọi y là “Đức cha dặt gái”. Nếu suy nghĩ kỹ lại, bạn sẽ thấy nó liên quan. Những gã đàn ông làm việc này có uy tín và sức hút. Họ có thể mang bất kỳ ai vào nhà thờ và làm những gì họ thích.

Thứ Sáu và thứ Bảy hàng tuần, nhà tôi thành sòng Las Vegas thu nhỏ. Mẹ mở một sới bạc và rủ đám chị em bạn bè về nhà chơi, nấu vài món và uống rượu. Bà chỉ hút thuốc lá, nhưng bạn bè của bà thì

ai cũng phê cần sa. Toàn là gái điếm cả, nếu không cũng là hạng sẵn sàng ngủ lang để có tiền.

Họ bỏ con cái ở nhà nhờ mẹ tôi trông rồi đi khách. Lúc trở về thì mặt mũi hoặc quần áo đã dính máu, thế là mẹ tôi đành phải mang đồ đi giặt. Một lần nọ về nhà, tôi giặt mình khi thấy một đứa bé da trắng. “Cái quái gì thế nhỉ?”, tôi nghĩ. Nhưng thời thơ ấu của tôi là như vậy đó.

Ông anh trai kỳ lạ

Anh trai Rodney lớn hơn tôi 5 tuổi, bọn tôi chả có lấy một điểm chung vì anh ấy là một gã kỳ lạ. Da đen, sinh sống tại khu ổ chuột, vậy mà cứ ra vẻ là nhà khoa học. Anh ấy có một đồng ống nghiệm và lúc nào cũng điều chế này nọ, đã vậy lại còn có cả một bộ sưu tập tiền xu. “Cứ như bọn da trắng ấy,” tôi nghĩ.

Một ngày nọ Rodney ra ngoài, tôi lẻn vào phòng và phá phách. Bum, cánh cửa phía sau bị thổi bay và căn phòng phát hỏa. Khi trở về nhà và phát hiện mọi thứ, anh ấy đã phải lắp thêm một cánh cửa và khóa lại mỗi khi ra ngoài.

Tôi và Rodney đánh nhau suốt, nhưng là kiểu anh em trong nhà đánh nhau chơi, không có gì nghiêm trọng cho đến một hôm tôi lấy dao cạo cắt tay anh ấy. Khi ấy Rodney vừa nện tôi xong và đi ngủ. Tôi và chị Denise đang coi phim truyền hình có chủ đề bác sỹ. Thế là tôi nghĩ ra sáng kiến: “Hay là mình chơi trò bác sỹ, anh Rodney là bệnh nhân, em là bác sỹ, chị là y tá của em”.

Chúng tôi vào phòng, kéo tay áo của Rodney lên. “Dao mổ, y tá,” tôi nhái theo điệu bộ của các bác sỹ trên tivi. Chị đưa tôi cái dao cạo, tôi cắt một đường, máu rỉ ra. “Chà, máu nhiều quá, chúng ta phải cầm máu. Đưa cồn, y tá”. Denise lại đưa lọ cồn và tôi đã chế ngay vào vết thương. Rodney thức dậy, la hét vì đau đớn và đuổi bọn tôi quanh nhà. Tôi nấp sau lưng mẹ. Những vết sẹo ấy đã theo Rodney cho đến tận bây giờ.

Một kỷ niệm khác diễn ra khi anh Rodney dẫn tôi đi trộm bánh rán. “Việc này dễ như... ăn bánh rán ấy mà”, anh ta lén vào và lấy vài hộp. Chẳng may cánh cửa tiệm đóng lại, anh ta chỉ kịp trao hộp bánh cho tôi rồi bị kẹt lại.

Khi tôi và chị Denise đang ăn bánh thì mẹ tôi đang buôn chuyện với một bà hàng xóm: “Con trai tôi vừa đậu vào trường Brooklyn Tech. Nó học ngon nhất lớp”. Ngay lúc ấy thì xe cảnh sát trờ tới, đúng cái đoạn đang khen đưa con quý tử. Anh trai tôi sợ mẹ xấu hổ, cứ kêu xe cảnh sát đi tiếp vì “nhà tôi tốt trên kia kìa”. Tôi và chị vẫn tiếp tục ăn bánh rán ngon lành.

Nhiễm tính cuồng dại từ mối tình kinh khủng của mẹ (I)

Tôi cuồng dại trên giường, bệnh hoạn trong những mối tình. Bạn đã nghe nhiều rồi phải không? Bây giờ thì bạn đã biết lý do rồi đó. Suốt thời thơ ấu tôi quán quít bên chị Denise. Chị lớn hơn tôi 2 tuổi và rất được hàng xóm yêu mến. Chị Denise sẽ là người bạn tốt nhất mà bạn có thể tìm thấy và là kẻ thù cuối cùng mà bạn trông đợi. Chúng tôi cùng làm bánh bunn, xem đấu vật, phim võ thuật và đi mua đồ cùng mẹ. Đây là những ngày thật sự vui vẻ, cho đến khi cuộc sống của gia đình đảo lộn bởi cơn suy thoái kinh tế.

RƠI XUỐNG TẬN CÙNG KHÓNH KHÓ

Mẹ tôi mất việc và cả nhà bị đuổi khỏi căn hộ ở Bed-Stuy. Họ đến và dọn sạch đồ đạc của chúng tôi ra đường. Trong lúc mẹ đi tìm một chỗ có thể trú ngụ thì 3 đứa con nhỏ của bà ngồi bên vệ đường để canh đồ. Bọn trẻ trong xóm chạy ra hỏi: “Mike, sao đồ trong nhà mang ra đường hết vậy?”. Tôi ngây thơ trả lời: “Bọn tao sẽ dời đi nơi khác”. Sau nhiều giờ đồng hồ chờ đợi, một số hàng xóm thương tình cho 3 anh em ít đồ ăn.

Chúng tôi dời lên Brownswille, một địa ngục thật sự nếu so với chỗ cũ. Bạn có thể nhận ra sự khác biệt gần như ngay lập tức. Cư dân ở đây hung hãn và ồn ào hơn. Mẹ tôi không còn dám kết bạn với hàng xóm, anh chị em tôi cũng thế. Mọi thứ đều ngọt ngào, không có

lấy một phút giây yên tĩnh. Tiếng còi hú của cảnh sát, tiếng xe cứu thương đang mang ai đó vào bệnh viện, tiếng súng nổ triền miên, những vết dao đâm, những khung cửa vỡ.

Một ngày nọ tôi và anh trai thậm chí còn bị cướp ngay trong căn hộ của mình. Bọn tôi thường xuyên chứng kiến những màn độ súng. Khi xem một phim cũ của Edward G. Robinson, chúng tôi đã nói với nhau: “Chà, y hệt như ngoài đời nhỉ”.

Khu tôi sống là một ổ tệ nạn, luật pháp dường như đã bỏ quên nơi này. Những câu chửi thề còn nhiều hơn những lời chào. Đây là môi trường hoàn toàn khác so với những năm tôi đã từng biết trước đó. Một gã còn kéo tôi vào một tòa nhà hoang và định giở trò đồi bại. Chưa bao giờ tôi cảm thấy an toàn khi đi trên đường. Rồi dần dần, chúng tôi cũng không còn cảm thấy an toàn ngay tại căn hộ của mình.

Mẹ tôi không còn đánh bạc nữa, thay vào đó bà uống rượu như điên. Bà buồn rầu, chán nản vì không tài nào kiếm nổi một công việc. Tôi không bao giờ quên nổi những giờ đồng hồ xếp hàng dài để nhận suất ăn trợ cấp. Có khi đến phiên mình thì hết đồ ăn rồi, cánh cổng đóng lại phũ phàng, cứ như trong phim vậy.

Rồi chúng tôi cũng bị tống ra khỏi căn hộ của mình. Thỉnh thoảng mẹ tôi lại xin để được ở nhờ vài ngày, nhà bạn hoặc nhà bồ, nhưng cứ mỗi lần phải dời đi, chúng tôi đều chứng kiến nơi ở của mình từ tệ hại trở nên vô cùng tệ hại. Cuối cùng, bốn mẹ con phải dọn vào những căn nhà bỏ hoang để lay lắt, không biết khi nào thì mình sẽ bị đuổi đi. Không lò sưởi, không nước, họa may có tí điện. Mùa Đông đến, 4 mẹ con phải ôm lấy nhau mà ngủ để chống cái lạnh.

Mẹ tôi đã phải làm mọi cách để giữ cho mái nhà vẫn ở trên đầu các con. Vâng, mọi thứ nghĩa là bao gồm cả việc ngủ lang với những gã mà mẹ chẳng biết là ai, để có ít tiền, để xin xỏ ân huệ. Mẹ không muốn quăng chúng tôi vào khu của những người vô gia cư, thế là chúng tôi cứ phải di chuyển từ căn nhà hoang này đến căn nhà khác.

Bi kịch, nhưng biết làm sao đây? Tôi chỉ biết căm ghét bản thân những năm ấy vì thấy mình thật vô dụng. Nhưng cũng trong những năm ấy, tôi học được một điều từ mẹ mình: không có gì người ta không dám làm để sống sót.

CUỘC TÌNH BỆNH HOẠN CỦA MẸ

Thuở nhỏ tôi quán lấy mẹ như sam. Tôi ngủ với mẹ đến khi đã 15 tuổi. Thậm chí có khi tôi ngủ cùng với mẹ và... bạn trai của mẹ.

Họ cứ “làm việc riêng” vì cứ ngỡ là tôi ngủ rồi. Trong đám bồ bịch lẫn không bồ bịch đã ngủ với mẹ, tôi nhớ nhất là gã Eddie Gillison. Họ có một cuộc tình kinh khủng và việc phải chứng kiến nó đã ảnh hưởng lớn đến những mối tình của tôi sau này. Họ uống rượu, đập nhau, làm tình, chia tay rồi lại uống rượu, làm tình, đập nhau dữ dội hơn trước. Họ thật sự yêu nhau, dù đây là một tình yêu bệnh hoạn.

Eddie là người Nam Carolina, không cao, nhưng người chắc nịch. Vì học hành không tới đâu nên đến khi anh và chị tôi vào lớp 4 thì gã không thể giúp họ giải bài tập về nhà được nữa. Eddie là một kẻ có tính gia trưởng, nhưng mẹ tôi cũng có tính ấy, vì thế họ cãi vã và đánh nhau suốt ngày.

Có khi quy mô đánh nhau mở rộng ra... cả nhà. Tôi nhảy vào che cho mẹ và ăn trọn một cú vào bụng. Không thể tin nổi là gã chơi nặng với một đứa trẻ như tôi. Vì thế sau này khi đã trưởng thành,

tôi không bao giờ động tay chân vào các con mình. Tôi không muốn chúng nghĩ mình có một người bố quái vật. Nhưng hồi đó thì gã cứ rảnh tay là đánh, ai mà quan tâm một thằng khổ rách áo ôm nện thằng con ghẻ da đen của nó chứ. Ngày nay làm vậy là giết người, là phải bóc lịch.

Eddie và mẹ tôi đánh nhau vì đủ mọi lý do: ghen tuông, tiền bạc và quyền kiểm soát. Eddie-đánh-con-nít tất nhiên không phải là thiên thần rồi. Đôi khi mẹ tôi rủ mấy chị bạn về nhà chơi, uống rượu. Gã đợi mẹ ngủ say hoặc đi ra ngoài thì phịch luôn đám bạn. Rồi lại đánh nhau, làm hòa, làm tình..., một vòng quay không có hồi kết.

Khi tôi 7 tuổi, Eddie tổng mạnh đến mức gãy luôn cả cái răng vàng của mẹ. Mà chơi bà thì bà cho mà biết. Mẹ bảo cả đám tạm thời nấp đi để mẹ “nói chuyện” với Eddie của mẹ. Mẹ nấu một nồi nước sôi và bùng ra, hơi giật mình khi thấy tôi vẫn đang ngồi coi đấu vật, nhưng lỡ rồi nên vẫn dội từ trên đầu Eddie dội xuống, tôi ở gần, hưởng sái nên bỏng chút ít.

Eddie la hét và chạy ra khỏi nhà. Tôi cũng bắt chước la hét chạy theo. Gã quay lại: “Trời, con chó cái nó cũng luộc con luôn à?”. Tôi vô tư nhái theo: “Dạ, con chó cái nó luộc con luôn đó dượng”. Sau khi tưới nước nóng thì lòng mẹ... nguội lại. Bà mang Eddie vào nhà, cùng chúng tôi cắt hết quần áo ra để nhìn thấy mặt, cổ và 2 tay gã đầy những vết phỏng vì phỏng, mấy chỗ khác thì da sần lên như kỳ đà. Chị tôi lấy lửa nung kim rồi lấy kim ấy đâm vào những vết phỏng cho nó vỡ ra. Cả 2 chị em đều khóc.

Tại sao mẹ có thể làm vậy với bạn trai của mình cơ chứ? Đây là lúc tôi biết mẹ mình không phải là Mẹ Theresa. Còn Eddie, sau khi bị

mẹ tôi luộc thì đi ra ngoài mua về cho mẹ ít rượu rồi cũng uống, cứ như là để thưởng công cho việc mẹ làm vậy. Tôi cuồng đại trên giường, bệnh hoạn trong những mối tình. Bạn đã nghe nhiều rồi phải không? Bây giờ thì bạn đã biết lý do rồi đó.

Vào mùa Hè, chúng tôi thường đến lấy những bữa sáng và bữa ăn trưa miễn phí. Tôi nói với họ: “Cháu có 9 anh chị em lận, cho cháu thêm ít đồ ăn nhé”. Tôi mang đồ ăn về nhà, hãnh diện như lính vừa được huân chương. Rồi tôi mời bọn trẻ xung quanh về ăn cùng, “Tụi bây có gì ăn chưa? Đói không? Bọn tao có đồ ăn”. Rồi tôi mang ra phân phát, cứ như là đã bỏ tiền để mua chúng vậy.

Nhiễm tính cuồng dại từ mối tình kinh khủng của mẹ (2)

Tôi sợ hãi khi ở trong nhà, nhưng càng sợ hãi hơn khi phải ra đường. Còn khi đến trường thì đúng là ác mộng...

Tham gia vào các nhóm tội phạm vị thành niên là lựa chọn của Mike Tyson để không bị kẻ khác ức hiếp

Tôi lùn một mẩu, nói chuyện ngọng lú ngọng lô nên bao giờ cũng bị chọc ghẹo. Tôi không còn biết làm gì khác ngoài việc quanh quẩn bên chị mình. “Sao mày không mặc váy luôn đi”, bọn chúng hay ghẹo thế, nhưng mẹ bảo tôi phải luôn ở gần chị Denise.

KẾT THÚC CON ĐƯỜNG HỌC VẤN NĂM 7 TUỔI

Chúng còn gọi tôi là “Ike dơ bẩn” hoặc “chó hoang bẩn thỉu” bởi tôi không hề có ý thức gì về vệ sinh. Chúng tôi có nước đầu mà tắm, đến khi có ít ga thì tôi cũng chẳng biết nấu nước là thế nào. Mẹ tôi có chỉ, nhưng tôi chẳng nhớ được gì. Khi còn bé, bạn đầu có biết chuyện sạch sẽ quan trọng như thế nào. Sau một thời gian dài tôi mới lờ mờ học được điều này. Lũ bạn cho tôi biết về các loại nước hoa Brut, Paco Rabane hay thời trang Pierre Cardin.

Trường học ở ngay góc đường, phía bên phải căn hộ. Có những buổi tối mẹ say bí tỉ thì sáng hôm sau tôi phải tự đến lớp. Không có mẹ đi cùng thì tôi tha hồ mà no đòn. Đám trẻ vừa đám đá túi bụi vào người tôi vừa chửi rủa: “Cút con mẹ mày ra khỏi đây, mọi”.

Tôi cố sức chạy. Ở trường thì bị nện, về nhà thì bị súng chĩa vào người: “Cho anh ít tiền tiêu coi”. Kinh khủng, những đứa trẻ cướp giật chúng tôi ngay trước căn hộ của chúng tôi.

Việc phải đeo kính đã làm thay đổi đời tôi trong những năm đầu đời. Mẹ tôi dẫn tôi đi khám và phát hiện tôi bị cận thị. Thế là tôi phải đeo kính. Một ngày kia tôi trên đường về nhà, ghé qua tiệm để mua ít thịt viên thì bị một đám du côn chặn lại xin tiền.

Chúng lấy tiền thì tôi không phản kháng gì, nhưng đụng đến đồ ăn của tôi thì không được. Tôi lấy cơ thể ra làm lá chắn sống, quyết giữ cho được phần thịt viên. Chúng nện tôi như điên rồi ném kính tôi vào bình xăng xe tải. Lẽ ra tôi đã có thể đánh lại, thậm chí cho chúng đo ván, nhưng nỗi sợ hãi và hèn nhát đã trói tay chân tôi lại. Đấy cũng là ngày cuối cùng tôi đến lớp. 7 tuổi, con đường học vấn của Mike Tyson vĩnh viễn dừng lại ở thời điểm ấy.

BUƯỚC VÀO THẾ GIỚI TỘI PHẠM

Sau sự cố ấy, tôi đến trường ăn sáng xong rồi chuồn về. Tôi cứ đi vòng vòng mấy tòa nhà trong nhiều giờ liền, quay trở lại ăn trưa rồi lại chuồn ra tiếp. Khi tan trường, tôi về nhà, cứ như mình vừa đi học ngoan ngoãn về vậy.

Một ngày mùa Xuân 1974, tôi tiếp tục bị xin tiền khi đang trên đường. Lần này chúng không tìm thấy được bất cứ thứ gì trên người tôi. Một đứa hỏi: “Nhà mày ở đâu? Muốn kiếm tiền không?”. Tôi được giới thiệu với một gã tên là Barkim. Chúng tôi cùng nhau đột nhập vào nhà người khác.

Có những chiếc cửa sổ quá nhỏ chỉ mình tôi chui lọt. Tôi vào trước rồi mở cửa cho gã vào, vét sạch những gì hần có thể tìm thấy được

trong những ngăn kéo: tiền, nữ trang, súng... Sau những phi vụ trót lọt như vậy, tôi được dẫn đi ăn uống thả giàn và mua một ít quần áo mới. Mặc đồng đồ ấy lên người, tôi như trở thành một người khác, khác xa với “Ike dơ bẩn” đầy mùi phân chim.

Barkim chính là người dẫn tôi vào con đường tội phạm. Trước đó tôi chưa từng trộm một thứ gì, kể cả một mẩu bánh mì, một viên kẹo. Nhưng Barkim cứ khen tôi: “Mày cừ lắm, cứ làm tiếp đi. Mày có tiền, mày mặc đồ đẹp, người ta đối xử với mày khác. Rồi mày sẽ có số má, hiểu không?”.

Rồi Barkim dẫn tôi đến giới thiệu cho một băng tên Rutland Road. Cả đám toàn nhí hết, khoảng 12 tuổi thôi, nhưng ăn mặc như người lớn: áo khoác gấp, giày da, áo lông, mũ cao bồi, toàn hàng hiệu: Sergio Valente, Jordache, Pierre Cardin. Tôi rất ấn tượng. Barkim nói cho tôi biết đám này là ai: móc túi, giật đồ, ăn trộm... Chúng là những tên tội phạm thiếu nhi. Barkim giới thiệu tôi với chúng: “Đây, giới thiệu với bây ngôi sao mới, con trai tao đó”.

Barkim chỉ lớn hơn tôi vài tuổi, nhưng đây là cách nói chuyện giang hồ. Khi đã giới thiệu là con tức là gửi đi thông điệp: cấm đụng vào người của tao, nó và tao chung một đội, mày tôn trọng tao tức là mày phải tôn trọng luôn cả “con tao”. Rồi Barkim kéo tôi ra một góc, chỉ rõ thằng nào chơi được, thằng nào tuyệt đối phải cạch. Giống như Oliver Twist nhận lời khuyên từ Fagin (các nhân vật trong tiểu thuyết “Oliver Twist” của Charles Dickens) vậy.

MÔI TRƯỜNG GIÁO DỤC LÀ GIỚI GIANG HỒ

Barkim mua cho tôi rất nhiều quần áo, nhưng không cho tôi giữ nhiều tiền. Có khi chúng tôi trộm được vài nghìn, gã chỉ cho tôi 200.

Thỉnh thoảng cướp được trang sức thì gã cho tôi mượn đeo vài ngày rồi lấy lại. Nhưng với một tên khổ rách áo ôm phải ăn cơm trợ cấp như tôi, như vậy đã là thiên đường rồi.

Nhờ có Rutland Road, trình trộm cướp của tôi đã lên một bậc. Sau này tôi còn được giới thiệu cho băng The Cats, tức băng của mấy tên lớn hơn. Nói như thế này cho dễ hiểu: The Cats là đội một, Rutland Road là lò đào tạo trẻ.

Tôi vẫn ra khỏi nhà và “đến trường” như thường lệ, thời gian cả ngày tôi lang thang đi ăn cướp. Đây rõ ràng là nơi dành cho tôi. Không có đánh đập, chỉ có phạm tội rồi cùng nhau chia chác. Khi đọc những dòng này, tôi biết sẽ có người phán xét tôi là một tên tội phạm. Nhưng phán xét như vậy là theo kiểu người lớn. Còn hơn 35 năm về trước, tôi chỉ là một đứa nhỏ bất hạnh đi tìm kiếm tình yêu và sự thừa nhận.

Chỉ có đường phố mới cho tôi điều đó. Giới giang hồ là môi trường giáo dục của tôi, bọn trộm cướp kia chính là thầy tôi. Một số tay anh chị số má thậm chí còn khuyên: “Mày nhỏ quá, đi học đi”, nhưng tôi không nghe. Bọn tôi đi học nhưng bọn anh cũng có học đến đâu. Tôi thậm chí còn không đánh vần được chữ Adidas, nhưng đánh vần làm gì khi ta chỉ cần cảm giác thoải mái mà nó mang lại.

Rồi một người trong băng Rutland dạy tôi cách phá khóa. Lý thuyết đơn giản quá mà: nhà càng dễ đột nhập thì đồ đạc càng bèo. Nhà nào càng giàu thì khóa càng to, cổng càng dày. Những lần phá được lớp khóa và phát hiện mình trúng mánh, cả đám vừa khóc vừa cười gần như cùng lúc. Tiền, vàng và vũ khí nhiều vô kể, nhưng bọn tôi đâu thể lê lét trên đường với tất cả những thứ linh kinh ấy, cả

đám cổ chất đầy cặp của mình rồi chuẩn khởi đó.

Tai nạn nhớ đời

Một ngày nọ tôi và đứa bạn tên Curtis lên vào một căn nhà. Những người sống trong nhà này là người Caribbean, nói ngữ âm y hệt Curtis. Đang vào bên trong thì có người nói vọng ra: “Ai thế? Con trai cưng đấy à?”. Tôi cứ nghĩ Curtis đang giả giọng để chọc ghẹo tôi, thế là tôi đáp lại: “Tôi đang cố tìm súng và tiền, mày ngó qua mấy cái két đi”. Giọng kia hốt hoảng: “Cái gì?”.

Không êm rồi, hóa ra vẫn còn người trong nhà. Tôi chạy ra cửa: “Curtis, có chuyện, nhà vẫn còn người”. Nhưng Curtis là người cẩn thận, nó muốn khóa cửa lại cho người ta khỏi đuổi theo thay vì vọt ngay khởi đó. Tôi chạy trước. Chủ nhà mở cửa và nện một cú rất mạnh vào đầu Curtis khiến nó gục xuống tức thì. Tôi cứ nghĩ nó chết rồi. Để cả năm sau tôi mới gặp lại, nhưng mặt bầy hết vì cú nện quá mạnh. Chứ bạn nghĩ ăn cướp để vậy sao? Bạn có tiền, nhưng bạn phải đem sinh mạng ra mà đặt cược.

Một Mike Thép đã được phát lộ

Những khi ăn cắp được trang sức, chúng tôi thường mang đến một tiệm tên Sal's để bán. Tôi còn bé, nhưng chủ cửa hàng biết tôi là thành viên của một băng gồm những đứa lớn hơn nên cũng không dám kiếm chuyện. Vả lại, tôi lúc này đã đủ sức đánh lại bất kể kẻ nào dù có to cao hơn mình.

Mới 11 tuổi, Mike Tyson đã là 1 tay đấm có hạng tại khu ổ chuột

TÊN CƯỚP KIỂU CỔ ĐIỂN

Thỉnh thoảng khi lang thang trên đường, gặp một ngôi trường đúng giờ nghỉ trưa thì chúng tôi lên vô. Cả đám cứ bước đến căng tin, xếp hàng lấy phần ăn, nghĩa sẵn mấy món trang sức của bọn học sinh. Sau khi ăn vội vàng, chúng tôi trả lại khay cơm, giật mớ trang sức đã “me” từ trước rồi chuồn khỏi trường.

Trên đường phố, chúng tôi luôn cố tỏ ra dễ thương, ngoan ngoãn. Đã da đen lại còn dơ bẩn, nhìn mặt cô hồn, người ta sẽ tránh bạn như tránh hủi. Vì thế bọn tôi bao giờ cũng có bề ngoài lịch sự, mặc sơ mi, quần dài, đeo kính.

Cứ thế sau 1 năm, tôi bắt đầu ra “làm riêng”, tức nhập nha một mình. Được một thời gian, tôi phát hiện cướp giật vui hơn ăn trộm. Khi giật nữ trang trên người phụ nữ, bạn phải đối diện với không chỉ cảnh sát mà còn là một số kẻ nổi máu anh hùng “thấy chuyện bất bình chẳng tha”.

Cảm giác khi chạy đua với những người ấy thật tuyệt vời. Nó mạo hiểm hơn, nhưng mang lại những cảm xúc mãnh liệt hơn. Thường là bạn phải tìm cho mình một cộng sự trong những phi vụ như vậy. Đôi khi cũng chẳng phải lên kế hoạch gì, gặp ai quen biết thì ghé tay làm luôn.

Ngoài những cộng sự, bạn còn có đối thủ cạnh tranh nữa. Khi lên một chuyến xe bus để giờ trò móc túi, bạn phát hiện ra có “đồng nghiệp” đã ở sẵn trên đó rồi. Nhưng hành vi của bạn dễ tạo ra nghi ngờ hơn, trong nghề gọi là “đánh thức xe bus”.

Thế là người tài xế nói to: “Xin quý ông quý bà hãy cẩn thận tài sản, chú ý những kẻ trẻ tuổi đứng gần mình. Chúng có thể là kẻ gian đây”. Vậy là trạm tiếp theo, bạn và tên móc túi “đồng nghiệp” ấy đành phải tiu nghỉu xuống xe vì mất cơ hội làm ăn. “Mày ngu như bò vậy, mày đánh thức cả chiếc xe bus vậy rồi còn làm ăn gì,” gã đó thét lên. Nếu gã lớn hơn, bạn còn phải chuẩn bị tinh thần ăn đòn và bị trấn hết tất cả những gì đang có trên người.

Giang hồ không thích móc túi chung với tôi. Tôi không được lành nghề và kiên nhẫn như chúng. Theo dõi con mồi suốt mấy tiếng đồng hồ, đi theo qua vài khu phố và chờ cho đến khi chín muồi mới ra tay, tôi không làm vậy được. Tôi thích một màn cổ điển hơn: giật lắt tay.

Tôi lên một chiếc xe điện ngầm, âm thầm mở cửa sổ. Xe đến trạm, tôi đứng dậy và sẽ có người ngồi vào chỗ trống ấy, tôi lén ra ngoài, thò tay vào cửa sổ giật phăng lắt tay và chạy đi. Sẽ có những tiếng la hét, nhưng nạn nhân không thể xuống xe mà rượt tôi. Tôi phi ngay ra tiệm Sal's và bán chúng trước khi bị những tên lớn hơn trấn

mất.

TRẬN ĐÁNH ĐẦU TIÊN TRONG ĐỜI

Càng lớn lên, tôi càng muốn mình trở thành trung tâm của mọi thứ. Tôi muốn mình phải là đứa gộc nhất của cả khu phố. Những lần bị đánh, bị cướp xong, tôi đều trở về nhà và nghĩ về cuộc đánh nhau đầu tiên trong đời mình.

Ngày ấy đã đến khi tôi đi qua khu phố bên cạnh và nhập nha với một tên lớn tuổi hơn. Bọn tôi tìm thấy 2.200 USD tiền mặt tôi nhận phần chia 600 USD. Tôi đến một cửa hàng và mua 100 USD tiền chim. Trên đường về, có một gã tên Gary Flowers đã chặn tôi lại và giật của tôi một con. Tôi hét lên: “Mày trả chim cho tao”.

“Con chim này hả? Mày muốn con chim ngu ngốc này chứ gì?”, gã vừa nói vừa bẻ đầu con chim tội nghiệp rồi ném về phía tôi, khiến mặt mày và áo tôi dính đầy máu. “Đánh bỏ mẹ nó đi Mike,” một người bạn của tôi hét lên. “Sợ quái gì nó, chơi tới luôn”.

Cho đến trước thời điểm ấy, tôi rất sợ phải đánh nhau và chưa từng biết phản kháng. Nhưng lần này tôi đã lao lên. Tất cả đều bị sốc. Tôi tung ra một tràn đấm và một cú đá khiến Gary gục xuống. Tôi đứng đó, tận hưởng vinh quang mà cả khu xóm đang dành cho mình. Mọi người đều vỗ tay vang dội. Một cảm giác lạ lùng xâm chiếm lấy cơ thể tôi. Trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Ồ, hóa ra đánh nhau sướng như vậy cơ đấy.

“Thằng mọi này khá nhỉ,” một gã cười phá lên. Hóa ra bên trong vẻ ngoài nhỏ thó của tôi là một con thú hoang thật sự. Hôm nay tôi đã đánh thức con thú ấy dậy rồi.

SIÊU SAO CỦA NHỮNG SÀN ĐẤU ĐƯỜNG PHỐ

Từ sau trận đánh nhau ấy, tên tuổi của tôi ngày một lan xa. Những câu chuyện đại loại như “Mike nện một thằng to gấp đôi nó đến lết không nổi” cứ thế mà truyền tai nhau. Tôi bắt đầu có số má, người ta không còn gọi là “Mike cùi Mike gẻ” nữa mà chuyển sang gọi là Mike Tyson đang hoàng.

Rồi màn đánh nhau ăn tiền diễn ra. Lâu lâu lại có một gã đến thách đấu và bọn châu rìa thì ở ngoài đặt cược. Đây cũng là một nguồn thu đáng kể. Tôi thắng nhiều trận, thỉnh thoảng cũng có thua. Nhưng những lần ấy gã thắng cuộc cũng thôi lại một ít tiền và thán phục: “Mẹ kiếp, mới 11 tuổi mà nện nhau đã khá như vậy rồi sao”. Tên Mike Tyson cứ thế mà loan ra khắp khu Brooklyn. Dù cho kẻ địch bao nhiêu tuổi, kinh nghiệm giang hồ lão luyện thế nào, tôi đánh tất. Tôi chẳng biết sợ ai.

Nhưng tất nhiên đánh nhau trên đường phố không phải là đánh nhau trên võ đài, không có tới điểm là dừng, không có trọng tài, chẳng cần luật lệ. Cứ thế mà nện nhau thôi. Đôi khi bạn gặp phải bọn cay cú, đã thua trắng mắt vẫn ôm hận muốn phục thù. Mà đánh một mình chưa chắc, chúng kéo cả băng, xách gậy bóng chày đến tìm tôi. Ngay cả khi không đánh lại hết, tôi vẫn cố ghi nhớ mặt từng đứa, chờ ngày phục hận.

Tôi ghim tất cả vào lòng, mấy đứa nào chơi đánh dờ đánh lén rồi sẽ lần lượt được ném mùi. Bạn nhớ cái gã đã ném mắt kính tôi vào xe tải không. Ngày tôi gặp lại nó, nó mềm xương. Tôi đánh nó thảm như một cái mền. Nó quên mất đã từng làm gì với tôi cũng nên, vì ngày ấy tôi nhát như cáy. Nhưng tôi thì không quên. Từng thằng từng thằng một đã từng ân oán với Mike, Mike trả cả vốn lẫn lời.

Mặc dù ngày càng quen nghề và thu nhập khá hơn, tôi vẫn không cách gì tiếp cận được với bọn con gái. Tôi máu gái cực kỳ, nhưng lại quá vụng về, chẳng biết cách nào bày tỏ cả. Có lần tôi thử chọc ghẹo, kết quả là bọn con gái lớn tuổi hơn không biết từ đâu xuất hiện và đập tôi một trận ra trò.

Cần câu cơm của cả nhà

Mẹ và chị tôi không hề ngạc nhiên khi tôi mang tiền về. Nhìn thấy tôi mặc đồ đẹp, luôn mang Burger King hay McDonald's về bà cũng biết là tôi đã chơi với bọn đầu gấu, nhưng đã quá muộn để thay đổi rồi. Đường phố là nơi tôi thuộc về. Bà hiểu hoặc giả giết tôi đi, không thì tôi vẫn sẽ tiếp tục là một tên trộm cướp.

Rồi dần dần bà ỷ lại vào tôi. Biết tôi hay mủi lòng, bà hay giả buồn giả khổ mà xin tiền. Tôi thường hay cho tiền chị hơn, để chị coi sóc gia đình và chăm lo cho mẹ, thay vì đưa tiền để mẹ nướng vào bài bạc. Nhưng đôi khi tôi vẫn cho mẹ 100 USD, dạng tiền “một đi không trở lại”. Tôi nói với bà: “Mẹ nợ tiền con đó nha” thì bà đáp lại: “Còn mày nợ tao cả cuộc đời lận”.

Bước ngoặt từ hình tượng Muhammad Ali

Sau những màn đánh nhau để nổi danh trong khu phố ổ chuột, mức độ phạm tội của Mike Tyson ngày càng leo thang. Càng lúc càng trở nên liều lĩnh hơn, Mike bắt đầu ăn trộm ngay trong căn hộ của mình.

Mike Tyson hiện vẫn giữ mối quan hệ thân thiết với Ali

TÊN TRỘM BẮN THỬU

Không một ai có thể ngờ tôi chính là thủ phạm của hàng loạt vụ mất đồ. Một số còn là bạn của mẹ tôi, nhưng tôi chôm tất. Đến ngày có tiền trợ cấp, họ sẽ mua một ít rượu qua nhà tôi, tôi chỉ chờ có thể là lén ra ngoài, theo lối thang thoát hiểm mà trèo vào nhà họ mà khoắng đồ. Họ quay về, phát hiện mất của rồi trở lại nhà mẹ tôi mà than khóc: “Lorna ơi là Lorna, bọn trộm khốn nạn đã khua sạch đồ rồi, chúng thậm chí còn lấy cả thức ăn cho trẻ con”.

Mẹ tôi lờ mờ đoán được điều gì đó. Bà hỏi tôi:

- Mẹ biết mày đã giở trò. Phải không? Mày làm gì vậy?
- Còn có làm gì đâu. Không tin thì mẹ xét đi. Con đã ở đây suốt ngày chứ có rời khỏi nhà đâu.

Tất nhiên tôi không ngu mang đồ ăn trộm về nhà. Tôi cất tất cả trên mái nhà và chờ ngày đi tẩu tán một lượt. Nhưng mẹ tôi không tin vào những lời nói dối của tôi chút nào. “Tao cá là mày làm,” mẹ hét

lên. “Mày là tên trộm bắn thiu. Đòi tao chưa bao giờ lấy của ai thứ gì. Vậy mà bây giờ tao lại để ra một thằng trộm cắp”.

Lạy Chúa. Bạn có thể tin được là mẹ tôi có thể tuôn ra những lời như thế không? Gia đình hoàn toàn mất niềm tin nơi tôi. Họ nghĩ tôi sớm muộn gì cũng sẽ như những tên tội phạm khác, sẽ bị đâm hoặc chờ ngày xộ khám. Chị tôi cũng khuyên tôi nên dừng lại: “Em biết loài chim nào không thể bay không? Con chim bị nhốt trong lồng, con chim bị cầm tù”.

Một lần tôi cùng mẹ đến nhà dì Via, bạn mẹ, chơi. Chồng của dì là một người có tiền và hay khoe khoang. Gã đi ngủ và tôi đã nhanh tay thuổng toàn bộ tiền trong ví. Khi thức dậy, gã đánh dì Via một trận ra trò vì nghĩ dì làm việc ấy.

Tôi có áy náy không ư? Không. Khi tôi giật dây chuyền khỏi cổ ai đó, tôi không quan tâm là họ có bị ngã từ trên cầu thang xuống hay không. Không ai chỉ cho tôi biết thế nào là tình thương, là lòng trắc ẩn. Tôi chỉ cảm thấy hơi buồn khi một người quen của mình bị đâm hoặc bắn chết trong một cuộc thanh toán mà thôi.

Nhìn bạn mình bị xử, tôi cũng chẳng sợ. Chắc gì chúng sẽ xử mình. Tôi vẫn ngang tàng cướp giật và đánh nhau mà không sợ hậu quả. Anh trai Rodney bảo tôi chính là đứa dũng cảm nhất mà anh ấy từng biết. Nhưng tội nghĩ mình điên rồ nhiều hơn là dũng cảm.

Tôi từng xả súng trước căn hộ mình, ngay khi mẹ tôi đang đứng trên cửa sổ và nhìn xuống. Thế giới tôi sống ngày ấy như trong tiểu thuyết vậy. Trộm cướp mới là chính diện, còn cảnh sát là phản diện. Bạn hiền hành, bạn không có bạn. Phải đánh nhau mới ra chiến hữu, khi đụng trận thì mới có người bên.

BỊ CẢNH SÁT TÓM VÌ 1 CHIẾC THẺ TÍN DỤNG

Rồi chuyện gì đến cũng phải đến. Khi ngày càng liều lĩnh, tôi bắt đầu va chạm với cảnh sát. Giang hồ bắn nhau thì như cơm bữa, nhưng một khi cảnh sát đã nổ súng thì đấy là chuyện khác. Bạn đâu thể bắn lại, bóp cò với mấy thằng giang hồ ắt ơ thì chả sao, chứ bạn mà nổ một cảnh sát thì khôn khổ cuộc đời ngay.

Một lần nọ sau khi giật được hộp nữ trang trên đường Amboy, chúng tôi chẳng may bị bọn cảnh sát chìm bắt gặp. Họ nổ súng, buộc tôi phải chạy vào một khu nhà bỏ hoang để ẩn nấp. Khu nhà ấy tôi rõ như lòng bàn tay, tôi leo lên tận gác mái để trốn và nhìn xuống dưới khi cảnh sát rà soát khu nhà.

“Mẹ nó, tao mà tìm ra thì lũ nhóc bọn bay chết chắc,” một gã vừa rà soát vừa nói. Vị trí trên gác mái rất an toàn, tôi có thể ở đó cả buổi đợi cảnh sát đi xa rồi trèo xuống. Nhưng có một khả năng là cảnh sát sẽ nhìn lên và khi ấy tôi cầm chắc cái chết.

Vụ ú tim ấy rồi cũng trôi qua, mở đường cho một vụ khác khi tôi đi trộm một cái thẻ tín dụng. Chỉ 10 tuổi, tất nhiên tôi không thể chìa thẻ ra mà dùng. Thế là tôi mang nó cho thuê. Tôi đưa thẻ cho những gã lớn tuổi hơn, bảo gã vào mua đồ thỏa thích, chỉ cần trả phí cho tôi mà thôi.

Cứ thế thì đã êm. Một hôm cả bọn nổi hứng lấy thẻ ra dùng. Người bán hàng cầm thẻ, nhìn chúng tôi, móc điện thoại lên gọi rồi bẻ cái thẻ ra làm đôi. Cảnh sát ập đến nhanh như chớp và mang cả bọn về đồn.

Mẹ tôi không có điện thoại, thế là cảnh sát phải lấy xe rước mẹ đến bảo lãnh. Bà vừa thấy tôi là lao vào nện tôi như điên. Tôi phải lùi

vào góc tường, lấy tay che mặt, để mẹ tôi muốn nện vào đâu thì nện. Bà vừa đánh vừa phun ra những lời tục tĩu. Nhưng khi nhậu nhẹt với bạn bè, bà còn kể lại là mình đã từng nện thẳng con hoang đang ngay trong đồn cảnh sát thế nào.

Những trận đòn ấy kinh khủng đến mức bây giờ tôi vẫn còn ám ảnh. Khi nhìn vào bất kỳ góc tường nào, tôi cũng mừng tượng lại cảnh tượng ngày xưa. Không quan tâm đây là lớp học, cửa hàng tạp hóa, đồn cảnh sát hay tòa án, bà cứ dồn tôi vào góc rồi lấy hết sức bình sinh mà nện. Cảnh sát tất nhiên chẳng buồn can thiệp làm gì.

CUỘC GẶP VỚI HUYỀN THOẠI

Rồi tôi bị gửi đến các trường phục hồi nhân phẩm dành cho thiếu niên. Họ buộc chúng tôi lao động, cho đi gặp bác sĩ tâm lý và chiếu phim. Bộ phim để lại ấn tượng sâu đậm nhất với tôi là “The Greatest” nói về cuộc đời của Muhammad Ali. Bộ phim kết thúc, mọi người vỗ tay vang dội thì bất ngờ, Ali bằng xương bằng thịt xuất hiện trên sân khấu.

Ở ngoài đời ông ấy trông còn vĩ đại hơn cả trong phim. Chưa cần đến khi Ali mở miệng, ngay khi ông bước ra thì tôi đã nói với bản thân: mình phải trở thành nhân vật ấy.

Bộ phim tuyệt vời và sự xuất hiện của Ali đã tạo ra một nguồn cảm hứng cực lớn nơi bọn trẻ. Chúng quyết tâm sẽ trở thành một võ sĩ quyền Anh. Tôi thì khác, tôi muốn trở thành một Ali, trở thành người giỏi nhất.

Nhưng đây là chuyện của tương lai, còn hiện tại tôi vẫn là một tên trộm cướp không hơn không kém. Tôi đang ở tuổi vị thành niên, không thể bị tổng giam. Vì thế rời khu cải tạo là tôi lại lao vào con

đường tội phạm, như đây là lối thoát duy nhất trong đời. Những gã lớn tuổi kéo đến nhà tôi ngày một đông.

Họ nói với chị tôi: “Nói với thằng em khốn nạn của mày là đừng để bọn tao gặp nó, không thì nó không sống nổi đâu”. Chị tôi cố phân trần: “Nó chỉ là một đứa trẻ. Nó có giết bỏ vợ của mấy anh đâu mà nặng nề vậy”.

Thế đấy, những người trưởng thành tìm đến tận nhà để truy lùng một đứa nhóc 12 tuổi. Mẹ tôi không mất hết hy vọng nơi tôi mới lạ.

Thỉnh thoảng mẹ còn nện tôi ngay khi tôi chẳng làm gì sai cả. Đây là một lần tôi cá cược với một tên. Lẽ ra gã phải chung cho tôi 600 USD và cái đồng hồ như đã hứa, nhưng rốt cục gã lại quịt. Tôi lao vào đánh, nào ngờ mẹ tôi được hàng xóm báo lại, bà lao ra và đánh tôi mà không cần hỏi lý do. Tôi méo máo: “Mẹ ơi, thằng khốn này nó lấy tiền của con”. Mẹ chẳng quan tâm, mẹ vừa nện vừa quay sang nói với thằng kia: “Xin lỗi cậu, thằng con trai khốn nạn của tôi nó bậy quá”.

Bước vào thế giới quyền Anh

Mike bị chuyển vào trại phục hồi nhân phẩm dành cho thiếu niên. Những người anh gặp ở đây còn gộc hơn nhiều so với những gã ở Spofford. Nhưng xét ra Tryon cũng không phải là một chỗ quá tệ. Ở đây Mike có thể ra ngoài chơi bóng rổ hoặc vào phòng tập thể dục. Anh vẫn tiếp tục gây lộn suốt ngày cho đến khi được bắt đầu chơi quyền Anh một cách thực sự.

Mike Tyson bắt đầu sự nghiệp quyền Anh của mình năm 13 tuổi ở trại cải tạo Elmwood

NHÂN VẬT KỲ LẠ TRONG TÙ

Hôm ấy tôi đang chuẩn bị vào lớp thì có một gã đi ngang qua tôi ở hành lang. Hắn cư xử cứ như mình là sát thủ thứ thiệt vậy. Thấy tôi cầm chiếc mũ trên tay, hắn giật lấy, đội lên đầu và đi tiếp tỉnh bơ. Tôi chả biết gã là ai, nhưng tôi biết gã chuẩn bị ném mùi đau khổ. Suốt buổi học hôm ấy tôi chỉ nghĩ về việc nện gã như thế nào cho hả cơn tức của mình. Tan học, tôi bước ra ngoài, nhìn thấy gã đang đứng với đám bạn cùng lớp.

“Bé yêu đây rồi”, tôi nghĩ. Tôi tiến đến gần, gã vẫn để tay trong túi, bình thản như không có bất kỳ nỗi âu lo nào trên đời, cứ như thể tôi đã quên mất là gã đã lấy mất chiếc mũ của mình từ đời nào rồi. Và thế là... 3 nốt nhạc, gã gục xuống như một khúc cây bị cưa mất gốc. Họ còng tôi lại rồi chuyển đến Elmwood, một trại cải tạo khác được

canh giữ nghiêm ngặt hơn. Ở đây chỉ có những đứa ngoan ngoãn, cải tạo tốt thì mới được cho ra ngoài vài giờ.

Tôi để ý và phát hiện một sự lạ. Những kẻ ra ngoài thì lành lặn nhưng khi trở về thì bê bết máu. Đứa thì gãy mũi, thằng thì gãy răng, có đứa mồm sưng như trái cà, thậm chí còn ôm lấy ba sườn như bị gãy gò trong đó. Ban đầu tôi nghĩ họ bị mấy nhân viên trong trại “dạy dỗ” chút đỉnh, sau thì biết không phải vậy. Bọn này ăn đòn, nhưng lại... rất vui.

“Hết xảy nha mày, tội tao suýt nữa đã nện được ổng. Lần sau tao sẽ làm được”, bọn chúng nói và cười đùa với nhau, cứ như việc ăn đòn là sướng nhất trên đời vậy. Sau một thời gian, một nhân viên nói với tôi là chúng đánh nhau với một nhân vật tên là Stewart, vốn là một luật sư trong trại.

Tên đầy đủ của ông ấy là Bobby Stewart, nặng đến 170 pound (hơn 77 kg), từng là VĐV quyền Anh. Ông ấy là nhà vô địch quốc gia hạng nghiệp dư, giờ đã nghỉ nên dạy bọn trẻ cách chơi quyền Anh. Tôi nhờ mọi người thu xếp cho mình gặp Stewart vì nghĩ nhân vật này cũng dễ thương.

Mike Tyson từng bị đưa vào trại phục hồi nhân phẩm dành cho thiếu niên

BẮT ĐẦU QUÁ TRÌNH “TU LUYỆN”

Một đêm nọ, tôi đang ở trong phòng thì có một giọng nói to và đầy đe dọa ngoài hành lang. Tôi bước ra, Stewart đang đứng trước cửa chứ còn ai nữa.

- Ê nhóc con, tao nghe bảo mày muốn gặp tao hả?

- Dạ. Con muốn trở thành một võ sĩ.

- Mấy đứa máu đánh nhau ai cũng muốn thành võ sĩ, nhưng chả có đứa nào đủ gan và kiên nhẫn để trở thành đấu sĩ thật sự cả. Mà cứ thử tu tâm một thời gian xem sao, bớt đầu bò lại, ngoan ngoãn một tí, khi ấy tao sẽ gặp lại mày.

Tôi bắt đầu quá trình “tu luyện”. Tôi gặp ai cũng dạ thưa, cứ như là công dân gương mẫu của thành phố vậy. Phải mất đến 1 tháng tôi mới được gặp lại Stewart. Tất cả những đứa trẻ đều háo hức xem tôi đánh nhau với ông ấy. Bản thân tôi cũng tràn đầy tự tin là mình sẽ nện ông ấy một trận ra trò và được tung hô như thuở còn trên đường phố.

Vừa vào trận là tôi đâm tới tấp. Ông ấy chỉ đón đỡ hoặc tránh né. Rồi bất thành linh ông nện cho tôi một cú ngay bụng dưới. “Uggghhhh”, tôi gần như nôn ra mọi thứ mình đã từng ăn trong suốt 2 năm. Chuyện quái gì vậy nhỉ? Cho đến thời điểm ấy, tôi có biết quyền Anh là mô tê gì đâu. Giờ thì tôi biết nếu nện vào bụng dưới, đối thủ sẽ không thở được trong vài giây. Nhưng khi ấy tôi đã thật sự rất sợ, và càng sợ thì càng khó thở hơn.

“Đứng dậy, cút ra khỏi võ đài đi”, Stewart gầm lên. Đợi cho mọi người về cả, tôi đến gần ông ấy với thái độ nhã nhặn hết cỡ. “Xin lỗi, ngài có thể dạy con đánh quyền Anh không?”. Khi nói như thế, trong đầu tôi chỉ nghĩ đến một chuyện: dùng kỹ thuật quyền Anh ấy nện một ai đó bất tỉnh rồi khua hết đồ sau khi về lại Brownsville.

Nhưng rõ ràng là Stewart thích một thứ gì đấy ở tôi. Vì thế ông ấy hỏi lại: “Mày có thật sự muốn học quyền Anh không?” rồi bắt đầu chỉ dẫn cho tôi. Từ ấy tôi dành tất cả mọi thời gian của mình cho quyền Anh và tiến bộ cực nhanh. Tôi nhận ra điều này khi cú đâm của

mình khiến cho Bobby gãy mũi, suýt nữa là bị đo ván. Ông ấy phải nghỉ tập với tôi vài tuần để hồi phục ở nhà.

NHÀ VÔ ĐỊCH TƯƠNG LAI

Sau vài tháng tập luyện, tôi gọi điện cho mẹ và đưa máy cho Bobby. “Nói với mẹ con đi, nói với mẹ dùm đi”, tôi giục ông ấy. Tôi muốn Bobby kể cho mẹ nghe là tôi giỏi như thế nào. Tôi muốn bà biết là con trai mình có thể làm việc gì đó đáng hoàng chứ không chỉ giỏi giật đồ, móc túi. Tôi phải nhờ Bobby vì tin là tiếng nói của một người da trắng có sức thuyết phục hơn. Nhưng bà nói với Bobby là bà không tin tôi đã thay đổi, mãi mãi không thể tin được.

Sau đó Bobby nảy ra một ý kiến: “Tao sẽ mang máy đến gặp một VĐV quyền Anh huyền thoại. Cus D’Amato. Máy chưa bao giờ nghe đến cái tên ấy đâu. Nhưng ông ấy sẽ giúp máy nâng trình độ lên cao hơn nữa”. “Sao vậy? Có chuyện gì ở đây sao?” tôi hỏi. Khi ấy tôi chẳng tin ai ngoài Bobby cả. Vậy mà bây giờ ông ấy định “sang nhượng” tôi cho một người khác. “Máy chỉ cần tin ông ấy là được,” Bobby nói.

Một ngày cuối tuần của tháng 3/1980, Bobby và tôi lái xe đến Catskill, New York. Phòng tập quyền Anh của Cus khi trước là một phòng họp, nay được sửa sang lại. Nó nằm ngay phía trên một trụ sở cảnh sát. Phòng không có cửa sổ nên ban ngày vẫn phải mở đèn.

Cus có vẻ ngoài đúng như tưởng tượng của tôi về một vị HLV quyền Anh. Lùn nhưng cực kỳ cứng cáp, Cus còn có một cái đầu hói. Ông ấy cũng ăn to nói lớn, nhưng cực kỳ nghiêm túc. Không có lấy một biểu hiện của niềm vui trên gương mặt ấy. “Chào nhóc, ta là

Cus,” ông ấy tự giới thiệu về mình với chất giọng đặc sệt của khu Bronx. Phụ tá của Cus là một người trẻ hơn, Teddy Atlas. Bobby và tôi bước vào vòng để đấu thử cho Cus coi. Thường thì chúng tôi đấu 3 hiệp, nhưng giữa hiệp 2 thì Bobby tặng cho tôi một cú ngay mũi và tôi bắt đầu chảy máu ròng ròng. Không đau mấy, nhưng máu me thì đầy mặt. “Thôi đủ rồi,” người phụ tá Atlas lên tiếng.

“Không, xin ngài cho con đấu nốt hiệp này và cả hiệp sau nữa đã. Bọn con vẫn thường chơi trong 3 hiệp,” tôi nài nỉ vì muốn có thêm cơ hội để gây ấn tượng cho Cus. Nhưng ông ấy bảo không cần và cho trận đấu ngưng lại. Tôi nghĩ mình thế nào cũng bị chê bai. Nhưng khi tôi và Bobby rời khỏi vòng, Cus đã đến nói với Bobby: “Chúng ta đang có ở đây một nhà vô địch hạng nặng trong tương lai”.

Đổi đời nhờ gặp minh sư

Sau khi dạy cho những bài học đầu tiên về quyền Anh, ông quản giáo Bobby Stewart đã dẫn Mike đến gặp HLV quyền Anh huyền thoại Cus D'Amato để nâng cao trình độ. Chứng kiến những thể hiện của Mike, Cus đã nhận ra một nhà vô địch hạng nặng trong tương lai và quyết định sẽ huấn luyện cậu bé 13 tuổi.

NHỮNG LỜI KHEN NHƯ CHẤT GÂY NGHIỆN

Cus D'Amato mời tôi và Bobby đến nhà ăn trưa. Ông bảo chả cách nào tin được là tôi chỉ mới có 13 tuổi. Rồi ông vạch ra con đường trong tương lai mà tôi sẽ đi, chỉ sau 6 phút xem tôi đấu thử. “Con đánh rất ngon,” ông ấy nói. “Con sẽ là một đấu sĩ vĩ đại”. Toàn là những lời khen mà thôi. “Nếu con nghe lời ta, ta có thể giúp con trở thành nhà vô địch hạng nặng trẻ tuổi nhất qua mọi thời đại”.

Ôi lạy Chúa, tôi không dám tin vào tai mình. Chưa bao giờ trong đời tôi được nghe những lời khích lệ ngọt ngào đến dường ấy. Cái cảm giác tuyệt vời lúc ấy khiến tôi chỉ muốn quanh quẩn bên Cus cả ngày mà thôi. Sau đó tôi nhận ra đấy chính là một chiêu tâm lý của Cus: hãy cho đứa trẻ yếu đuối thêm sức mạnh, những lời khen chính là chất gây nghiện.

Tôi hết sức hào hứng trên đường trở lại trại cải tạo. Trên đùi tôi khi ấy còn có một bó hoa hồng mà tôi xin của Cus. Đấy cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hoa hồng thật, trước đó chỉ được xem qua TV mà

thôi. Hương thơm của hoa hồng và những lời có cánh của Cus đã bao lấy tôi. Tôi sung sướng thả hồn theo mộng tưởng. Cuộc đời của tôi đã vụt thay đổi sang một hướng khác. Vào thời khắc đó, tôi biết mình sẽ trở thành một vĩ nhân.

“Tao nghĩ là ông ấy thích mày đó,” Bobby nói, tạm thời kéo tôi trở lại thực tế. “Nếu mày tiếp tục ngoan ngoãn, chuyện này sẽ tiến triển rất tốt”. Tôi cảm nhận được niềm vui mà Bobby dành cho tôi.

Tôi trở về trại, bỏ hoa hồng vào nước. Cus cũng tặng tôi một cuốn bách khoa toàn thư về quyền Anh. Cả đêm ấy tôi thức trắng để đọc nó. Tôi đọc về Benny Leonard và Harry Greb, rồi Jack Johnson một cách đầy hào hứng. Tôi cũng muốn mình được như họ, được mọi người xem như những vị thần.

Tôi bắt đầu đến nhà Cus tập luyện mỗi cuối tuần, trước hết là những bài tập thể lực với trợ lý Teddy Atlas. Rồi tôi, Teddy và một số võ sĩ khác cùng ở lại nhà Cus, cùng với người phụ nữ của ông ấy: một quý bà Ukraina rất ngọt ngào tên Camille Ewald.

TRIẾT LÝ CỦA CUS

Quyền Anh quả thật rất hấp dẫn. Và quyết tâm trở thành võ sĩ của tôi càng lớn hơn nữa sau khi tôi xem trận đấu Leonard - Duran trên tivi vào một ngày cuối tuần. Trận đánh ấy kích thích tôi vô cùng. Cả 2 đều rất tuyệt vời và sát thủ, những cú đấm được tung ra liên tục với một tốc độ khó tin. Nhìn họ thi đấu đẹp vậy cứ nghĩ là đang biểu diễn hay đóng phim vậy. Sau này tôi không bao giờ có được cái cảm giác phấn khích với một trận đấu quyền Anh như thế được nữa.

Tôi vẫn chưa được đấu quyền sau khi chuyển sang tập cùng Cus.

Quanh đi quẩn lại cũng chỉ là tập thể lực mà thôi. Sau những buổi tập ấy là những cuộc nói chuyện. Cus nói cho tôi nghe mọi thứ về cảm giác và cảm xúc trong quyền Anh. Ông ấy muốn tôi tiếp cận với quyền Anh từ những gì cơ bản nhất. Và những lời Cus nói đều trở thành những triết lý đã theo tôi suốt cả cuộc đời.

“Nếu con không có khí chất của một chiến binh, con vĩnh viễn không thể trở thành đấu sĩ hàng đầu, cho dù con có cao to khỏe mạnh đến bao nhiêu đi nữa”. Cách nói chuyện của Cus thật gần gũi bởi ông ấy cũng lớn lên trong một khu phố bạo lực, cũng trưởng thành trên đường phố như tôi.

Rồi ông nói về nỗi sợ hãi và cách vượt qua nó: “Sợ hãi là trở ngại lớn nhất của việc học hỏi, nhưng nó cũng là người bạn tốt nhất của con. Nỗi sợ như một ngọn lửa. Nếu biết điều khiển, nó sẽ trở thành vũ khí của con. Nếu không biết, nó sẽ thiêu trụi con và mọi thứ xung quanh. Nỗi sợ như một quả bóng tuyết đang lăn xuống núi. Con có thể cầm nó lên, ném vào mọi thứ mình thích. Nhưng nếu để nó lớn dần thì sẽ đến lúc nó nuốt chửng cả con. Vì thế con không bao giờ cho phép nỗi sợ hãi lớn lên và khống chế con. Ngược lại, hãy luôn tìm cách kiểm soát nó.

Nếu như nỗi sợ hãi là bạn con thì suy nghĩ của con mới chính là kẻ thù số 1. Con phải luôn chiến đấu với suy nghĩ của mình, phải kiểm soát nó, phải đặt nó đúng chỗ, phải kiểm soát cảm xúc. Sự mệt mỏi khi thượng đài có hết 90% là do tâm lý mà ra. Nó chỉ là lý do mà những kẻ hèn nhát dùng để đổ lỗi cho thất bại. Cái đêm trước khi đấu, con sẽ mất ngủ. Đừng lo, vì đối thủ của con cũng vậy”.

Tôi có thể nghe Cus nói những lời như thế hàng tiếng đồng hồ.

Trước đây Cus chỉ nói điều này duy nhất một lần với nhà văn Norman Mailer. Và Mailer đã nói với ông: “Cus này, có thể anh không nhận ra đâu, nhưng thật ra anh đang tập thiền mà không biết đó”. Đỉnh cao của việc này là... thoát ra khỏi thân xác của chính mình. Cus bảo khi thượng đài, cứ như ông đã phân thân vậy. Một vẫn đang thi đấu trên võ đài, một đứng ngoài quan sát và tìm ra điểm yếu của đối thủ.

Cus cũng nói cho tôi biết niềm tin và quyết tâm của một con người sẽ quyết định số phận của họ. Nếu bạn chỉ muốn trở thành một VĐV quyền Anh bình thường, bạn chỉ đến đấy rồi thôi. Nhưng nếu khao khát trở thành nhà vô địch, bạn sẽ luôn phấn đấu và không bao giờ dừng lại.

Tôi tin vào triết lý này và từ 14 tuổi tôi đã suy nghĩ như một nhà vô địch hạng nặng trong tương lai. Tôi tập luyện và suy nghĩ như một như đấu sĩ La Mã. Tôi tự nói với bản thân: “Mình là nhà vô địch thế giới, không ai có thể đánh được mình”.

Rồi thời hạn cải tạo cũng hết, tôi chuẩn bị đi về lại Brooklyn. Chính Cus là người thuyết phục tôi ở lại. Tôi gọi điện cho mẹ và xin mẹ ký vào giấy kéo dài thời gian cải tạo. Rồi tôi chuyển vào ở hẳn với Cus. Càng ngày tôi lại càng thân cận và yêu quý ông thầy này hơn. Ông cũng có một quá khứ bất hạnh. Mẹ mất từ sớm. Ông bị hư một mắt khi còn nhỏ vì đánh nhau trên đường. Rồi Cus chứng kiến ông bố chết ngay trên tay mình. Sau đó cảnh sát đã giết chết người anh em mà Cus yêu quý nhất.

Ngày đầu tiên lưu lại nhà Cus, tôi đã chôm hết tiền trong ví của Teddy. Cái này là tật, bạn không thể mong là nó biến mất chỉ sau

một vài chuyện vui được. Tôi cũng cần tiền để hút cỏ nữa chứ. Rồi tôi nghe Teddy nói với Cus: “Nhất định là nó lấy rồi”. “Không phải đâu, đừng nghi bậy cho nó, tội nghiệp,” Cus quả quyết.

Nhìn tôi tập luyện, chỉ mới tập luyện thôi chứ chưa đánh đấm gì cả. Cus đã nói với bà vợ Camille: “Em yêu ơi, anh đã chờ cậu nhóc này suốt cả đời mình”.

3 Tay đấm hun đúc nên quyết tâm của "Quái vật thép"

Những lời có cánh của Cus tiếp tục vỗ về cuộc sống của Mike và giúp ông ôm ấp về những điều kỳ vĩ. Thêm vào đó, qua những lần gặp mặt với các tay đấm nổi tiếng nhất lúc bấy giờ như Wilfred Benitez, Roberto Duran và Muhammad Ali, quyết tâm trở thành nhà vô địch của Mike ngày càng lớn.

BẮT ĐẦU TÌM ĐƯỢC LỄ SỐNG CỦA ĐỜI MÌNH

Cus tiếp tục nói: “Những bọn giàu có chạy Rolls-Royce hay Fiat nghĩ nó giỏi hơn con, không phải vậy. Tất cả những thứ ấy con đều có thể đạt được cả. Giàu có đâu phải là một chuyện khó. Chuyện khó là trở thành vua cơ. Tất cả bọn nhà giàu ấy không bao giờ làm được điều mà con có thể làm: trở thành đấu sĩ số 1. Con có điều đó trong huyết quản. Bản thân ta cũng chỉ có thể giúp con trở thành một võ sĩ giỏi hơn chứ không thể giúp con trở thành nhà vô địch nếu con không có tố chất ấy”.

Tôi luôn nghĩ mình là một đồng phân, chính mẹ tôi cũng nói tôi chỉ là một cục phân không hơn không kém. Nhưng bây giờ người đàn ông ấy bảo tôi là một nhà vô địch. Ông nói tôi có phẩm chất của một thiên tài. Nếu tôi đóng phim, tôi sẽ ăn Oscar. Nếu tôi đua xe tôi sẽ trở thành kẻ chạy nhanh nhất. Nhưng giờ thì tôi chọn quyền Anh, nên tôi sẽ trở thành tay đấm vĩ đại nhất.

Cus là người theo chủ nghĩa hoàn hảo. Ông ấy luôn muốn tôi thực hiện mọi bài tập và mọi động tác theo cái cách hoàn hảo nhất. Cus muốn tôi trở thành tay đấm đáng sợ nhất mà lịch sử từng chứng kiến. Dần dần ông ấy không còn là một HLV nữa mà đã trở thành quân sư, một vị thần hộ mệnh. Ông ấy truyền đạt những triết lý về quyền Anh và triết lý sống theo cách đơn giản nhất.

Thời gian ấy tôi rất ghét làm những việc mọn trong võ đài, tôi chỉ thích tập và tập mà thôi. Camille, người tình của Cus cứ phải nhắc nhở. Một hôm ông đến và nói:

- Camille muốn con làm việc vặt, nếu là ta ta sẽ không sai bảo đâu. Nhưng việc vặt khiến con trở thành một tay đấm tốt hơn.
- Dọn rác mà giúp con đấm hay hơn ư?
- Những người bình thường chỉ làm những việc mình thích. Những vĩ nhân làm cả những việc mà họ không thích nữa.

Từ ấy, Camille không bao giờ nhắc tôi phải làm việc vặt nữa. Tôi bắt đầu tìm được lẽ sống của đời mình. Trước đó tôi chưa bao giờ nghĩ về những chuyện này, chỉ biết là sống thì phải móc túi hay cướp giật mà thôi.

CẢM HỨNG TỪ BENITEZ VÀ QUYẾT TÂM TỪ ALI

Quyết tâm trở thành võ sĩ quyền Anh càng trở nên rõ ràng hơn khi tôi được gặp Wilfred Benitez (một nhà vô địch quyền Anh hạng nhẹ và hạng trung thời ấy). Trước một nhân vật lừng lẫy dường ấy, tôi trở nên nhỏ bé. Trước đó tôi chỉ mới nhìn thấy anh ấy thi đấu qua truyền hình mà thôi.

Khi vào trận, Benitez cứ như có ra đa vậy, anh ấy có thể đấm trúng

đổi thủ dù đang nhắm mắt. Một bậc thầy thật sự. Khi đến phòng tập của Cus thì Benitez mang đai vô địch của mình theo. Đây cũng là lần đầu tiên trong đời tôi thấy mặt mũi chiếc đai.

“Ồi, Tommy, nhìn nè, một chiếc đai vô địch nhé”, tôi nói. “Rồi tôi sẽ giành cho được một chiếc đai như thế. Khi tôi đã có được, tôi sẽ không bao giờ tháo nó ra, tôi sẽ mang nó kể cả khi đi ngủ”. Sự hiện diện của Benitez tại phòng tập khiến tôi vui vẻ. Ông ấy tạo cảm hứng để tôi tiếp tục phấn đấu.

Rồi cũng nhờ Cus, tôi được nói chuyện với Ali. Đây là tháng 10/1980, chúng tôi cùng đến Albany, New York để theo dõi trận đánh để giành lại đai vô địch giữa Ali và Larry Holmes. Ali đã đánh không tốt và thất bại. Cus tức đến nổi đom đóm mắt. Tôi chưa bao giờ thấy ông ấy tức giận đến như vậy trong đời.

Sau trận đánh, ông vẫn phải tươi cười khi trả lời phỏng vấn của báo chí. Nhưng một khi đã vào xe hơi, mặt Cus sa sầm lại. Suốt 45 phút từ đây về nhà, cả xe không ai nói với ai một lời nào.

Sáng hôm sau, trợ lý của Ali nổi máy để ông nói chuyện với Cus. Vừa bốc máy là Cus làm một tràng: “Sao ông có thể để cho cái thằng đụt ấy nó độp mình như vậy? Nó là một thằng đụt, Muhammad ạ, đụt quá cỡ thợ mộc. Đừng có biện hộ cho nó. Tại sao ông lại để cho một thằng đụt đánh bại mình cơ chứ”. Cứ sau mỗi chữ “đụt” thì bụng tôi lại quặn lên một cái. Tôi òa khóc. Đây là một ngày buồn trong đời.

Rồi Cus chuyển đề tài sang tôi: “Tôi đang ở cùng với một cậu bé da đen. Còn nhỏ, nhưng sẽ là nhà vô địch hạng nặng trong tương lai. Nó tên Mike Tyson. Ông có thể nói chuyện với nó vì tôi không,

Muhammad. Hãy bảo nó nghe lời tôi bảo ban đi”.

Rồi Cus đưa máy. Tôi nói:

- Con rất buồn vì những gì xảy ra với ông.
- Ta đã bệnh, con ạ. Bệnh nên ta phải uống thuốc và viên thuốc đã làm cho ta suy yếu. Vậy thì Holmes mới hạ ta được chứ. Nhưng ta sẽ khỏe lại, ta sẽ thách đấu và đánh bại Holmes cho con xem.
- Đừng lo gì cả, nhà vô địch của con ạ. Khi con lớn, con sẽ đánh hắn để báo thù cho ông.

THẦN TƯỢNG ROBETO DURAN

Mọi người cứ ngỡ Ali là thần tượng của tôi. Thật ra không phải vậy. Đây phải là Roberto Duran. Tôi nhìn thấy ở Ali một người đẹp trai và ăn nói truyền cảm, lưu loát. Tôi ngưỡng mộ ông ấy vì lẽ đó bởi tôi lùn xùn, xấu trai và nói ngọng. Còn Duran mới đích thực là thần tượng.

Khi nhìn Duran thượng đài, tôi mê mẩn mọi thứ của anh ấy. Đây là võ sĩ lớn lên từ đường phố. Vào trận anh ấy lúc nào cũng lải nhải: “Lại đây mà liếm *** của bố này, đồ con hoang”. Sau khi đánh bại Sugar Ray Leonard, anh ấy đi ngang qua chỗ ngồi của Wilfried Benitez và nói: “Chết cụ mày đi. Mày có gan đánh với bố không?”

Roberto Duran

Ôi, gã võ sĩ ấy chính là mình, tôi nghĩ. Đây là những gì tôi muốn làm khi thượng đài: ngang tàng và không sợ ai cả. Anh ấy không cảm thấy xấu hổ với những gì mình làm lẫn xuất thân của mình.

Khi sự nghiệp của tôi phát triển, mọi người bắt đầu gọi tôi là một tên hoang dại, dã man. Với tôi đây là một lời khen. Khi trở lại thành phố,

tôi đã đến quán cà phê Victor's ngồi cả ngày vì nghe Duran hay lang thang ở khu ấy. Tôi ngồi đó, nhìn những bức tranh của anh ấy treo đầy trên tường và mơ mộng. Tôi đã khóc hết nước mắt khi Duran xin bỏ cuộc giữa chừng trận tái đấu với Leonard.

Sự xuất hiện của Benitez, Ali và Duran trong đời tôi càng khiến tôi trở nên quyết tâm hơn nữa. Khi Cus gọi các võ sĩ dậy vào buổi sáng, tôi đã chạy bộ một vòng trở về. Khi tất cả đã đi ngủ, tôi vẫn miệt mài đấu bóng (shadow-box: một phương pháp tập luyện bằng cách đấu với đối thủ vô hình).

Những lúc không tập luyện, tôi miệt mài xem lại băng ghi hình, ít nhất 10 tiếng/ngày. Tôi ám ảnh với quyền Anh đến mức đi ngủ mà không tháo găng tay. Tôi hy sinh mọi thú vui trên đời cho quyết tâm trở thành số 1.

Tôi không còn tọng đồ ăn vô tôi vạ và cũng chẳng buồn nghĩ về gái gú nữa. Một hôm tôi tình cờ tâm sự với Cus:

- Người như con chắc chẳng có gái nào theo đâu hả thầy?
- Rồi con cứ chờ mà xem. Sau này gái theo còn nhiều đến mức con phải đập tụi nó để đừng theo con nữa.

Những trận đánh đầu tiên của "vua knock-out"

Tôi sẽ không bao giờ quên được trận đánh chính thức đầu tiên của mình, tất nhiên chỉ là hạng nghiệp dư. Nó diễn ra ở một phòng tập nhỏ tại khu Bronx, do một học trò cũ của Cus làm chủ.

ĐẤU CHUI TRONG NHÀ KHÓI

Phòng tập ấy là một địa ngục thật sự. Nó ở tầng 2 của một chung cư liền kề với đường sắt. Nó gần đến nỗi mỗi khi có xe lửa chạy qua, bạn chỉ cần thò tay ra cửa sổ là có thể chạm được vào nó.

Nơi này còn được gọi là “nhà khói” vì nó... toàn khói thuốc lá. Những người bỏ tiền vào đây xem quyền Anh và đặt cược đều là những tay nghiện thuốc cực nặng. Họ hút và phả khói ra dày đặc cả căn phòng. Khi bước vào vòng đấu, bạn thậm chí còn chả nhìn thấy rõ mặt mũi đối thủ của mình là ai. Trận đánh đầu tiên của tôi đã diễn ra trong màn sương huyền ảo như thế đó.

“Nhà khói” là một nơi đấu chui, không có xe cứu thương hay lực lượng y tế chờ bạn ở ngoài. Những kẻ theo dõi bạn không phải dân anh chị ma cô thì cũng là bọn buôn ma túy, chúng đặt cược cho mỗi trận đánh. Tôi từng hỏi một gã: “Ông có thể mua cho tôi một con lợn béo nếu tôi giúp ông thắng cược không?”. Trong “nhà khói”, người thắng cược hay mua đồ ăn cho võ sĩ gọi là “đền đáp”.

Trước trận đánh đầu tiên, tôi đã sợ hãi đến mức định chuồn khỏi đó.

Tôi đã nghĩ về ngày này quá nhiều, suốt hơn nửa năm trời tập luyện ở chỗ của Cus. Tôi đã suy nghĩ về nó, mơ về nó liên tục. Nhưng lỡ ngay trận đầu tiên mà tôi thất bại thì sao?

Mike Tyson hạ gục Joe Cortez bằng knock-out chỉ sau 8 giây và chính thức nổi danh trong làng quyền Anh

Tôi đã dính vào hàng triệu cuộc ẩu đả tại Brooklyn, nhưng đây là đấu quyền Anh, có kỹ thuật và luật lệ chứ đâu phải đập lộn như bọn du thủ ngoài đường. Khi lên đài bạn đâu biết đối thủ là ai, có những điểm mạnh gì và những điều bất ngờ nào đang chờ đợi.

Tôi nói với Teddy Atlas, người dẫn tôi đến “phòng khói”, là ra ngoài một chút. Tôi đi xuống cầu thang, ngồi đó một phút để trấn tĩnh lại. Tất cả những lời Cus dạy hiện rõ mồn một trong đầu tôi. Tôi phải trở thành VĐV quyền Anh chuyên nghiệp, phải là nhà vô địch. Hôm nay chính là bước đi đầu tiên trên con đường ấy. Hít một hơi thở thật sâu, tôi leo ngược lại “nhà khói”.

Đối thủ của tôi là một gã vạm vỡ người Puerto Rico với một mái tóc quăn, dài đúng kiểu dân da đen. Gã 18 tuổi, hơn tôi 4 tuổi. Chúng tôi đã đấm nhau quyết liệt trong 2 hiệp đầu, nhưng đến hiệp 2, tôi ép gã lùi dần về phía dây đài. Boom, một cú đấm móc thẳng miệng khiến cho đồ kệ răng của gã văng xa đến tận hàng ghế thứ 6 dưới khán giả. Đây là một cú knock-out!

Tôi sững mê ly. Trận đánh đầu tiên tuyệt vời làm sao. Tôi chả biết mình phải ăn mừng thế nào nữa. Nên tôi... leo lên người của đối thủ mà đứng, giơ tay lên chào như một nhà vô địch.

“Bước xuống mau. Sao mày lại đứng lên người nó như vậy”, vị trọng tài hét vào tai tôi. Cus khi ấy đang ở Catskill và chờ cuộc điện

thoại. Teddy lập tức bóc máy và cho Cus biết chuyện gì đã xảy ra. Ông ấy rất hài lòng và yêu cầu dàn xếp ngay một trận đánh khác.

Tôi quay lại “phòng khói” mỗi tuần. Trước một trận đánh tôi phải làm một số thủ tục: nặng bao nhiêu cân, đánh bao nhiêu trận rồi, bao nhiêu tuổi. Tôi thường nói mình già hơn cái tuổi 14 bởi không có nhiều võ sĩ ở độ tuổi đó để có thể cấp độ. Vì thế suốt thời kỳ đầu vào nghề, tôi toàn phải đánh với những gã lớn hơn và giàu kinh nghiệm hơn.

TRẬN ĐÁNH KHÓ KHĂN NHẤT TỪ KHI “RA NGHỀ”

Cứ thế, chúng tôi đã lang thang khắp các “phòng khói” ở miền Tây Bắc. Tôi đánh như một con thú xổng chuồng. Có một đối thủ mang cả vợ con đến xem, tôi vẫn đập gã cho đến như tử mới thôi, không có bất kỳ một sự khoan dung hay dễ dãi nào.

Đến trận thứ 5 thì Cus đến xem, tại một “phòng khói” ở Scranton. Đối thủ của tôi là Billy O’Rourke, 17 tuổi, đến từ Trung tâm Công giáo Scranton. Tôi cũng khai mình 17 tuổi vì đây là một trận đấu bán chuyên. “Đệ của tao là một sát thủ,” Cus nói với O’Rourke. “Cẩn thận kẻo bị thương nhe cu”.

Đây là trận đánh khó khăn nhất với tôi từ khi “ra nghề”. Hiệp 1 tôi đánh ngã đối thủ, nhưng gã vẫn đứng dậy được, lùi về góc để được chăm sóc rồi lao ra đánh tiếp. Bất chấp tôi ra nhiều đòn trúng đích, gã vẫn có thể đứng dậy, lì đòn một cách lạ kỳ. Đến hiệp 3 rồi mà tôi vẫn chưa thể hạ gã. Teddy nói với tôi: “Mày cứ hợm hĩnh nữa đi. Đấu sĩ vĩ đại cái gì mà không đánh nổi mấy tay đấm còi cọc này? Đứng dậy, nhún nhảy, lúc lắc cái đầu và đập nó đi”.

Tôi đứng dậy và tiếp tục nện O’Rourke thêm 2 cú, máu chảy đầy

mặt và đầy trên sàn. Rồi gã dồn tôi vào góc, tôi chẳng sợ. Boom, boom, boom. 3 cú đấm liên hoàn chính thức hạ gục tên võ sĩ lì lợm. Đám đông gầm lên như điên. Đây là trận đánh hay nhất trong đêm. Cus hài lòng với thể hiện của tôi, nhưng ông ấy vẫn nói: “Thêm một hiệp nữa là nó có thể đã hạ con rồi”.

NHÀ VÔ ĐỊCH TRẺ

Tháng 5 và tháng 6 năm 1981, tôi đến dự giải vô địch đầu tiên trong đời - giải trẻ Olympic. Vào thời điểm ấy tôi đã có 10 trận đánh làm vốn. Để dự được giải Olympic này, bạn phải thắng giải địa phương, giải vùng trước khi đến Colorado đánh giải quốc gia.

Tôi thắng tất cả mọi trận đấu ở giải vùng. Tôi và Teddy bay đến Colorado trong khi Cus đi xe lửa vì ông ấy sợ đi máy bay. Khi vào phòng thay quần áo, tôi học theo cách những người hùng của mình mà cư xử. Bọn trẻ đến và xin được bắt tay, tôi làm lơ và đi thẳng, phải ra vẻ “ngôi sao” chứ.

Nhưng trên võ đài, tôi là một ngôi sao đích thực. Vòng 1, tôi thắng tất cả mọi trận đấu bằng knock-out. Tôi giành huy chương vàng giải ấy sau khi đánh bại Joe Cortez bằng knock-out chỉ sau 8 giây, một kỷ lục mà tôi tin là vẫn còn đứng vững cho đến tận bây giờ.

Tôi đã chính thức đặt chân lên con đường danh vọng. Cái tên Mike Tyson sau cú knock-out nhanh như chớp ấy đã lan ra toàn nước Mỹ, tôi đã trở thành người hùng của địa phương, ở tuổi 15. Những người bạn của tôi ngày trước đùa thì chết, kẻ thì xộ khám, còn tôi thì là một nhà vô địch trẻ.

Trong cơn chấn động của vinh quang và hạnh phúc của bước đầu sự nghiệp, tôi nghĩ về mẹ mình. Không biết mẹ đã hay tin và có

tự hào về “đồng phân” của bà không nhỉ?

Nước mắt của tiểu võ sĩ

Ở phần trước, Mike Tyson đã khởi đầu sự nghiệp quyền Anh của mình với những trận đánh đầy ấn tượng ở hạng nghiệp dư và bán chuyên. Đỉnh cao là khi anh giành HCV Olympic dành cho tuổi thiếu niên năm 1981 với đòn knock-out hạ đối thủ Joe Cortez chỉ sau... 8 giây. Khi ấy Tyson mới 15 tuổi.

SỐNG TRONG KỶ LUẬT THÉP

Sau vinh quang bước đầu, Cus ngày càng thận trọng hơn với võ sĩ con cưng của mình. Ông đưa tôi trở lại trường học, nghiêm ngặt hơn trong thời khóa biểu. Những buổi tối khi tôi ra ngoài chơi, ông ngồi xem tivi đến khi tôi trở về rồi mới đi ngủ.

Vì thế có những khi về hơi trễ, tôi bảo bạn mình hãy đi đến sáng rồi hãy về vì tôi sợ phải đối diện với những câu hỏi của Cus: “Con đi đâu vậy? Con đi với ai? Chúng là ai? Gia đình ở đâu? Con không biết ngày mai đã phải thượng đài rồi sao?”.

Cus còn cố gán ghép tôi vào một cuộc hôn nhân dù khi ấy tôi chỉ mới học đến lớp 9. Lúc đó, tôi đang hẹn hò với một cô bé địa phương tên Angie. Cus thích cô bé và muốn tôi nghĩ đến chuyện lâu dài sau này. Ông ấy tin là nếu sớm yên bề gia thất, tôi sẽ càng tập trung hơn nữa vào sự nghiệp.

Nhưng tôi đâu có coi Angie là quan hệ nghiêm túc, quen biết tạm thời để thỏa mãn nhu cầu thôi. Tôi muốn sống cuộc đời phóng đãng

như những thần tượng quyền Anh của mình: Mickey Walker hay Harry Greb. Họ uống rượu, ngủ với nhiều người phụ nữ, họ thật sự SỐNG.

Một lần nọ, khi tôi dính vào một cuộc ẩu đả khác trong trường, Cus lại phải đến để dàn xếp mọi thứ với Ban giám hiệu để tôi không bị đuổi học. Khi trở về nhà, ông ấy nói với tôi: “Nếu còn hành xử kiêu ầy nữa, ta e là con sẽ phải rời ngôi nhà này thôi”. Tôi đã gục xuống và khóc nức nở: “Xin đừng đuổi con, con muốn ở lại”.

Tôi thật sự yêu cái không khí gia đình mà Cus đã mang lại cho tôi, thứ không khí mà tôi chưa từng biết suốt quãng đời hơn chục năm trước đó. Cus là người da trắng đầu tiên không phán xét, miệt thị mà còn ủng hộ tôi trước thế giới bên ngoài. Mỗi lần nói chuyện với Cus, tôi lại dậy lên cảm giác vui sống, phấn chấn đến mức phải lập tức tập quyền hoặc gấp bụng để đốt năng lượng. Vì thế nghe Cus dọa đuổi khỏi nhà, tôi đã òa khóc. Tôi luôn muốn ông ấy vui vẻ.

Thấy tôi nức nở như thế, Cus cũng cảm thấy mềm lòng. Ông ấy đến và ôm lấy tôi. Đây là lần đầu tiên Cus bộc lộ tình cảm như thế. Nhưng vào cái giây phút mà tôi òa khóc, Cus biết là ông ấy đã hoàn toàn sở hữu tôi.

NẦY SINH LÒNG TRUNG THÀNH

Từ thời điểm ấy, tôi là nô lệ của Cus. Nếu ông ấy bảo tôi giết một ai đó, tôi sẽ làm ngay mà không cần hỏi lại. Nếu Cus là một tướng quân thì tôi chính là tên lính trung thành nhất. Nếu Cus hoạch định chiến lược, tôi sẽ làm mọi cách thực thi nó và tôi yêu công việc ấy.

Tôi lại tập luyện, nghiêm túc hơn nữa. Sau khi đã mệt nhoài với những buổi tập và những trận đánh, Cus đều chuẩn bị sẵn một bồn

nước thật nóng và hòa muối vào đấy. “Cứ ngồi vào trong đấy đến khi nào chán thì thôi”, ông nói. Tôi bước vào, để cho hơi ấm vỗ về mình và tiếp tục nghĩ về tương lai.

Trong lúc mọi võ sĩ đều đã lần lượt rời khỏi phòng tập để đi chơi với bạn gái hay làm những việc mà họ thích, tôi và Cus về nhà để bàn về những kế hoạch mới. Chúng tôi mơ về việc sẽ có nhà ở mọi thành phố lớn trên thế giới. “Bây giờ trở đi, ta cấm con nói chữ KHÔNG. Với Mike Tyson, KHÔNG sẽ là tiếng nước ngoài”, Cus khẳng định.

Đôi lúc tôi cũng nghĩ thật là bất công cho những đối thủ của tôi bởi bên cạnh tôi là một thiên tài huấn luyện thật sự. Những võ sĩ khác chỉ thích kiếm tiền để có một cuộc sống tốt cho gia đình mình. Nhờ Cus, tôi không như thế.

Tôi chỉ nghĩ đến một điều: vinh quang. Tôi muốn bước đi trên con đường vương đầy máu của những đối thủ, tôi muốn nổi tiếng, muốn cả thế giới nhìn mình và nói với nhau: Tyson mới đáng ngưỡng mộ làm sao.

Cus làm cho tôi tin chiếc đai vàng xanh của WBC là thứ xứng đáng để ta bỏ mạng. Tôi vẫn hỏi Cus: “Cảm giác trở thành người vĩ đại nhất thế giới quyền Anh sẽ ra sao nhỉ? Hầu hết những huyền thoại đều đã chết cả rồi”. Cus đáp lời tôi: “Họ chết, nhưng chúng ta vẫn ở đây để nói về họ. Những người vĩ đại sẽ trở thành bất tử. Hãy làm sao để cho tên con vẫn trên môi mọi người, khi xác con đã rã ra dưới miền đất lạnh”.

Lời Cus nói cứ như là từ một nhân vật trong tiểu thuyết “Ba người lính Ngự lâm pháo thủ” của Alexandre Dumas vậy. Mà ông nói rất

ngghiêm túc, như thể mọi thứ đã được viết sẵn trong tương lai. Cus muốn dùng tôi để lấy lại vị thế của mình trong làng quyền Anh thế giới. Nhưng cũng có đôi khi ông ấy lo sợ rồi tôi sẽ bỏ đi, như những võ sĩ trước đây của mình. Ông nói khi nhìn vào hông lưng:

- Rồi con cũng sẽ bỏ ta mà đi thôi, như những người khác. Họ sẽ kéo con ra khỏi tay ta.

- Không! Thưa thầy, chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.

- Con biết ta nói gì mà. Rồi sẽ có người đến, rất nhiều người là khác, cho con thật nhiều tiền và con sẽ đi theo họ. Việc ấy đã xảy ra trong suốt cuộc đời ta. Ta đào tạo nên những võ sĩ để rồi chứng kiến họ rời bỏ ta.

Bỏ đi ư? Tôi sẽ giết bất kỳ ai dám kéo tôi ra khỏi tay Cus. Floyd Patterson đã rời bỏ ông ấy nhưng tôi không phải là hắn. Tôi chỉ muốn quanh quẩn bên Cus và Camille cả đời. Đây là gia đình của tôi mà. Vì thế tôi đáp:

- Cus ơi, thầy điên rồi.

SỰ BẮT CÔNG ĐẦU ĐỜI

Tháng 11/1981, Teddy, tôi và 2 võ sĩ khác nữa cùng lên xe đến đảo Rhode để thượng đài. Suốt đường đi, tôi chỉ suy nghĩ đến việc sẽ đấm đối thủ của mình như thế nào. Khi ấy tôi đang đọc Nietzsche và nghĩ mình là Siêu Nhân, một Siêu Nhân nói ngọng. Khi đến nơi, tôi biết đối thủ của mình là Ernie Bennett, nhà vô địch địa phương, 21 tuổi (Tyson lúc này vẫn mới chỉ 15). Đây là trận đấu nghiệp dư cuối cùng trước khi Bennett chuyển sang đấu chuyên nghiệp.

Chúng tôi vào phòng và nghe những lời rỉ rầm: “Tyson đấy, chính là nó”. Tôi lùn, nhưng nặng cân và khiến cho HLV của Bennett phải

thốt lên: “Chà, mày đồ con phết đấy”. Bennett đáp lại: “Kệ nó, chúng ta sẽ đánh bại bất kỳ ai”. Tôi lập tức chen vào: “Này, tôi không phải là bất kỳ ai của mấy người đâu nhé”.

Phải có đến 3.000 người xem trận đấu ấy. Tôi đã chơi hay từ đầu đến cuối, ép đối thủ tôi bởi vậy mà trọng tài lại xử tôi thua điểm.

Tôi đã khóc vì sự bất công ấy. Người HLV của Bennett đến và nói: “Cậu chỉ là một đứa bé. Võ sĩ của tôi đã có rất, rất nhiều trận đánh, vậy mà nó đã vận hết sức cũng chỉ có thể cầm cự. Rồi cậu sẽ trở thành nhà vô địch. Đừng buồn!”.

Nhưng tôi vẫn khóc, khóc như điên sau trận thua đầu tiên trong đời.

“Chúng phải chờ đợi thời cơ của mình, như những con cá sấu vùi đợi trong bùn. Chúng không biết được khi nào cơn khô hạn sẽ đến và muôn thú sẽ băng xuyên qua Sahara, nhưng chúng vẫn lặng lẽ chờ. Có khi là nhiều tháng, có lúc nhiều năm. Nhưng thời cơ rồi cũng sẽ đến và khi ấy, chúng sẽ xé nát con mồi. Con có nghe ta không vậy, con trai? Cú xé của cá sấu mạnh đến mức cả thế giới sẽ phải nghe tiếng la hét của những con mồi khốn khổ” - Lời dạy của Cus trong một lần nói chuyện với Mike Tyson.

Vừa chồm vang danh thì mẹ trở bệnh

Tôi không để cho thất bại đầu tiên ảnh hưởng đến sự vươn lên của mình. Vẫn là những ngày tháng tập luyện miệt mài và những trận đánh không khoan nhượng ở “phòng khói”. Cus đến xem tôi đánh càng lúc càng đều đặn hơn. Ông ấy thích cách hành xử kiêu ngạo của tôi vì chính ông cũng là một người rất ngạo mạn.

COI ĐỐI THỦ LÀ THỨC ĂN

Một lần kia đối thủ của tôi là một tay 24 tuổi, vô địch ở khu vực của mình khi mới 16 tuổi. Chưa từng có ai đánh bại được gã. Trước trận đánh, một trong những quan chức quyền Anh địa phương đến và nói với chúng tôi: “Cus, đối thủ tới bự, khỏe và đáng sợ phết đấy”.

Cus chả mấy may lo âu, ông chỉ mìm cười: “Mike nhà tôi chuyên giúp cho mấy gã bự, khỏe và đáng sợ ấy phải trật tự”. Nghe lời này, người tôi như sôi sục. Tôi muốn tìm cái gã 24 tuổi ấy mà nện ngay chứ không cần phải bước lên võ đài nữa.

Một lần khác tôi không tắm 3 ngày trước trận đấu, toàn bộ tâm trí tôi dồn cho những suy nghĩ làm sao nện được đối thủ của mình một trận ra trò. Khi đấu ở “phòng khói”, bạn không biết gì nhiều về đối thủ, không có video để nghiên cứu. Vì thế tôi luôn tưởng tượng ra đối thủ của mình là những kẻ đã từng đánh tôi tan nát thời con nhỏ. Trận đấu trở thành một màn báo thù và tôi luôn ra sân với tất cả sự giận dữ.

Cus thích như vậy. Ngược lại ông cực kỳ khó chịu khi tôi tỏ ra nhân từ trong một trận đánh. Một gã kia đề nghị bắt tay tôi trước trận đánh để tỏ rõ tinh thần thể thao. Tôi đã chìa tay ra và Cus đã nổi điên.

Hành động trác ấu duy nhất mà ông chấp nhận là khi tôi kéo đối thủ đứng dậy sau khi đã nốc ao họ. Dempsey vẫn hay làm thế. Anh ta chìa tay ra cho những người mà mình vừa nện như tử và hôn lên má họ. Tôi học theo, đến đỡ đối thủ dậy, hôn một cái rồi hỏi: “Ổn không bạn hiền? Tội nghiệp ghê vậy đó”. Hành động ấy gần như giết chết họ.

Cus cũng không thích tôi ăn mừng chiến thắng trên võ đài. Khởi có cười toe toét chào khán giả, khởi có nhảy nhót vờ vẩn. Ông nói: “Con đã tập luyện cật lực suốt 2 năm trời, vậy mà bây giờ con lại hành xử như thể mình ngạc nhiên lắm, mình may mắn lắm mới thắng sao”.

Với Cus, đối thủ là thức ăn, là chất dinh dưỡng. Bạn phải ăn để sống. Sau những trận đánh hay, Cus thường cho tôi đồ đặc, giày dép. Khi vô địch một trong những giải đấu dành cho thiếu niên, ông tặng tôi một chiếc răng vàng. Những võ sĩ trong thời đại cũ đều kỷ niệm những trận đánh hay của họ bằng những chiếc răng vàng.

BẢO VỆ THÀNH CÔNG DANH HIỆU VÔ ĐỊCH OLYMPIC

Tháng 6/1982 là lúc tôi chuẩn bị bảo vệ chức vô địch Olympic dành cho lứa tuổi thiếu niên của mình. Sau kỷ lục knock-out nhanh nhất lịch sử trận chung kết trước đó, tôi đã nổi như cồn. Bố mẹ của các võ sĩ xin rút tên con mình vì sợ chúng phải đấu với tôi. Một số quan chức còn không muốn cho tôi tham gia: “Tao đã thấy mày đấu nên

không để mày tham gia được. Mày sẽ xé bọn nhóc ra thành từng mảnh mất”.

Nhưng tất nhiên là tôi vẫn tham gia giải đấu. Vòng loại diễn ra tại Colorado và tôi đã nốc ao tất cả đối thủ. Tôi nghe những võ sĩ lừng danh một thời khen ngợi mình trong những cuộc phỏng vấn. Có người đã nhắc lại quê quán Brownsville của tôi. Cus nói: “Cả Brownsville rồi sẽ xem con như anh hùng. Khi mẹ con đi chợ, mọi người sẽ đến xách giỏ dùm bà”.

Rồi tôi tiến một mạch đến trận chung kết, đối thủ là Kelton Brown, cao đến 2 mét. Chuông reo là đánh. Tôi nện găng liên hoàn. Chỉ sau 1 phút, góc võ đài đã tung cờ trắng. Tôi đã bảo vệ thành công chiếc HCV Olympic dành cho thiếu niên. Phỏng viên đến và hỏi tôi: “Mike, cậu hẳn là hài lòng khi sự nghiệp thăng tiến nhanh như thế chứ?”.

Tôi trả lời: “Vâng, có thể nói như vậy. Tôi ở đây cùng với những võ sĩ trẻ. Tôi cùng tuổi họ, nhưng tôi kỷ luật hơn, tôi khỏe hơn và có tâm lý tốt hơn họ. Hôm nay đối thủ của tôi đã đánh tốt, nhưng tôi đến đây là để hoàn thành mục tiêu của mình là vô địch”.

ĐI CƯỚP ĐỂ CỐ QUÊN ĐI NGƯỜI MẸ ĐANG HẤP HỐI

Sau giải đấu ấy tôi quay trở lại Brownsville. Mọi người đã nhìn thấy tôi đánh bại Kelton Brown trên truyền hình, ai cũng chạy đến và nói: “Này, Mike, có cần gì không cưng? Thích gì thì nói bọn anh lo cho nhé”.

Khán giả mà tôi muốn gặp nhất trong lần trở về này chính là mẹ. Tôi muốn chia sẻ niềm vui và sự tự hào cùng bà: “Này mẹ, con là võ sĩ giỏi nhất thế giới. Không một ai có thể chịu nổi những cú đấm của con”.

Mẹ tôi lúc này đã chuyển sang sống ở một căn nhà tập thể cũ kỹ và ọp ẹp. Bà nhìn tôi và nói: “Nhớ Jose Louis không? Bao giờ mà chả có người giỏi hơn mình hả con?”

“Nhưng con không phải là gã. Con giỏi hơn bất kỳ ai. Con là con mẹ mà”.

Mẹ nhìn tôi theo cái kiểu: “Bọn da trắng đã làm gì con tôi thế này”.

Chỉ vài tháng sau cuộc gặp ấy mẹ tôi trở bệnh nặng. Cus bảo tôi hãy lập tức trở về mà thăm mẹ mà không nói rõ bà gặp chuyện gì. Sau đó tôi mới biết là bà bị ung thư giai đoạn cuối, vừa bị một cú đột quỵ và gương mặt đã biến dạng. Khi vào bệnh viện tôi đã sốc hoàn toàn. Mẹ tôi nằm đó, hơi thở mỏng như tơ, mắt lõm cả vào trong, chỉ còn da bọc xương.

Khi xem tivi, tôi thấy những người sắp chết thường hay trăn trối. Tôi đã đến đây để mong mẹ nói gì với tôi lần cuối. Nhưng không, bà thậm chí còn không tỉnh dậy nổi để nhìn mặt tôi, chỉ thoi thóp như chực chờ trút hơi thở cuối cùng.

Tôi đã rời khỏi bệnh viện ấy và không bao giờ trở lại nữa. Khi chị tôi hỏi, tôi đã bịa ra là mình vừa thăm mẹ về. Tôi phải nói dối vì tôi không thể chịu nổi khung cảnh của bệnh viện, nó thật đau đớn và kinh khủng. Trong thời gian mà tôi nói dối là mình vào bệnh viện thăm mẹ, tôi đã trở lại con đường đạo tặc. Tiền bạc không còn là vấn đề, tôi đi ăn cướp để cố quên đi người mẹ hấp hối của mình.

Lỡ mất lễ tốt nghiệp vì... choảng thầy giáo

Tôi đã trở thành một chiến binh, một vị thần trong giới quyền Anh. Vì thế thật là khó khăn khi phải trở lại trường học và tuân theo những quy định thô tả trong ấy. Đấy là mùa Thu năm 1981, tôi gặp

vấn đề tại trường Catskill. Một giáo viên quát nạt và ném một quyển sách vào người tôi vì tôi không vâng lời. Tôi đứng dậy và nện ông ấy ngay trước mặt những học sinh khác. Họ cấm túc tôi.

Cus đã dùng dùng đến trường để gặp vị hiệu trưởng, ông Stickler. Bạn dám nhằm Cus với Clarence Darrow (một luật sư nổi tiếng của Mỹ - PV) nếu nghe ông ấy bảo vệ tôi:

- Máy người cứ bảo là tay giáo viên kia đánh rơi quyển sách và nó vô tình chạm vào người Mike à. Tuyệt vời. Tôi đang tự hỏi sao quyển sách chết tiệt ấy sau khi rơi xuống lại có thể nảy lên và tông thẳng vào mặt thằng con tôi? Nó phải rớt xuống và nằm im ở dưới đất, vật lý cơ bản mà máy người vẫn ngoác mồm dạy đó.

Cus làm ầm lên cứ như thể giáo viên mới là những người có lỗi vậy. Cuối cùng nhà trường buộc phải thỏa hiệp. Họ cho tôi nghỉ học nhưng sẽ cử người phụ đạo tôi tại nhà. Cus đã rất thất vọng vì ông ấy đã lên kế hoạch về một lễ tốt nghiệp thật hoành tráng. Trên đường về nhà tôi cố an ủi: “Thôi mà Cus, mình đến phòng gym nhé”. Cus nhìn tôi, thờ dài rồi nói: “Ừ thì phòng gym”.

Mồ côi mẹ, đoạn tuyệt với quá khứ

Chương trước, chúng ta đã biết về tình trạng nguy kịch của mẹ Mike Tyson sau ca đột quỵ, lại bị ung thư thời kỳ cuối. Quá đau lòng, Tyson trở lại con đường trộm cắp cùng người bạn thời ấu thơ là Barkim. Phần tiếp theo này sẽ tiếp tục kể về những sự kiện xé lòng của “Mike Thép” tại Brownsville.

VUI ĐỜI TRONG ĐỊA NGỤC BROWNSVILLE

Một đêm nọ, trước khi “hành nghề”, tôi cho Barkim xem một cuốn album mà mình đã mang về từ Catskill. Trong ấy là những tấm ảnh ghi lại cảnh sinh hoạt của tôi cùng với Cus và Camille, cảnh tôi học tập cùng bọn trẻ da trắng ở trường. Barkim lần dở những tấm ảnh với tất cả sự ngạc nhiên. Rồi nó hỏi tôi:

- Ngon lành cảnh đào. Ở đó người ta có sỉ nhục mày, có hiếp đáp mày, có gọi mày là “mọi đen” (từ nguyên bản: nigga) không?
- Không, đây là gia đình thứ hai của tao đó. Cus sẽ giết bất kỳ ai dám gọi tao là “mọi đen”

Barkim vò đầu mình, như thế làm vậy thì mọi thắc mắc của nó sẽ tự tìm thấy giải đáp:

- Vậy thì mày làm cái đéch gì ở chốn này hả Mike? Mày đi đi, hãy sống yên ổn với gia đình da trắng của mày. Mẹ nó chứ, họ yêu mày. Mày đui sao mà không thấy hả, mọi? Tao ước gì cũng có một mái ấm như vậy, cũng có những người da trắng yêu thương tao như

vậy. Về nhà đi Mike. Ở đây không có thứ gì níu giữ mày cả.

Một đêm nọ, tôi và Barkim lại ra ngoài ăn chơi, lần này có thêm con bồ ruột của nó. Khi đi ngang qua một công trình, tôi nhận ra đám bạn cũ của mình ngày xưa đang chơi đồ xí ngầu. Chúng tất nhiên cũng là bạn của Barkim nữa. Nhưng nó và con bồ vẫn đi thẳng, không chào hỏi một tiếng. Tôi đến chào thì bọn chúng tảng lờ. “Có chuyện gì không Mike?” một đứa nói. “Không thì lúc khác gặp nhé”.

Bất thường quá, tôi lập tức có linh cảm rất tồi tệ về việc này. Dám có tay anh chị nào đó vừa chết và bọn chúng đang chuẩn bị đánh lớn. Sau đó tôi phát hiện ra là giang hồ nơi đây đang xảy ra tranh chấp, giành địa bàn và quyền lực. Khi làn khói tan đi, Barkim trở thành trùm. Nó giành được tất cả xe hơi, gái đẹp, nữ trang và súng bởi bây giờ nó độc quyền phân phối ma túy ở khu vực này.

Mọi thứ đã thay đổi quá nhiều so với ngày tôi rời khỏi nơi đây. Ma túy đã tràn vào, việc mua bán dễ dàng như kẹo cao su. Đã có nhiều người chết hơn. Cái chất trắng ấy khiến cho những người quen biết nhau chuyển sang trở mặt, sẵn sàng giết nhau để giành lấy tiền và hàng của đứa kia.

LỜI HỨA VỚI NGƯỜI MẸ ĐÃ KHUẤT

Một ngày khác, chị tôi trở về nhà. Dù đang say bí tỉ nhưng tôi vẫn nghe tiếng tra ổ khóa vào cửa. Tôi ra mở và ngay lập tức bị tông một cú trời giáng vào thẳng mặt. Tôi điên tiết hỏi lại:

- Sao chị lại nện tôi?

- Tại sao mày không nói cho tao biết là mẹ chết rồi hả?

Trời ơi, mẹ đã chết. Tôi đâu thể nói: “Thời gian qua em có đến bệnh viện đâu. Em không đủ dũng cảm để nhìn thấy mẹ, chính xác hơn là

những gì còn lại của mẹ”. Chị tôi sẽ giết tôi nếu tôi dám nói ra điều đó. Tôi đành phải bịa:

- Em không muốn chị đau lòng nên em giấu chị.

Rồi tôi òa khóc, tôi quá yếu đuối để đương đầu với việc này. Chị tôi mới là người mạnh mẽ nhất trong gia đình, chị luôn giỏi trong việc đối diện với bi kịch. Tôi thậm chí còn không dám cùng chị đến coi sóc việc khâm liệm. Đám tang của mẹ tôi trông rất thảm hại. Bà lấy số tiền để dành ít ỏi của mình để mua một khoảnh đất nhỏ tại Linden, New Jersey để được chôn ở đó.

Đám tang chỉ có vồn vẹn 8 người, tôi, anh trai, chị gái, ông bố Jimmy, bạn trai Eddie của bà và thêm 3 người bạn nữa. Chúng tôi không có đủ tiền để làm cho bà một cái bia mộ đằng hoàng.

Trước khi rời khỏi nghĩa trang, tôi quay lại và nói: “Mẹ, con hứa sẽ làm một người tốt. Con sẽ là võ sĩ số 1 qua mọi thời đại. Mọi người sẽ nhớ lấy tên con. Khi nói đến Tyson, họ không nghĩ đến Tyson Foods (một công ty thực phẩm Mỹ) hay Cicely Tyson (diễn viên nổi tiếng người Mỹ), họ sẽ phải nhớ Mike Tyson”. Mẹ tôi luôn rất ngưỡng mộ Cicely Tyson.

RỦ BỎ HOÀN TOÀN MIKE CỦA BROWNSVILLE

Sau lễ tang, tôi lưu lại Brownsville thêm vài tuần nữa, cố lấy lại tinh thần sau nỗi buồn mất mẹ. Một đêm nọ tôi gặp lại đám bạn chơi xí ngầu mấy hôm trước. Họ báo cho tôi biết một tin chấn động khác: Barkim đã bị “xử” rồi. Một đứa nói:

- Phải, Barkim chết rồi Mike à. Tao còn tưởng là bọn chúng xử mày luôn bởi bọn tao đâu có nhìn thấy mày từ hôm mày gặp bọn tao đến giờ, cái hôm mà mày đi chung với Barkim ấy.

Cái chết của Barkim tiếp tục tạo ra một cơn địa chấn nữa trong lòng tôi. Nó là đứa đã đưa tôi vào con đường trộm cắp, biến tôi trở thành một đứa con của đường phố. Cũng chính nó mấy hôm trước thôi còn khuyên tôi thoát khỏi cái địa ngục này mà trở về với gia đình thứ hai của mình. Không chỉ riêng Barkim, mấy đứa bạn trong xóm cũng đều hy vọng ở tôi rất nhiều. Chúng nói:

- Hãy gắn bó với người đàn ông da trắng ấy đi Mike. Bọn tao chả là gì cả, đừng trở lại đây nữa. Đừng nói thêm lời nào nữa, mọi.

Mày là hy vọng duy nhất mà bọn tao có. Bọn tao sẽ chôn vùi cả đời ở đây, chết bụi chết bờ, không ai nhớ đến. Nhưng mày phải thành công, mày phải nổi tiếng. Tụi tao sẽ ráng sống để khoe khoang với mọi người là tụi tao đã từng là bạn của mày. Đi đi, và đừng có mà quay về nữa.

Tôi ở Brownsville lâu đến mức bà Coleman, một người làm công tác xã hội, đã phải đến và thuyết phục tôi trở lại gia đình Cus. Bà đã phải chạy xe 2 tiếng đồng hồ từ Catskill đến đây để khuyên tôi trở về. Tôi nói cho mình thêm chút thời gian.

Tôi ngồi trong căn hộ tồi tàn của mẹ, mừng rỡ tưởng lại những ngày tháng tồi tệ, đói khát, những địa ngục mà mẹ đã trải qua trước khi trút hơi thở sau cùng. Đây là lúc tôi quyết tâm rũ bỏ hoàn toàn Mike của Brownsville, tôi sẽ đi con đường mà Cus đã vạch ra cho mình, có thể ngắn ngủi nhưng sẽ đầy vinh quang.

Những lời cảnh tỉnh

Tôi đã suy nghĩ nhiều về những gì Barkim nói. Tôi đã là nhà vô địch Olympic thiếu niên 2 năm liên tiếp, vậy mà bây giờ tôi lại đi trộm cắp vì nó từng là thứ tôi giỏi nhất. Mỗi đêm tại Brownsville, tôi đều tụng

rượu vào mồm, hút cần sa, phê cocaine và đến những sàn nhảy. Tôi làm mọi thứ có thể để quên đi người mẹ đang hấp hối của mình. Thấy tôi bao giờ cũng trong tình trạng ngật ngưỡng, chị tôi nói: “Mày về đây thăm mẹ chứ không phải để chơi bời với đám du côn. Đừng quên điều ấy nhen”.

Với bạn bè tôi, Brownsville là một địa ngục. Chúng chỉ muốn mình có cơ hội thoát khỏi nơi ấy mà không được, nên chúng chẳng hiểu nổi vì sao tôi đã đi rồi mà còn quay trở lại. Chúng không hiểu là tôi quay về đây để tìm hiểu xem đâu là con người thật của mình. Tôi yêu việc trộm cướp cũng như yêu đấu quyền. Tôi có 2 cuộc sống trái ngược hoàn toàn và tôi hòa nhập với cả 2 thế giới ấy.

Lên đỉnh thế giới trong nỗi cô đơn

Sau thời gian đánh nghiệp dư, rốt cục Cus cũng cho tôi chuyển sang chuyên nghiệp. Cus tìm đến người bạn cũ Jimmy Jacobs bởi anh này cùng với người đồng nghiệp Bill Cayton mở công ty Big Fights, chuyên đầu tư và quản lý võ sĩ

Công ty này đã từng quản lý cho những cái tên lẫy lừng như Wilfred Benitez hay Edwin Rosario. Vậy là tôi trở thành võ sĩ chuyên nghiệp, ở tuổi 18.

BIẾN NỖI ĐAU MẤT THẦY THÀNH SỨC MẠNH PHI THƯỜNG

Bỏ qua những chi tiết rườm rà về hợp đồng và nghệ thuật lăm xê của công ty này, tôi đã khởi đầu con đường chuyên nghiệp của mình một cách suôn sẻ. Tôi đánh ác liệt mà không cần biết đối thủ là ai. Kể cả khi đối thủ là John Tate, cựu vô địch quyền Anh hạng nặng WBA, tôi cũng chỉ tốn có đúng 1 phút rưỡi để tung ra cú knock-out.

Thời gian ấy tôi vẫn chưa làm tình. Tôi muốn tập trung hoàn toàn vào việc thi đấu để trở thành số 1 và bản thân tôi cũng không biết nói năng thế nào với các cô gái, chẳng lẽ lại đến ngồi kế bên rồi hỏi: “Buồn ngủ không cưng? Lên giường ngủ chung không?”

Từ khi chuyển sang chuyên nghiệp, tôi đã thắng một lèo 11 trận liên tiếp. Nhưng có một điều quan trọng hơn là mạch trận oai hùng ấy: sức khỏe của Cus. Cus bị bệnh suốt từ khi tôi chuyển vào sống hẳn với ông ấy và Camille. Những cơn ho cứ kéo dài và ngày càng trở

nên tồi tệ. Tôi biết vì số lần Cus đến xem tôi thi đấu càng ít dần đi.

Lúc ấy tôi cứ đinh ninh là Cus rồi sẽ vượt qua. Ông ấy sẽ khỏe lại để còn chứng kiến tôi giành đai vô địch hạng nặng chứ. “Chắc ta không qua khỏi, nên hãy cố ghi nhớ những gì ta nói trong thời gian này nhé,” Cus nói như thế và tôi cứ nghĩ là ông ấy dọa mình mà thôi. Tôi chỉ cảm nhận được sự tồi tệ khi Cus bị chuyển vào bệnh viện và nằm luôn ở đấy.

Tôi đến thăm lúc Cus đang ăn kem, ông ấy đuổi mọi người ra ngoài hết rồi nói với tôi:

- Ta sắp đi rồi, con trai, viêm phổi.

Tôi òa khóc:

- Vậy con chả đấu nữa, con sẽ không thượng đài nếu không có thầy đâu.

- Nếu con không đấu, con sẽ thấy người chết trở về từ nấm mồ. Ta sẽ theo ám con suốt đời, Mike à.

Tôi đành phải đồng ý. Cus nắm lấy tay tôi rồi nói:

- Cả thế giới sẽ phải nhìn thấy con, Mike. Con phải là nhà vô địch vĩ đại nhất của quyền Anh.

Trút xong lời nhắn gửi ấy, Cus òa khóc. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy Cus khóc cũng là lần cuối cùng. Tôi biến nỗi đau thương thành sức mạnh cho mình, trong đầu tôi lúc ấy chỉ có chức vô địch thế giới. Tôi luôn mang theo hình của Cus trong người và nói chuyện với tấm hình ấy mỗi đêm.

NHÀ VÔ ĐỊCH HẠNG NẶNG TRẺ TUỔI NHẤT LỊCH SỬ

Rồi cái ngày mà tôi và Cus chờ đợi cũng đã đến. Ngày 22/11/1986

tôi sẽ chính thức bước vào trận tranh chức vô địch đầu tiên trong đời: chiếc đai WBC và đối thủ là Trevor Berbick.

Đêm trước trận đấu tôi không ngủ được. Tôi gọi điện cho mớ gái mình thích nhưng chưa sơ múi gì để nói chuyện. Nhưng mấy em chả thích tán dóc mà chỉ nhất định bàn về trận đánh hôm sau thôi. Tôi đành gác máy và tập đấu bóng trong phòng. 1 giờ trưa ngày thượng đài tôi ăn mì ống, 4 giờ ăn sườn nướng và tọng thêm mì ống vào 5 giờ. Trong phòng thay quần áo tôi làm một thanh Snickers và uống ược cam.

Là người thách đấu, tôi bước lên sàn đấu trước. Dưới đám đông có Kirk Douglas, Eddie Murphy và Sly Stallone. Và tôi được gặp lại người hùng của mình: Muhammad Ali. Ông ấy lên đài chào đám đông và nói nhỏ vào tai tôi: “Đá dập mông nó cho ta, con trai”.

5 năm về trước, Ali đã bị Berbick đánh bại và treo găng ngay sau đó. Vì thế tôi lại càng quyết tâm hơn. Tôi nói nhỏ lại vào tai Ali: “Chuyện nhỏ như con thỏ”.

Rồi trận đánh cũng diễn ra. Tôi bỏ qua hết những nguyên tắc thăm dò mà nhắm thẳng đầu đối thủ mà đánh. Tôi dính đòn nhiều vì Berbick tất nhiên là một tay đầy kinh nghiệm chinh chiến. Nhưng tôi vẫn cứ nhắm đầu đối thủ mà ra những đòn yếu hại. Kết thúc hiệp 1, Kevin Rooney (HLV của Tyson - PV) nói với tôi: “Đừng quên chiến thuật chứ, đánh vào người trước, đừng nhắm đầu nữa”.

Nhưng không, tôi vẫn đánh. Khi hiệp 2 còn khoảng nửa phút nữa, tôi tung ra một cú liên hoàn, phát cuối nện thẳng vào thái dương.

Tôi không nhớ rõ cú đánh ấy mạnh đến mức độ nào, nhưng rõ ràng là nó rất hiệu quả, mắt của Berbick như muốn bung ra ngoài.

“Mày không thể dậy sau 10 tiếng đếm,” tôi nghĩ. Và đúng là như vậy. Gã cố đứng dậy khi trọng tài đếm đến 2, nhưng bất lực, HLV đã khiêng hẳn ra khỏi võ đài. Tôi đã trở thành nhà vô địch hạng nặng trẻ tuổi nhất lịch sử, sau chưa đến 2 hiệp.

SỰ TỰ DO NGUY HIỂM

“Trận đấu kết thúc thừa quý vị. Và chúng ta đang bước vào kỷ nguyên mới của môn quyền Anh,” Barry Watkins của đài HBO gầm lên. Còn Sugar Ray Leonard thì oang oang bình luận: “Mike Tyson đã làm điều mà Mike Tyson vẫn làm: knock-out đối thủ”.

Kevin lên đài ôm tôi. Tôi nói: “Tôi không thể tin được. Tôi vô địch thế giới rồi, nhà vô địch tuổi 20. Tôi là một thằng nhóc con vô địch thế giới”.

Rồi tôi nghe tiếng của Cus vọng trong đầu mình: “Hôm nay con đánh bại hết sức. Nhưng kết quả là quan trọng phải không? Tất cả mọi người sẽ nhớ đến nó”. Trong mọi cuộc phỏng vấn sau đó, tôi đều nói về Cus. Tôi là sản phẩm của Cus cơ mà. Tôi ước gì Cus có mặt ở đó, ông sẽ nói với mọi người: “Không ai có thể đánh bại con trai tôi trên sàn đấu. Nó 20 tuổi thôi, nhưng có thể đánh bại bất kỳ võ sĩ nào”.

Rồi phóng viên hỏi đối thủ tiếp theo của tôi là ai, tôi đáp: “Là người tiếp theo mà tôi sẽ đánh bại, tôi không quan tâm người ấy là ai”.

Đêm ấy tôi không tháo chiếc đai vô địch ra khỏi người mình. Tôi mang nó đi vòng vòng dưới sảnh khách sạn, tôi mang nó vào tiệc mừng, mang nó đi bar, mang nó đi giỡn hót với các em gái nóng bỏng. Mọi thứ thật điên rồ khi bạn đứng trên đỉnh thế giới ở tuổi 20.

Giây phút tôi hạnh phúc tuyệt đỉnh cũng là lúc tột cùng của nỗi cô

đơn. Tôi có chiếc đai đó, nhưng tôi hoàn toàn mất phương hướng. Tôi đã cố giành nó cho Cus, nhưng rồi sau đó thì sao nữa. Tôi phải làm gì tiếp theo đây? Tôi đã cố hy sinh mọi sở thích của bản thân để đạt được mục tiêu này, giờ tôi có nó rồi, tôi nhìn vào gương và thấy một con người hoàn toàn tự do.

Giây phút ấy, tôi nhớ lại một câu nói của Lenin: “Tự do là một điều nguy hiểm. Phải hạn chế nó”. Lẽ ra tôi phải kìm hãm sự tự do của mình trong những năm sau đó, những năm của sự trượt dài, sa ngã.

Bước vào cuộc sống trụy lạc

Sớm thành công nhờ tài năng trời phú nhưng do thiếu người dẫn dắt nên Mike Tyson bắt đầu lạc vào con đường trụy lạc

“Tôi tên là Mike Tyson, một võ sĩ quyền Anh chuyên nghiệp. Quyền Anh là một môn thể thao đơn độc, việc luôn phải tập luyện một mình cho tôi rất nhiều thời gian để suy nghĩ. Và thứ mà tôi suy nghĩ nhiều nhất là tác hại của ma túy lên cơ thể con người. Chúng ta có thể tiêu diệt được nó nếu từng người một kiên quyết nói KHÔNG. Một từ đơn giản mang ý nghĩa lớn lao. Hãy nói KHÔNG với ma túy”.

MA TÚY VÀ ĐAI VÔ ĐỊCH THẾ GIỚI

Cục phòng chống ma túy đã nhờ tôi nói những lời đó trong một đoạn video để truyền khắp nước Mỹ chỉ ít lâu trước khi tôi bước vào trận đánh bảo vệ đai vô địch vào năm 1987. Sau khi trở nên nổi tiếng, tôi thường xuyên được nhờ quay những video kiểu như thế.

Trớ trêu là trong lúc hình ảnh và lời nói của tôi được ghi lại thì tiền của tôi đang được rót cho công việc mua bán ma túy ở Brownsville. Tôi đưa tiền một một đứa bạn tên Albert để nó “làm ăn”. Khi giàu có và lại không còn Cus bên cạnh để khuyên bảo, tôi đã bắt đầu làm những việc ngu ngốc.

Tôi đưa cho Albert 5.000 USD chỗ này, 20.000 chỗ kia chỉ để nó không phải làm thuê cho ai mà tự mình làm riêng. Tôi không phải là đối tác của nó bởi tôi không bao giờ đòi lại số tiền đầu tư. Tôi chỉ

không muốn nó làm nô lệ cho ai.

Albert và tôi đã lớn lên và ăn trộm cùng nhau. Tôi không thể để nó khổ sở với bọn đầu gấu. Những năm 1980, đường dây ma túy ở Brownsville vận hành không khác gì nô lệ của những năm 1820. Khi đã làm việc với lũ ma cô, bạn không còn đường lùi. Đã bước vào con đường làm đại lý cấp 2, cấp 3, bạn sẽ mãi mãi là nô lệ cho chúng.

Tôi có nghĩ về việc kéo Albert ra khỏi Brownsville để làm việc cho mình chứ. Nhưng nó, cùng với đám bạn thuở nhỏ của tôi, là những tay phản xã hội. Chúng quý tôi cách mấy cũng không bao giờ chịu bước vào thế giới của tôi. Điều duy nhất chúng biết là bạo lực ở Brownsville, kể cả với những người mà chúng yêu quý.

Nhưng những nguồn tiền mà tôi rút về quê hương để xây dựng vị thế cho bạn mình đã không phát huy một chút tác dụng nào. Một tay người Thổ trẻ tuổi đã đến và bắn chết Albert cùng một số bạn bè của tôi trong năm 1989. Khi ấy bọn chúng mới có 20, có đứa mới 16 tuổi cũng ôm mộng làm đại ca. Tôi đã chi rất nhiều tiền cho những lễ tang.

Có 2 thứ tôi làm ngay sau khi trở về New York cùng chức vô địch thế giới. Tôi đến Catskill để khoe chiếc đai với mọi người. Tôi đeo nó trên người suốt 3 tuần lễ, kể cả lúc ngủ. Tôi mua một chai champagne Dom Perignon cỡ lớn rồi lái đến mộ của Cus. Tôi khóc ròng, khai rượu uống một hớp rồi đổ toàn bộ xuống mộ người thầy yêu quý.

Rồi tôi lái xe đến New Jersey để viếng mẹ. Cạnh mộ của mẹ giờ có thêm một cửa người bạn trai cũ Eddie, bị xe cán chết không lâu

trước trận đánh của tôi với Berbick. Giờ đã có tiền, tôi xây lại cho mẹ một ngôi mộ đá khang trang, cao hơn 2 mét, để mọi người đi ngang qua và biết đấy là nơi mẹ của Mike Tyson yên nghỉ.

BẬP VÀO THÚ MÂY MƯA

Thời gian này, tôi cũng đã chuyển ra sống trong căn hộ của riêng mình, không rõ mục tiêu tiếp theo là gì bởi không còn Cus ở cạnh. Tôi mất phương hướng một phần cũng vì chưa có con. Ở tuổi 20, bạn bè tôi đều đã tay bế tay bồng cả rồi. Hai người đại diện của tôi là Jimmy và Bill cũng muốn hướng tôi trở thành một người tử tế, họ liên tục ép tôi phải đọc những thứ thô tả như bài trừ ma túy đã nêu, thu xếp để tôi lên truyền hình nói những điều tốt đẹp.

Họ muốn tôi trở thành một Joe Louis chứ không phải một Ali hay Sonny Liston. Nhưng thâm tâm tôi chỉ muốn đóng vai phản diện mà thôi. Kẻ phản diện luôn được mọi người nhớ đến, luôn lấn át vai chính diện kể cả khi họ bị vai chính diện giết chết. Hơn nữa chính Louis cũng có phải là kẻ ngoan ngoãn hiền lành gì đâu. Trước truyền thông thì đóng vai đảng hoàng, chứ trong đời thực thì tọng cocaine như bọm, chơi gái như điên.

Vâng, chúng ta đang nói đến gái. Họ đến thật dễ dàng. Gặp mặt khi chụp hình cho tạp chí, búp. Nhà báo nữ phỏng vấn, búp. Người mẫu chụp hình chung, búp. Là một nhà vô địch khiến tôi tự tin hơn là một phần, bọn gái gú cũng bạo dạn hơn trước người nổi tiếng là phần thứ hai.

Trước đó tôi có biết gì ngoài mấy trò hun hít, bóp hông. Chính mấy em mê trai nổi tiếng đã lôi tôi vào đời. Tôi chưa biết phải mở lời gì thì mấy nàng đã đòi về nhà hoặc về khách sạn. Có khi chả đợi nổi,

chúng tôi len qua một đồng người rồi chui vào toilet. Lúc vào thì sạch sẽ, lúc ra thì người ngợm nàng đã dơ hết vì nằm ngửa trên sàn.

Cái trò mây mưa này, đã vướng vào thì không dừng lại được. Khách sạn tôi ở Vegas có lúc phải 10 em. Tôi đeo mỗi chiếc đai vô địch trên người mà ân ái không biết chán. Thuở đầu, tôi còn có ý nghĩ thôi thì cố mà chiều hết các em, về sau thì đông quá, chịu không nổi, đứa nào cũng ham hố như điên. Gái Vegas, gái L.A, gái Florida, gái Detroit. Ôi trời...

Tôi tập luyện như điên và trụ lạc cũng như điên. Uống rượu, chơi gái và thi đấu, cái nào tôi cũng thuộc dạng tuyệt đỉnh. Tôi cứ chơi bời như thế cho đến khi gặp được một người. Một đứa bạn tên Q giới thiệu: “Quên mẹ hết mấy em người mẫu, diễn viên vớ vẩn đi. Em này teen thôi, chưa tên tuổi đình đám mấy, nhưng sẽ là người mẫu được trả cát xê cao nhất thế giới sớm thôi. Mà tranh thủ nói chuyện cưa cẩm, chứ vài năm nữa em lên hàng sao số thì mày muốn hồi không kịp đâu nha”.

Q mời tôi đến một bữa tiệc có cô gái ấy. Giữa tiệc Q mời nàng đến gặp tôi. Lời nó không sai, cô gái đúng là tuyệt hảo, đã vậy còn thêm cái giọng Anh hết xẩy. Người ngợm kiểu này mà không thành người mẫu số 1 thì đúng là trái với đạo lý. Chúng tôi nói chuyện với nhau, nàng biết tôi là ai và có vẻ thích tôi.

Chúng tôi nói chuyện say sưa, đến cuối buổi thì trao đổi số điện thoại rồi ra về, y hệt phim tình cảm Hollywood. Sau đó, chúng tôi bắt đầu thời gian tìm hiểu, hẹn hò và 2 đứa không thể rời nhau nửa bước. Nàng lãng mạn, cuồng nhiệt và đầy đam mê. Chúng tôi quả

thật có nhiều điểm chung. Nàng cũng không có cha. Mẹ nàng đã làm tất cả những gì có thể để gửi nàng sang Anh học trường tư. Đây là một cô gái xinh đẹp may mắn trong suốt cả cuộc đời mình.

Chúng tôi cũng hay cãi nhau. Tôi hay đi lại với những cô gái khác và tất nhiên là nàng không thích. Nàng là gái nhà lành mà, lại biết lo sự nghiệp, sẽ là một người vợ tuyệt vời. Nàng cũng sẵn sàng cãi nhau đến cùng với những kẻ nói xấu sau lưng tôi. Bọn tôi đã yêu nhau ngây thơ như những kẻ không biết gì về thế giới này, hay chí ít là tôi không biết. Sau này, nàng bước lên đỉnh cao danh vọng, nàng có thể giành được bất kỳ người đàn ông nào mình muốn mà không một ai cưỡng lại được.

À, tôi vẫn chưa nói tên nàng. Nàng là Naomi Campbell!

Quyết định ngu nhất trong đời

Dù đã quen với Naomi, nhưng thời gian ấy Mike chưa sẵn sàng để ổn định với bất kỳ người con gái nào cả. Anh vẫn chơi trò bắt cá nhiều tay. Nhưng rồi 1 cô gái đã làm thay đổi cuộc đời anh. Đó là Robin Givens, người vợ đầu tiên đầy duyên nợ của “Mike Thép”. Quá si mê Robin Given, Mike Tyson đã kết hôn với cô khi mới 21 tuổi

CÔ NÀNG VỪA GẶP ĐÃ MUỐN CHIẾM HỮU

Một trong số các cô nàng bồ ruột mà tôi khá kết là Suzette Charles, Á hậu Mỹ, sau này được đôn lên làm Hoa hậu khi Vanessa Williams bị tước danh hiệu vì scandal ảnh khỏa thân. Suzette là một cô gái trưởng thành, lớn hơn tuổi vài tuổi.

Bồ ruột đã nhiều, đám gái châu rìa thì không đếm nổi. Ngày ấy, tôi cứ chơi chán với cô này thì sang nhà cô kia, cứ “du đầu” suốt như thế cho đến tối mịt, tôi về nhà và gọi thêm vài em qua đêm với mình. Đây quả là một cuộc sống trụy lạc điên rồ, nhưng những người xung quanh tôi xem việc ấy là bình thường. “Giới showbiz nó vậy, ngủ vòng vòng hết ráo” - họ nói.

Phụ nữ với tôi khi ấy như thức ăn trên bàn buffet vậy, mỗi thứ nếm một chút rồi bỏ sang nếm món khác và trên bàn có chất bao nhiêu món đi nữa cũng là không đủ. Một hôm, bàn buffet của tôi có thêm một món mới. Cô nàng là Robin Givens. Khi ấy tôi đang ở Anh, vật

lộn trên giường với một em người Anh thì tivi phát chương trình Soul Train. “Cô bé kia là ai mà ngon vậy em?” - tôi hỏi, nhưng nàng người Anh không biết.

Thế là tôi gọi điện cho anh bạn John Horne ở L.A, yêu cầu thu xếp ngay một cuộc hẹn với cô nàng nóng bỏng ấy. Tôi trở về Mỹ rồi đến điểm hẹn tại một nhà hàng ở Đại lộ Hoàng hôn, cố tình đi trễ chút cho ra dáng người quan trọng. Nhưng ở nhà hàng không chỉ có mỗi mình nàng mà là cả một bầu đoàn thể tử: chị nàng, mẹ nàng và tay nhà báo chịu trách nhiệm lăng xê nàng.

Vừa gặp Robin, tôi ngay lập tức thích ngay và tràn đầy ham muốn chiếm hữu. Nhưng mẹ nàng là một người vô cùng thực dụng. Bà đầu tư rất nhiều tiền vào con gái mong nó nổi tiếng để gả nó cho một người giàu có và nhiều thế lực. Hiển nhiên bà không ưa một gã vô sỹ quyền Anh như tôi, bà lão còn gườm tôi như thể tôi định “đào mỏ” dù cho thu nhập một show truyền hình của con gái bà không đủ để tôi trả 1 tháng tiền nhà.

Trong cuốn sách sau này, Robin bảo chúng tôi không hề quan hệ tình dục trong suốt một thời gian dài. Mỗi lần gặp nhau chúng tôi hay đi siêu thị và tạt vào những tiệm thú cưng để xem bọn cún hàng giờ liền. Bạn có tin tôi làm những việc ấy không? Một nhà vô địch quyền Anh hạng nặng mà vác mặt vào siêu thị và đi xem thú cưng ư? Trên thực tế, tôi đã “thị” Robin trong lần đầu tiên hoặc thứ 2 nàng đến khách sạn mà tôi đang ở.

LẠC LỐI TRÊN ĐỈNH VINH QUANG

Rồi cũng đến ngày thượng đài trở lại. Khi ấy tôi đã 3 tháng liền không đấu trận nào, khoảng thời gian nghỉ dài nhất từ đầu sự

nghiệp. Trận đánh tiếp theo diễn ra ngày 7/3/1987 với James Smith “búa tạ”, nhà vô địch WBA. Tuy không đạt 100% phong độ nhưng tôi vẫn bước lên võ đài như thể đây là nhà mình, tràn đầy tin tưởng.

Tay “búa tạ” có cái tên rất kêu, nhưng gặp tôi là rét. Chỉ sau 1 hiệp là tôi nhận ra chiến thuật của gã, cố tình cù nhây để câu giờ. Gã cứ ôm lấy tôi hoặc bước lùi khi tôi chủ động tiến tới. Cứ thế đến hết giờ, tôi giành đai WBA của gã nhờ thắng điểm.

Sau trận đánh ấy, tôi nhận 750.000 USD tiền bản quyền do hãng Nintendo đã dùng hình ảnh của tôi cho trò chơi mới nhất của họ: “Mike Tyson Punch-Out!”. Tôi chưa bao giờ là một đứa trẻ mê game nên không quan tâm mấy đến trò chơi này. Tôi chỉ muốn đánh nhau và... chơi gái mà thôi. Gái bu lấy tôi như kiến bu kẹo. Cus đã nói đúng, chỉ cần trở thành nhà vô địch quyền Anh, tự động gái sẽ mò đến và khi ấy chính tôi mới là người trốn chạy.

Tất nhiên tôi biết họ chỉ mê tiền của tôi, tôi biết mình không phải là Clark Gable (nam diễn viên điện ảnh Mỹ, được biết đến nhiều qua vai Rhett Butler trong bộ phim “Cuốn theo chiều gió” - PV). Đến khi có nhiều gái rồi thì tôi chợt thêm cảm giác có một tấm chân tình, một người thật sự thích con người mình mà không quan tâm đến những việc khác. Nhưng kiếm đâu ra trong cái thế giới này. Tôi chợt trách Cus: Cus ơi, vì sao lại không cho tôi biết cuộc sống sau khi nổi tiếng là như thế này đây.

Trận đánh tiếp theo diễn ra vào tháng 5, đối thủ là Pinklon Thomas, lần này đòn knock-out được tung ra ngay trong hiệp 6. Nhưng tôi không hài lòng một chút nào với màn trình diễn của mình. Hai trận đánh với Smith “búa tạ” và Pinklon, tôi đều đánh không tốt. Nếu Cus

còn sống thì ông ấy đã chửi tôi một trận ra trò rồi. Nếu Cus còn sống, ông ấy đã không buộc tôi phải thượng đài để đánh với Pinklon ngay sau khi giành đai WBA. Vâng, nếu Cus còn sống...

BỊ XUAY NHƯ 1 CON TỐT TRÊN BÀN CỜ

Tôi ngày càng chìm sâu vào mối tình cảm với Robin, đến mức yêu nàng lúc nào không hay. Robin là một người khéo léo, thông minh, đã xoay tôi như một con tốt trên bàn cờ. Nhưng làm sao tôi đủ tỉnh táo để chống lại trái tim mình. Nàng là người tình thật sự nghiêm túc đầu tiên sau Naomi, người đã bỏ tôi tất lực khi phát hiện tôi đã ngủ với Robin. Tôi sẵn sàng đưa tiền cho người mẹ thực dụng của nàng, để bà không kéo Robin ra khỏi đời tôi.

Nàng không phải là ngôi sao hạng nhất trên lĩnh vực giường chiếu, nhưng tôi mê mẩn nàng. Mâu thuẫn đầu tiên giữa tôi và Robin xảy ra khi nàng phát hiện tôi gian dối, một vết son tổ bố trên quần, ngay đúng chỗ hiểm.

Nàng gầm lên và đánh tôi túi bụi. Tôi đã phản ứng bằng cách tát nàng một cái và hy vọng mọi thứ dừng lại. Nhưng nàng không ôm mặt khóc hay đại loại thế mà còn đánh mạnh hơn nữa. Những màn đánh nhau khi ấy làm tôi nhớ đến mối quan hệ tình cảm bệnh hoạn của mẹ mình ngày xưa.

21 tuổi tôi hoàn toàn lạc hướng dù tôi có trong tay gần như mọi thứ mình muốn. Mỗi buổi sáng tôi thức dậy cùng chai champagne và trứng cá caviar, không bao giờ phải xếp hàng khi vào một nhà hàng hay quán bar sang trọng nào, hẹn hò với người mẫu, được mọi người săn đón nhưng sao tôi không còn thấy yêu thích thế giới bên ngoài nữa bởi hạnh phúc, như sau này tôi nhận ra, phải đến từ

ngay trong bản thân mình.

Và trong những tháng ngày hoang mang ở tuổi 21, tôi đã đi đến một quyết định ngu dốt nhất trong đời: cưới vợ.

Niềm vui hiếm hoi

Trên võ đài, tôi tiếp tục có những chiến thắng. Khán giả đến xem tôi đấu quyền ngày một đông hơn, trong đó có những khách cỡ VIP như Jack Nicholson, Barbra Streisand (ảnh), Don Johnson, Kirk Douglas. Sau khi đánh bại Larry Holmes nhờ knock-out, Barbra Streisand và Don Johnson thậm chí đã vào phòng thay quần áo để gặp và chúc mừng tôi. Tôi mê mẩn Barbra bởi cô ấy cũng đến từ Brooklyn. Tôi đã nói với cô ấy: “Tôi mê cái mũi của cô vô cùng Barbra ơ, tôi nghĩ nó thật sexy”. “Cám ơn nhé, Mike”, cô ca sĩ đáp lại tôi. Đây là một trong những niềm vui hiếm hoi của tôi trong giai đoạn lạc lối ấy.

Con ngỗng vàng trên sàn boxing

Bị cuốn hút bởi vẻ đẹp mê hồn của nữ diễn viên Robin Givens, Mike “Thép” đã đi đến quyết định ngu nhất của đời mình (như lời anh tự nhận) là: Kết hôn.

Quả nhiên, trong cuộc hôn nhân này, anh đã bị mẹ con nhà Robin “nhiệt tình đào mỏ”, như rất nhiều những kẻ ăn bám khác, đông đảo bu quanh “con ngỗng vàng”giỏi kiếm tiền nhưng ngờ nghếch trong việc quản lý.

MẤT MỘT NGƯỜI ANH LỚN

Chỉ là vấn đề thủ tục thôi mà, có gì quan trọng đâu, lúc nào ký chả được. Nhưng tôi chợt nhận ra có gì đó bất ổn bởi chỉ ít lâu sau khi cúp máy, Bill đã gửi xe đến tận nơi, kèm theo xe cảnh sát đi dọn đường. Rõ ràng, ông ấy rất muốn tôi ký ngay vào bản hợp đồng ấy.

Trận đấu tiếp theo của tôi diễn ra với Tony Tubbs ở Nhật Bản. Nếu như ở Mỹ tôi đã được chào đón như một ngôi sao, thì ở Nhật Bản, sự hâm mộ còn cuồng nhiệt hơn bội phần. Một cảnh tượng cuồng loạn hiện ra khi tôi nhìn thấy hàng nghìn người đã đứng chờ mình ở cổng ra của sân bay.

Chúng tôi đến Tokyo Dome, một SVĐ mới xây có sức chứa 65.000 khán giả. Người Nhật cho biết hết 80% số vé đã được tiêu thụ chỉ sau 1 giờ mở bán. Người tổ chức trận đánh tại Nhật, ông Honda, đã quyết định chọn Tony Tubbs là đối thủ của tôi vì gã nổi tiếng là một

kẻ lỳ đòn, có thể kéo dài trận đấu để làm hài lòng khán giả. Nhưng trận đánh không kéo dài được như ông ấy mong muốn. Chỉ tồn có 2 hiệp, tôi đã hạ đo ván Hubbs bởi một cú móc trái.

Trên chuyến bay trở lại New York, Robin bắt đầu thể hiện vai trò của bà Tyson. Cô ấy yêu cầu trình ra mọi giấy tờ liên quan đến công việc. Nếu Jimmy có mặt ở đó, mọi chuyện đã có thể diễn ra êm thấm, nhưng ông ấy không có mặt vì phải nhập viện cấp cứu ngay trước trận đánh ở Nhật. Vậy mà ông ấy còn nói dối là phải ở nhà để thu thập tài liệu về những võ sĩ da đen để làm một bộ phim tài liệu về tôi.

Jimmy nói dối và mọi người cũng nói dối tôi về bệnh tình của ông ấy. Vài ngày sau khi trở lại New York, khi đang ngồi trong chiếc limousine thì tôi nhận được một cuộc điện thoại từ Robin, giọng ráo hoảnh: “Michael ơi, Jimmy chết rồi”.

Tôi hết sức choáng váng. Tôi đã biết Jimmy suốt một thời gian dài. Tôi cảm nhận rõ Cus đã giao tôi lại cho Jimmy, một người thân với ông ấy, trước khi qua đời. Nếu như Cus với tôi như một người cha thì Jimmy như một người anh vậy. Vì thế, bạn có thể tưởng tượng được là tôi đã tức giận và hoang mang như thế nào khi phát hiện ra Jimmy đã bị ung thư máu suốt 9 năm trời và cố giấu tôi bệnh tình của mình.

BÀ MẸ VỢ GIỎI ĐÀO MỎ

Điều tồi tệ hơn, tất cả mọi người cũng đều giấu tiết tôi điều ấy. Giờ thì tôi đã hiểu, Bill đã phải nhờ cảnh sát hộ tống tôi vào thành phố ký hợp đồng vì sợ Jimmy chết trước khi tôi đi Nhật. Tôi bay đến L.A để dự lễ tang của Jimmy. Sau khi Jim ra đi, đám kền kền đã bay đến

ình mò một miếng thịt tươi, miếng thịt ấy chính là tôi. Ai cũng muốn thay phần Jim để làm quản lý cho tôi.

Thời gian ấy, Ruth (mẹ vợ của Tyson) đã tìm ra một căn nhà rất tốt cho 2 vợ chồng tôi ở Bernardsville, New Jersey, cách New York 30 dặm. Đây là một căn nhà đắt giá, trang hoàng từng phòng theo những phong cách khác nhau. Bà ấy, thậm chí, còn gợi ý trắng trợn cho bạn bè của 2 đứa: “Tụi nó đang xây nhà, nếu muốn tặng quà cưới thì mua cho chúng nội thất nào đẹp đẹp một tí”.

Tôi không có nhiều thời gian để ở trong căn nhà ấy. Khi Robin làm việc, chúng tôi đều đi đến chỗ của cô ấy tại L.A. Chúng tôi cũng thường xuyên mở tiệc chiêu đãi, nhưng Ruth và Robin tuyệt đối cấm bạn bè tôi từ Brownsville lên dự. Họ thậm chí còn thuê vệ sĩ để kiểm soát khách dự tiệc, đám bạn du côn thì tuyệt đối cấm.

Robin ngày càng chú ý hơn đến tài chính và công việc của tôi. Cô ấy yêu cầu Bill trưng ra tất cả các chứng từ về thu nhập, tài chính liên quan đến tôi. Sau khi kết hôn, Robin ngày càng đòi hỏi nhiều hơn, không thứ gì có thể khiến cô ấy hài lòng. Tôi phát mệt với điều đó và tiếp tục chơi gái ở bên ngoài như điên.

Một ngày nọ, 2 vợ chồng tôi và bà mẹ vợ cùng đến Manhattan để ăn nhà hàng. Robin thò tay vào túi tôi để lấy tiền thanh toán hóa đơn và phát hiện ra mấy cái bao cao su. Robin nổi điên ngay lập tức nhưng Ruth thì ngăn lại: “Không sao đâu Robin, chuyện này bình thường mà, thời gian đầu của hôn nhân là vậy”. Ruth nói thế vì bà ta không muốn chọc giận “con ngỗng vàng” của mình.

Trên đường về, Robin đòi lái xe. Cô ấy chưa bao giờ là một tài xế giỏi, hướng chỉ lại lái xe trong cơn thịnh nộ. Chiếc Bentley của 2 vợ

chồng đã đâm sầm vào một chiếc xe hơi phía trước. Tài xế chiếc xe ấy lao ra và chửi bới om sòm. Tôi đành phải đưa cho gã 25.000 USD để mong yên chuyện. Vừa cầm lấy 25.000, gã tài xế ấy chạy, đúng nghĩa là chạy, ngay vào một tiệm cá cược gần đó.

Rồi có 2 cảnh sát đến làm việc. Một người nhận ra tôi và lân la hỏi chuyện. Tôi nghĩ có thể đưa hối lộ cho tay cảnh sát này, thế là tôi đề nghị cho gã... chiếc Bentley mà tôi đang chạy, miễn là đừng truy cứu thêm việc này nữa. Ngày ấy tôi vẫn còn yêu Robin.

MÔI NGON CHO... NGƯỜI NHÀ

Không chỉ có Robin và bà mẹ, còn rất nhiều người muốn giành quyền kiểm soát tôi sau cái chết của Jimmy. Một trong số đó là Don King, cố hết sức thuyết phục mẹ con Robin chấm dứt mọi chuyện làm ăn với Bill Clayton. Sự thật là tôi hoàn toàn thờ ơ với những chuyện như vậy.

Khi ấy, tôi chuẩn bị bước vào một trong những trận đánh lớn nhất trong sự nghiệp, đối thủ là Michael Spinks, võ sỹ vẫn được nhiều người xem là nhà vô địch đích thực của quyền Anh hạng nặng. Khi ấy, Spinks chưa từng thua bất kỳ trận nào trong sự nghiệp. Cách đánh của anh ấy hoàn toàn tương phản với tôi. Tôi tấn công vũ bão, anh ấy phòng ngự vững vàng. Tôi ra những đòn tay mạnh mẽ, anh ấy di chuyển chân cực kỳ khôn ngoan. Đây rõ ràng là một trận đánh xứng tầm đỉnh cao.

Cuối cùng, cả bọn kéo nhau đến nhà băng, rút 10 triệu USD ra để gửi vào một nhà băng khác để 2 mẹ con Robin có thể kiểm soát dễ dàng hơn. Tính đến trước thời điểm ấy, tôi đã chi hơn nửa triệu USD để mua nữ trang, quần áo, áo lông thú cho cả 2 mẹ con, chưa

kể một chiếc BMW trị giá 85.000 USD cho Robin nữa.

Ruth rút dần ảnh hưởng của Bill, cắt phần chia của ông ta từ 1/3 xuống còn 25% (hầu hết những người quản lý chỉ lấy có 10% hoặc cao nhất là 15% vào thời điểm ấy, vậy mà Bill “nuốt” những 1/3) và cuối cùng là chấm dứt hoàn toàn mọi liên hệ công việc với nhân vật này. Tôi không phản đối, sau khi gã đã giấu tôi mọi chuyện về bệnh tình của Jimmy.

Rồi Robin thông báo với tôi là cô ấy bị sảy thai. Bây giờ, khi viết cuốn tự truyện này, tôi cảm thấy vui vì không có con với cô ta. Nhưng ngày ấy, thâm tâm tôi rất muốn có một đứa con. Chính Robin cũng không muốn có con với tôi. Cô ấy không chịu nổi việc có một thằng nhóc da đen đầu bù giống như thằng cha của nó.

Cái chết của Cus, Jimmy và việc Robin sảy thai khiến cho cuộc sống của tôi ngày càng trở nên tồi tệ hơn. Và tôi đã nói thẳng lòng mình trong một cuộc phỏng vấn: “Bọn họ hủy hoại cuộc sống của tôi. Vợ tôi, mẹ vợ tôi, tất cả. Thời gian ngắn ngủi trên sàn đấu là lúc tôi quên mọi vấn đề. Tôi cảm thấy thoải mái vì bị người ta đấm vào đầu hơn là đối diện với cuộc sống bên ngoài. Bọn họ đều là tội phạm, còn tồi tệ hơn đám bạn ở quê tôi. Họ nói họ vì tôi, nhưng không, họ chỉ sống vì bản thân họ. Tôi có gì, họ đều có phần chia lớn hơn”.

Sau phát ngôn ấy, mẹ con Robin trở mặt.

Màn trở mặt của những người đàn bà thâm hiểm

Mike ngày càng cảm nhận cuộc hôn nhân của anh là do dàn xếp và Robin lấy anh vì lệnh của mẹ cô ấy, vì tiền hơn là tình cảm thực sự. Nhưng mẹ con họ không ngờ là mọi việc trở nên phức tạp như thế, đặc biệt là khi 2 vợ chồng chưa có ràng buộc về con cái. Đây là lý do họ chuyển sang... phương án B.

VỠ KỊCH CÔNG PHU

Ngày 13/6/1988, 2 tuần trước trận đánh quan trọng của tôi với Michael Spinks, Wally Matthews của tờ Newsday nhận được một cuộc điện thoại từ Olga, trợ lý của Ruth, chính xác hơn là nô lệ của bà ta. Olga nói với Wally là tôi đã sỉ nhục 2 mẹ con họ với những lời lẽ rất khùng khiếp. Để thêm phần kịch tính, Olga còn bảo tôi cũng đáng được thông cảm, vì sao ư, vì “Tyson không thể hòa nhập được với xã hội”.

Là một phóng viên giỏi, Wally yêu cầu Olga cho gặp trực tiếp nguồn tin và ghi âm. Nhưng Olga viện hết lý do này nọ để từ chối, cô ta còn bảo nếu cần thì để mẹ con Ruth và Robin đánh máy rồi gửi cho ông ta lời tường trình cũng được. Wally dứt khoát từ chối, cuối cùng Olga đã cho Wally số điện thoại người em gái của Robin, đang ở Bồ Đào Nha để dự một giải quần vợt.

Wally gọi điện cho Stephanie, người em gái ấy, và được xác nhận

mọi thứ. “Anh rẽ đến L.A khi chị tôi đang quay một bộ phim sitcom ở đó,” Stephanie nói. “Gã về phòng khi đã say xỉn, đập bể đèn, nguyên rửa Robin và đánh chị ấy với một cú đấm kín. Anh rẽ tôi biết rõ phải đánh chị ấy như thế nào để vừa gây đau đớn mà vừa không để lại vết tích”.

Nghe... hết hồn chưa, con quỷ nhỏ mô tả cứ như tôi là một bậc thầy về kungfu vậy. Nhưng cũng như những gì đã viết trong “kịch bản”, Stephanie không trách tôi, tất cả những cư xử ấy chung quy cũng vì TYSON KHÔNG HÒA NHẬP ĐƯỢC VỚI XÃ HỘI.

Là một nhà báo thận trọng và giàu kinh nghiệm, Wally cảm giác ngay là họ nói cùng một kịch bản viết ra. Vì thế ông dứt khoát không viết bài chừng nào chưa nghe chính miệng người trong cuộc thổ lộ. Bất đắc dĩ, Ruth đành phải mời Wally đến “văn phòng” của mình.

Đây là một nơi tối tăm và ghê sợ như hang động phù thủy, ngay cả hành lang dẫn vào phòng cũng rất âm u. Ngay khi vừa vào, Wally đã được yêu cầu là không được phép dùng máy ghi âm. Nhưng ông ấy, như đã nói, là một người rất giỏi nghiệp vụ. Một tay bỏ máy ghi âm chính lên bàn, tay khác Wally thò vào túi và bật chiếc máy ghi âm phụ.

“Thật sự tôi ngày càng yêu mến Mike,” Ruth nói. “Nó yêu Robin và cũng yêu tôi nữa. Nhưng Bill Clayton đã đầu độc báo chí về Robin, vẽ ra một hình ảnh hoàn toàn sai lệch về con bé”.

Ruth huyền thuyên gần cả tiếng đồng hồ thì Robin “bất ngờ” xuất hiện. Cô nàng lập tức thể hiện khả năng diễn xuất: “Ôi, mẹ. Con không biết mẹ có ở công ty. Con cũng không biết có báo chí ở đây”. Rồi chỉ mất vài giây, Robin bật khóc, thút thít, rầm rút, tội không thể

tả.

- “Mike lại đánh con nữa, mẹ à”.

- “Có thật không?”, Wally hỏi ngay.

- “Ông có thể phỏng vấn, nhưng phải tắt máy ghi âm đi”, Robin nói.

Rồi Robin kể: “Mike đã thay đổi khủng khiếp sau 1 năm 5 tháng tôi biết anh ấy. Tôi thật sự cảm thấy anh ấy KHÔNG HÒA NHẬP ĐƯỢC VỚI XÃ HỘI. Anh ấy mới có 21 tuổi, tuổi 21 đại dột”.

BÀI BÁO GÂY CHẤN ĐỘNG

Ngày hôm sau, Wally gọi điện đến khi tôi đang tập luyện, nói cho tôi biết án phạt mà tôi có thể phải hứng chịu nếu thật sự đánh Robin. Nhưng tất nhiên là tôi từ chối tất cả những lời bịa đặt ấy. Rồi Wally hỏi tôi nghĩ về những tiết lộ vừa nêu. Tôi nói:

“Tôi cảm thấy tuyệt vời. Ông vừa giúp tôi mở mắt, sau thời gian dài như đi trong sương mù. Người ta đâu thể nói những điều tồi tệ về một con người rồi sau đó nói yêu thương người đó. Có thể trong mắt họ tôi chỉ là một kẻ vứt đi. Rồi tôi sẽ phải tìm cách để thoát ra khỏi những chuyện này”.

Phát biểu của tôi đã giúp Wally hoàn thiện bài báo của mình. Và bài viết ấy đã tạo ra một hiệu ứng lớn trên số báo Chủ Nhật. Trước đó vào ngày thứ Bảy, 2 người đàn bà kia đã kịp xuất hiện để rào trước đón sau đủ chuyện vì sợ tôi sẽ nổi điên khi đọc được những gì họ nói về tôi.

Ruth đổ rít hết tội lỗi lên đầu Bill Clayton và thề sẽ không bao giờ liên hệ gì với người đại diện này nữa. Don King thì vẫn đang chờ ở sau rèm, chỉ cần Bill bị chấm dứt thì ông ta sẽ xuất hiện. Không thể

bỏ qua một “con ngỗng vàng” béo bở như thế. Michael Fuchs của HBO thậm chí còn gọi tôi là “một chiếc máy in tiền trong chiếc quần đùi”.

Mà ngày ấy, thứ gì liên quan đến tôi quả là tạo ra tiền thật. Jose Torres đã bán bản quyền cuốn sách viết về tôi cho Time Warner để lấy 350.000 USD, một số tiền lớn khi ấy. Chính Jose đã hứa với Cus là sẽ viết một cuốn sách về việc tôi đã từ một gã hàn vi trở thành nhà vô địch như thế nào rồi chia phần lợi tức kiếm được cho Camille (bạn gái của Cus), nhưng rốt cục không có đồng tiền nào được chuyển cho Camille cả.

TRỞ LẠI LÀ CHÍNH MÌNH TRƯỚC TRẬN QUYẾT ĐẤU

Tôi đã bước vào trận đánh quan trọng với Spinks cùng tất cả những thứ rác rưởi vừa nêu. Nhưng quyền Anh rốt cục vẫn là một đam mê mãnh liệt. Trận đấu đến càng gần, tôi càng không nghĩ gì đến những chuyện đau đầu ấy nữa. Tôi trở lại là chính mình, tôi nói với phóng viên của Boston Globe: “Tôi biết chưa ai đánh bại Spinks, nhưng tôi sẽ hạ gục hắn ta, tôi muốn lôi trái tim của hắn ra ngoài và cho hắn xem. Mọi người bảo tôi là thú vật, nhưng họ vẫn phải bỏ 500 USD vào xem tôi đấu. Tôi là một chiến binh”.

Nghe những lời khát máu ấy, Spinks đã đáp trả: “Mike nên học cách sợ hãi. Biết sợ hãi một chút sẽ tốt cho cuộc sống của anh ta”. Tính đến trước trận đánh ấy, số người ủng hộ Spinks nhiều hơn tôi rất nhiều. Anh ấy đã bước vào thế giới quyền Anh trước tôi lâu và đến thời điểm ấy vẫn đang bất khả chiến bại.

“Spinks sẽ nốc ao mày, mọi ẹ. Nó sẽ đập cho mày vỡ mộng”.

“Mày phê thuốc hả?”, tôi nói. “Chỉ có người ngoài hành tinh mới tin

nó có thể đập tao”.

Tôi được nghe Roberto Duran sẽ đến xem mình đấu. Tôi lập tức yêu cầu Don King gửi ngay 2 tấm vé mời và nếu có thể thì mời ông ấy vào phòng thay quần áo nếu được. Don King còn làm tốt hơn thế. Duran đến khách sạn tôi vào ngày diễn ra trận đấu.

Tôi đã rất vui khi được diện kiến thần tượng. Duran đến cùng một người bạn, Luis de Cubas. De Cubas nói: “Đấm vũ bão vào nhé Mike, cho nó tối mặt luôn”. Nhưng Duran chen vào: “Câm con mẹ nó mồm lại đi Luis. Mike, hãy dùng thứ vũ khí mạnh nhất của cậu: những cú đấm sấm sét và bất thành linh. Nhớ nhé, thật bất ngờ vào”.

Spinks bước lên sàn trước. Tôi quyết định sẽ chơi trò tâm lý, vì thế tôi bước lên sàn trên một nền nhạc... đám ma. Tôi đi rất chậm, nhìn khán giả như thể chuẩn bị hành quyết đối thủ của mình. Sự tự tin của Spinks cũng theo từng bước chân tôi mà bị ảnh hưởng đáng kể.

“Run rẩy đi con trai,” tôi tự nói với mình. “Tử thần đang đến đây”.

Lạc lối giữa thiên đường

Trong một buổi trả lời phỏng vấn với Jerry Izengerg, nhà báo kỳ cựu của tờ Star-Ledger, tôi đã trải lòng:

“Tôi cảm giác như lạc lối, ở ngay thiên đường nước Mỹ. Tôi đã nghĩ đến chuyện sang Monaco sinh sống, tránh xa cái thế giới thực dụng, tàn nhẫn và sặc mùi tiền này. Mỗi sáng khi chạy bộ, tôi đều nghĩ về Cus, về những ngày tươi đẹp, về cuộc sống như một gia đình thật sự. Ông ấy mất và từ đó, tất cả chỉ còn là tiền và tiền. Tôi không còn ai để có thể nói chuyện nữa”.

Nói đến đó thì tôi gục vào ngực Izenberg mà khóc nức nở. Tôi không nhớ mình đã từng khóc nhiều đến như vậy hay chưa. Nước mắt tôi thấm ướt hết cả chiếc áo sơ mi, đến nỗi Izenberg phải đi vào phòng của ông ta mà thay áo.

Ngã rẽ mới đang dần mở ra

Bị vợ và mẹ vợ trở mặt, tìm mọi cách chuốc tội danh vũ phu lên đầu, Mike cảm thấy chán chường với mọi thứ và vẫn luôn đau đáu nhớ về người cha tinh thần Cus. Anh chỉ tìm thấy niềm vui những khi bước lên võ đài. Nhưng những rắc rối vẫn cứ bủa vây Mike.

TRẬN ĐÁNH CHÓT TRƯỚC KHỞI ĐẦU MỚI

Ngay khi bước vào sàn đấu và nhìn Spinks, tôi đã biết mình sẽ đánh bại anh ta. Sau màn thăm dò đầu trận, niềm tin ấy còn lớn hơn nữa bởi tôi gần như không cảm nhận được bất kỳ cú đánh nào của đối thủ.

Chỉ sau 1 phút, tôi đã dồn được Spinks vào góc. Một cú móc trái làm y choáng váng trước khi cú đấm phải vào người làm Spinks gục xuống. Đây là lần đầu tiên trong toàn bộ sự nghiệp, Spinks phải cố gượng dậy cùng tiếng đếm của trọng tài. Nhưng dù có đứng dậy nổi, Spinks cũng khó mà trụ nổi bởi suốt cả tuần lễ, tôi đã tập rất kỹ cú đấm vào bên hông cơ thể. Người tập luyện cùng tôi đã phải gục xuống với những cú đánh chưa hết lực. Còn khi đánh vào vào người Spinks, tôi đã vận toàn bộ lực tay, vừa nhanh vừa mạnh.

Spinks đã gượng dậy khi trọng tài đếm đến 8. Trận đấu lại được tiếp tục và nó đã kéo dài... 3 giây. Sau một cú đánh nóng vội, Spinks lĩnh trọn một cú móc phải như trời giáng và mọi thứ kết thúc. Tôi bước về góc sàn đấu, 2 tay giang rộng ra, bàn tay ngửa lên trên.

Tất cả những võ sĩ vĩ đại đều làm động tác ấy.

Trong cuộc họp báo sau trận đấu, tôi đã phát biểu là mình có thể đánh bại bất kỳ đối thủ nào trên đời. Nhưng đây sẽ là trận đánh chót trước khi tôi giải quyết những lùm xùm trong cuộc sống của mình. Tôi phải giải tán 2 người đàn bà thực dụng, toan tính và cả đội quản lý. Tôi cần một khởi đầu mới mẻ.

KẾT THÂN VỚI DON KING

Như thường lệ, sau khi bảo vệ thành công đai vô địch tôi đều tự mình lái xe đến viếng Cus và đổ champagne xuống mồm. Cus luôn thích champagne. Những ai đi ngang qua mộ và thấy một chai Dom Perignon thì biết là tôi vừa ghé qua.

Sau vụ kiện để cắt đứt mối liên hệ với người đại diện Bill Cayton, cánh đàn bà trong nhà đề nghị hợp tác làm việc với Donald Trump để ông ấy tư vấn cho tôi. Đây là một bước đi tồi bởi Donald chưa bao giờ là một người của quyền Anh. Mọi người cũng thuyết phục tôi trở lại sàn đấu nhưng tôi không có việc gì phải vội vàng. Tôi hủy trận đánh với Frank Bruno ở London vì muốn dành 6-8 tuần để nghỉ ngơi, thư giãn hoàn toàn.

Thời gian ấy tôi ngày càng dành nhiều thời gian hơn với Don King. Tôi đã đi Cleveland vào tháng 5 và ở lại nhà ông ấy vài ngày. Don cũng đã ký với tôi một hợp đồng quảng cáo.

Cũng trong thời gian ấy, Don dắt tôi đi xem Michael Jackson trình diễn. Don cũng có tham gia làm quảng cáo cho Michael Jackson và bố của anh ta. Vì thế sau trận đấu Don dắt tôi ra phía sau cánh gà. Tôi có biết ông bố Joe của Michael vì ông ấy đã vài lần đến xem tôi thi đấu. Và kia rồi, Michael đang đứng một mình, đợi xe đến rước.

Bảo vệ không cho phép ai tiếp cận vị thần tượng âm nhạc này. Tôi muốn bắt tay anh ấy nên bước đến gần.

“Anh khỏe không, Jackson? Gặp anh vui thật đấy”, tôi nói.

Anh ấy dừng lại 1 giây rồi nhìn tôi từ đầu đến chân.

“Tôi biết anh ở đâu đó rồi phải không?”, Michael hỏi.

Anh ấy biết tôi là ai, vậy là quá vui rồi.

Tôi ngày càng thân thiết với Don và quyết định rồi sẽ để cho ông ta làm quản lý cho mình. Nhưng khi còn chưa có gì chính thức thì Don đã quăng một quả bom khi tuyên bố với cánh nhà báo là đã chính thức ký hợp đồng quản lý độc quyền với tôi. Bill Cayton như phát điên và dọa sẽ kiện cáo. Còn 2 người đàn bà thì hoàn toàn thất bại trong việc thao túng tôi và họ hoàn toàn trở mặt, đúng như tôi đã đoán trước.

CUỘC ẦU ĐẢ TAI TIẾNG

Suốt mùa Hè năm ấy, Robin liên tục trả lời phỏng vấn và cứ ra rả điệp khúc tôi là tên vũ phu. Nhưng khi cánh nhà báo yêu cầu bằng chứng thì cô ấy không thể đưa ra được.

Tôi không hề đánh Robin lẫn mẹ vợ, nhưng tôi dính vào một cuộc ẩu đả tai tiếng với Mitch Green (*), bại tướng của tôi trong một trận đánh trước đó. Sau khi bị tôi đánh bại 2 năm trước đó, sự nghiệp của Green xuống thảm hại. Anh ta bị tóm khi đang phê thuốc và tấn công một trạm nhiên liệu, trói người thu ngân lại rồi lấy tiền đồ xăng dầu của khách hàng.

Hôm ấy, một ngày tháng 8, tôi rời hộp đêm lúc 4 giờ sáng thì chạm mặt Green trong một tiệm tạp hóa, để ngực trần. “Mày làm cái đêch

gì ở đây vậy chớ?”, gã nói. “Mày và con bạn gái chết tiệt Don King của mày đã hại tao trận đấy, chúng bây là một lũ đồng tính mặt hạng”.

Tôi trả lời: “Mitch, chắc mày còn nhớ là tao đã đâm mày như thế nào trên sàn đấu. Tao nghĩ mày nên tìm cái cửa gần nhất mà lủi ra khỏi đây. Tao đổi ý nhanh lắm đấy”.

“Mày đếch có đánh được tao,” gã gầm lên. “Thằng chó Don King chơi tao”.

Tôi nén giận và bỏ đi, nhưng thằng điên chạy theo, không những chửi bới mà còn đâm thẳng vào mặt tôi, xé toạc túi áo sơ mi tôi. Đánh nhau thì đúng là “nghề của chàng” rồi. Khi ấy tôi lại đang say rượu, không nhận ra nỗi đối thủ cũng đang phê thuốc.

Và thế là tôi tấn hấn như tấn một đứa con nít 10 tuổi. Green la hét đau đớn trước những cú đánh liên hoàn. Nhái theo động tác của Lý Tiểu Long trong phim “Long tranh hổ đấu”, tôi tung một cú đá ngược về sau cho gã đo đường.

Bạn tôi, Tom, la lên: “Thôi, dừng lại Mike. Mày giết nó bây giờ”.

“Mẹ nó, phải biết đường mà né bố nó ra chứ”, tôi nói và chúng tôi trở về xe hơi. Nhưng chưa kịp về xe, Green đã bật dậy như một con zombie và đá vào hạ bộ của tôi, cứ như Jason trong phim “Thứ Sáu ngày 13” vậy. Thằng con mất dạy này, hôm nay bố phải cho mày một bài học nhớ đời thôi, tôi nghĩ và bước đến...

Bà chị thích sai vật

Trong bữa tiệc sau trận đánh với Spinks, rất nhiều nhân vật nổi tiếng đã góp mặt như các diễn viên Sylvester Stallone, Bruce Willis và Brigitte Nielsen. Tôi đi vòng quanh và phát hiện bà chị Denise

của mình ở một góc. Uh oh, mình nên rời khỏi đây trước khi bị bà chị yêu làm cho quê độ thôi. Tôi cố lén đi thì nghe tiếng chị ấy: “Mike, Mike, bên này này”. Tôi giả điếc và đi tiếp. “Mike, con bà mày, trốn chị mày à? Qua đây lấy cho lon Coke ăn kiêng xem nào”.

“Vâng, thưa bà chị”, tôi nói. Giữa chúng tôi có những thứ không bao giờ thay đổi.

Chị tôi là một người tuyệt vời, luôn quan tâm và lo âu về tôi. Chị muốn đâm vỡ mặt Robin và Ruth sau những chuyện họ đã làm, nhưng tôi đã cố ngăn điều ấy không xảy ra. Denise là một phụ nữ giản dị, chị ấy rất vui khi được gặp những nhân vật giải trí hàng đầu như “nữ hoàng truyền hình” Oprah Winfrey và ca sỹ Natalie Cole.

Và chị cũng thích khoe mình là sư tử của Mike Tyson thông qua việc sai vặt này nọ. Có lần tôi đang ở tận Los Angeles thì nhận được cuộc gọi từ chị ấy.

- Chị đau lưng quá Mike ơi, chắc cái lưng đòi ngủ nệm đây mà.
- OK thôi, em sẽ gửi người mang đến cho chị.
- Thôi, chị có biết mấy người đó đâu, tự Mike mang đến nhé.

(*) Chú giải

Trận đánh giữa Mike Tyson và Mitch Green vào ngày 20/5/1986 là một trận đánh nổi tiếng của làng quyền Anh Mỹ. Khi ấy Tyson hãy còn đứng ở hạng thấp hơn Green trên BXH của WBC, nhưng anh được thù lao 250.000 USD trong khi Green chỉ nhận có 30.000 USD. Vì việc này mà Green suýt nữa đã hủy trận đánh.

Trận đấu diễn ra quyết liệt và Tyson không cách gì knock-out được Green. Trọng tài xử Tyson thắng điểm, 2 người cho điểm 9-1 và vị

còn lại cho 8-2. Sau cột mốc này, sự nghiệp Tyson ngày càng lên trong khi Green không còn ngóc đầu lên được nữa. Sau cuộc ẩu đả tại Harlem năm 1988, Green đã kiện lên tòa án New York và được Tyson bồi thường 45.000 USD.

Quay cuồng trong mớ bong bóng bạo lực

Mệt mỏi vì những rắc rối từ vợ và mẹ vợ, Mike Tyson đã không kiểm soát được bản thân dẫn đến vụ ẩu đả tai tiếng với bại tướng của anh, Mitch Green. Cuộc ẩu đả không những khiến Mike tốn không ít tiền bồi thường mà còn khiến anh thêm lún sâu vào vũng lầy rối rắm.

LÀNG NHĂNG VỚI GÃ “THÂY MA”

Tôi nhảy lên cổ Mitch và bổ những cú đấm từ trên xuống, đầu của gã đập thẳng vào vệ đường. Tôi cứ đấm cho đến khi không còn nghe gã phun ra những lời chửi rủa nữa. Lúc này đã mệt nhoài, tôi trở về xe, một chiếc Corniche Rolls-Royce màu vàng, giá khi mua hồi 1988 là 350.000 USD.

Nhưng nhìn vào gương chiếu hậu tôi lại thấy Mitch lao đảo đứng dậy. Gã đang la hét như một tên điên và còn làm gãy cả một bên gương chiếu hậu, 50.000 USD chứ ít ỏi gì. Cơn điên trong người tôi thật sự lên đến đỉnh điểm. Tôi mở cửa xe và tông thẳng vào đầu Mitch một cú móc phải sở trường. Gã bay lên và đáp xuống đất như một con mèo. Từ trong miệng hắn, cái chất trắng tởm lợm do “đập đá” trào ra ngoài.

Lúc này, đám người tò mò theo dõi trận đánh đều la lên những tiếng kinh hãi. Tôi cũng sợ vì nghĩ là mình đã giết chết Mitch rồi. Một con

mắt của gã khi ấy như muốn lồi ra ngoài, con kia thì không biết còn mở ra được nữa hay không, mũi thì gãy và mấy cái xương sườn rõ ràng cũng không còn nằm ở vị trí vốn có.

Nhưng tôi vẫn chưa cảm thấy hài lòng. Hên là có đám “khán giả” quanh đó, nếu không nghe tiếng la của họ thì có lẽ tôi đã lao đến và bóp cổ Mitch đến chết. Tôi không phải là một người say nhả nhận.

Đây là lần cuối cùng mình dính vào gã điên này, tôi nghĩ. Nhưng tôi đã lầm. Chỉ vài ngày sau tôi đã chạm mặt Mitch lần nữa khi đang hẹn hò với một em châu Phi, người Ai Cập, Somalia hay một quốc gia nào đó đại loại như thế. Chúng tôi đang ngồi cà phê với nhau bên vệ đường thì thấy một gã to con chạy đến gần đó trên một chiếc xe máy.

“Không thể là Mitch Green được. Nó đâu thể lì đòn dữ vậy được. Vả lại gã sống như một thầy ma, có bao giờ ra đường vào buổi sáng đâu chứ”, tôi tự nói với chính mình. Ấy vậy mà gã ấy chính mà Mitch thật. Gã vừa tiến đến chỗ ngồi của tôi vừa nói: “Mẹ kiếp thằng đồng tính, mày tưởng là có thể hạ tao chỉ với một cú đấm thôi sao?”.

Tôi nói: “Tao không nghĩ là tao đập nát mặt mày, tiến đưa mấy cái răng cửa và xin mấy rế xương sườn chỉ với một cú đấm không thôi đâu”. Cô gái Ai Cập hay Somalia đã phải ghì tay tôi thật chặt bởi trong tay tôi khi ấy là một con dao. Đám bạn tôi xuất hiện và nổ súng để buộc Mitch phải biến khỏi đó.

Hoảng loạn vì bị stress từ báo giới, Tyson suýt chết vì tai nạn ô tô

TÂM THẦN & TỰ SÁT

Lúc này, truyền thông đã xúm vào đập tôi. Báo chí có thể đưa bạn

lên thiên đường được thì cũng có thể vui bạn xuống địa ngục. Họ không quan tâm đến việc Mitch đã phê thuốc khi đến gây hấn, họ chỉ muốn biết tôi đang làm gì ở khu Harlem vào lúc 4 giờ sáng. Họ đào xới lại quá khứ tăm tối của tôi ở Catskill, dựng lên những câu chuyện điên rồ về máu hung bạo của Tyson. Ngay cả nhà báo thân với tôi như Wally Matthews cũng viết những điều như sau trên Newsday:

“Là một nhà vô địch hạng nặng tuyệt đối của thế giới quyền Anh, một triệu phú, một VĐV thể thao quan trọng, Tyson cần phải cư xử mẫu mực để làm gương cho giới trẻ, đặc biệt là những thanh niên da màu. Vụ hành hung vừa qua một lần nữa làm hoen ố hình ảnh của anh ấy”.

Hung bạo, quái vật, phản xã hội. Tiếp theo là gì đây, bệnh nhân tâm thần chẳng? Thời gian ấy, tôi phải dùng thuốc an thần để chống chọi lại với những cơn stress gây ra bởi những người đàn bà. Robin gọi liên tục, một lần kia tôi nổi điên và gào vào điện thoại: “Tao không muốn nói chuyện với mày thêm một lần nào nữa, tao muốn ly dị, tao cũng muốn tự sát nữa”.

Sau khi gác máy, tôi cố lái chiếc xe ra khỏi vũng bùn. Đạp ga hết cỡ, chiếc BMW tọt thẳng vào một gốc cây và tôi bất tỉnh. Đúng là tôi cố tình làm vậy để gây chú ý, nhưng tôi không hề có ý định tự sát, tôi biết túi hơi từ vô lăng xe bung ra và cứu mình.

Khi tỉnh dậy, tôi nhìn thấy Camille đã ở cạnh mình từ lúc nào. Ai đó đã báo cho Robin biết và cô ấy cũng vào viện. Vừa nhìn thấy cô vợ, tôi đã buông ngay lời oán trách: “Hãy nhìn xem mày đã buộc tao phải làm những gì”.

Bác sĩ cho biết tôi bị chấn động mạnh ở đầu và ngực. Họ chuyển tôi sang bệnh viện New York. Tất nhiên là Robin lo toàn bộ thủ tục nhập viện và chuyển viện. Một mặt cô nàng làm ra vẻ tránh né các phóng viên, mặt khác Robin luôn cố đứng ở những vị trí dễ nhận thấy nhất để được... lên báo.

Robin và bà mẹ Ruth quyết định xem nên cho ai vào thăm và nên đuổi ai về. Danh sách những người đến thăm có Donald và Ivana Trump, gã PR Howard Robenstein và mớ luật sư của họ. Không có bất kỳ một người bạn nào của tôi được phép vào phòng bệnh, mà chúng cũng chả muốn chạm trán 2 người đàn bà ấy.

Ngoài ra, tôi còn có một vị khách không mời mà đến. Khi nghe tiếng ồn ào bên ngoài, tôi đến mở cửa sổ và không dám tin vào mắt mình khi nhìn thấy Mitch Green. Vẫn phạch ngực ra ngoài, gã la hét: “Tao mà gặp thằng đồng tính Tyson, tao đánh cho nó vĩnh viễn khỏi ngồi dậy nổi”.

NHỮNG TRÒ LỐ CỦA 2 NGƯỜI ĐÀN BÀ

Ngày hôm sau, tôi đọc được một bài báo trên tờ Daily News và hiểu ra tay PR Howard Robenstein đến bệnh viện đã làm gì. Một bài báo được dựng lên rất tỉ mỉ. Tay phóng viên khẳng định tôi đã lên kế hoạch tự sát thật kỹ lưỡng, gã còn trích một “nguồn tin giấu tên” khẳng định tôi đã mua 2 khẩu súng ngắn.

Nếu chiếc xe hơi không thể giết tôi thì tôi sẽ tự kết liễu bằng súng. Rồi cứ như tự mình chứng kiến mọi chuyện, gã phóng viên khẳng định tôi đã gào vào mặt vợ mình từ trên giường bệnh: “Tao nói mày rồi: tao sẽ chết cho mày coi. Ngay khi ra khỏi đây tao sẽ tự sát lần nữa”.

Cũng theo bài báo, tôi đã có vấn đề về thần kinh từ lâu, từ khi Cus còn sống kia. Nhưng Cus cố giấu diếm mọi thứ bởi ông ta chỉ quan tâm đến những trận đánh của tôi mà thôi. Trên đời này nếu có ai đó thật sự quan tâm và thương yêu Tyson thì chỉ có 2 mẹ con Robin, Donald Trump và Robenstein mà thôi.

Hết xảy! Không cần phải là thiên tài để biết 2 ả đàn bà mặt hạng đang toan tính việc gì. Họ dựng lên câu chuyện tôi là một gã tâm thần để có thể hoàn toàn kiểm soát tài sản và mọi quyết định liên quan đến công việc của tôi.

Một vài ngày sau đó, tôi được phép xuất viện. Robin mang tôi cùng sang Nga bởi cô ấy phải quay một sitcom. Tôi cũng cần phải thư giãn. Nước Nga là một địa điểm tốt, tôi luôn thích thú với lịch sử của đất nước này, tôi là fan của Lev Tolstoy và những võ sĩ người Nga.

Sau khi từ Moscow trở về, tôi tiếp tục được đọc những câu chuyện kiểu như tôi chạy vòng quanh khách sạn, la hét, đòi tự sát và còn đánh đập Robin như điên. Haha, bọn này càng ngày càng lố. Nếu thêm ăn đòn đến thế thì cứ nói, Tyson đâu có hẹp hòi với ai.

Trước khi lên đường sang Nga, Robin làm vẻ mặt tội nghiệp hết cỡ và nói với báo giới: “Không ai có thể phá hỏng cuộc hôn nhân của chúng tôi. Tôi yêu Mike vô cùng và sẽ chăm sóc cho anh ấy. Mike cũng yêu tôi, anh ấy không bao giờ tự sát và bỏ tôi lại một mình đâu”. Diễn viên lành nghề có khác, đóng vai vị tha đạt dễ sợ.

Lạc lối trong vòng tay Don King

Những gì mẹ con Robin đã làm với Mike rồi cũng bị phanh phui. Cuộc hôn nhân đầu tiên của anh đã chấm dứt trong tai tiếng. Được giải thoát khỏi những người đàn bà rắc rối, Mike lao vào những cuộc tình chớp nhoáng và tiêu tiền như nước. Nhưng anh cũng dần rơi vào gọng kìm của tay bầu quỷ quyết Don King mà không hề biết.

TRÁNH VỎ DƯA GẶP VỎ DỪA

Sau khi ly thân, tôi đến xem một show đấu vật ở Chicago. Lúc tôi bước vào chỗ ngồi của mình, tất cả các khán giả đều đã đứng dậy vỗ tay. Họ đến và bày tỏ sự thông cảm trước những gì mà 2 người đàn bà khủng khiếp đã làm với tôi. Rồi hàng tấn những cô em nóng bỏng sẵn sàng “xoa dịu vết thương lòng”.

Tôi đã thật sự bị hủy hoại bởi cuộc hôn nhân ấy ấy. Đây là mối quan hệ tình cảm nghiêm túc đầu tiên trong đời và bây giờ tôi phải học cách quên nó đi. Nhưng tình yêu khi rời đi đều để lại trong tim một vết sẹo và nó thỉnh thoảng vẫn làm bạn nhức nhối. “Họ lợi dụng tôi và cho tôi cảm giác như mình đang sống trong Ku Klux Klan (một hội kín bài trừ người da màu),” tôi nói với tờ Chicago Sun.

Không còn Cus, Jimmy và mẹ con nhà Robin, không một ai có thể ngăn tôi làm những việc mình thích nữa. Nhưng tránh vỏ dưa, gặp vỏ dưa, tôi đã rơi vào bàn tay thao túng của Don King, một tên khốn đích thực.

Người ta cứ ngỡ Don là người anh trai cùng màu da với tôi, nhưng sự thật ông ấy là một kẻ kinh khủng chỉ biết duy nhất một thứ trên đời: tiền. Tôi chưa từng thấy một người nào tham lam như thế, ban đầu tôi cứ nghĩ mình có thể xoay sở được với Don, nhưng hẳn quá ranh ma, quỷ quyệt. Tôi không có cơ để đấu với một người như thế. Tôi biết Don thông qua Jimmy và Bill. Suốt một thời gian dài Don quan sát cách 2 người này quản lý tôi và rút ra những bài học. Và khi đã giành được quyền quản lý, ông ấy đã làm được điều mà họ không làm được, không phải để sự nghiệp của tôi tốt hơn mà để ông ấy kiếm được nhiều hơn.

Tôi đã nhận được những lời cảnh báo, nhưng trong những giờ phút hoang mang sau cuộc hôn nhân tôi đã lờ đi tất cả. Như cái lần người bạn Brian Hamill nói với tôi: “Mày làm cái đếch gì với Don King thế Mike? Mày có biết nó đã cướp của bao nhiêu thằng võ sĩ da đen như mày không?”. Và tôi trả lời: “Brian à, nói thật với mày là tao đếch quan tâm nữa, tao nhiều tiền quá, nó muốn cướp thì cướp”.

KHÔNG QUAY LƯNG VỚI NGƯỜI NGHÈO

Tháng 10/1986, Don cùng tôi đến Venezuela để dự một hội nghị của WBA. Sau đó chúng tôi cũng bay đến Mexico dự lễ rửa tội cho con trai của Julio Chavez (một võ sĩ lừng danh người Mexico). Chuyển đi ấy đã thật sự mở mắt tôi. Lúc cả đám đang đi chơi ở kim tự tháp thì có đứa trẻ đến xin ăn. Hướng dẫn viên ngăn không cho tôi bố thí: “Đừng Mike, tuyệt đối đừng cho tiền trẻ con”.

Nhưng làm sao mà không cho được, 100 đô chả là gì với tôi nhưng có thể là tất cả của đứa trẻ ấy. Tôi móc tiền ra và nó tỏ ra vô cùng

biết ơn. Tôi vuốt tóc nó và nhận ra tóc nó cứng như đá, cứ như là mấy năm trời chưa từng gội đầu vậy.

Sau đó chúng tôi đến Culiacan và thấy có thêm nhiều đứa trẻ khác. Tôi mua quần áo cho một đứa và lát sau chúng kéo đến còn đông hơn nữa, nào là bạn bè, anh em họ. Tay hướng dẫn viên có ý trách móc tôi vì đã gây ra sự lộn xộn này. Nhưng tôi cảm thấy vui vì điều đó.

Tôi thích cậu bé, nó không chỉ sống cho mình mà còn biết nghĩ về những người thân yêu. Vì thế tôi mua quần áo và cho tiền tất cả, không sót một đứa. Khi rời khỏi đó, phải hơn 50 đứa trẻ được mặc những bộ quần áo thơm tất, có thể là lần đầu tiên trong đời chúng.

Trước chuyến đi đến Mexico, tôi chưa từng biết có ai trên đời nghèo hơn mình hồi nhỏ. Vì thế tôi đã thật sự bị sốc trước cảnh nghèo túng tại Mexico. Tôi đã từng nghĩ mình là kẻ nghèo khổ nhất thế giới và chính sự nghèo đói ấy là một nỗi đau, là động lực để tôi tiến đến ngày hôm nay.

Vì quá khứ ấy mà tôi không bao giờ quay lưng với những người nghèo. Tôi từng gọi những kẻ mua xe thể thao 2 cửa là ích kỷ vì chúng chỉ sống cho mình. Tôi luôn thích những chiếc limo vì nó có thể chở được nhiều người. Tôi luôn đi đến những cuộc vui với bạn bè, thật đông bạn bè và thiết đãi họ.

THÚ TIÊU TIỀN ĐIỀN LOẠN

Cũng vì quá khứ nghèo khổ mà tôi đã tiêu pha bù lại cho những ngày tháng gian khó. Tôi có cả một bộ sưu tập Rolls-Royce và Lamborghini. Tôi là người đầu tiên mua được Rolls-Royce và

Ferrari. Năm 1985, làm gì có người da đen ở tuổi đôi mươi nào sở hữu được những chiếc xe như thế.

Bọn ngôi sao hip-hop tỏ ra sành sỏi làm quái gì đã biết đến Bentley, chúng thậm chí còn nghĩ đấy là xe cho người già. Tôi đặt một chiếc bồn tắm nước nóng lên chiếc limousine và là người đầu tiên bố trí máy fax trên xe hơi. “Anh có hợp đồng chứ gì. OK, tôi đang trong xe đây, cứ fax qua đây”.

Tôi thường xuyên mua những món nữ trang với giá 2, 3 triệu đô. Có lần tôi bỏ ra 5 triệu đô mua nữ trang tặng cho cô bồ. Khi tôi mua căn nhà ở Bernardsville, New Jersey, tất cả đều ganh tỵ. Khi tôi ăn, tôi cũng mời mọi người ăn cùng, nhưng sự ganh tỵ với cảnh sống xa hoa chừng ấy vẫn là điều không thể tránh khỏi. Nhà tôi toàn là đồ của Versace mà thôi, từ nội thất đến khăn tắm, từ gạt tàn đến những đĩa đựng thức ăn.

Tôi gặp Versace thông qua một nhà báo Italia đến phỏng vấn tôi tại Catskill. Cô nàng phóng viên ấy lớn hơn tôi vài tuổi, nhưng cũng xinh, thế là phỏng vấn trước và “giao hữu” sau. Sau khi làm tình, tôi mới nhận ra cô ấy mặc một chiếc quần lót xinh xắn của Versace. “Em làm người mẫu cho ông ấy,” cô phóng viên nóng bỏng nói. “Em có thể mua bất kỳ thứ quần áo nào của Versace mà anh thích. Em sẽ giới thiệu Versace cho anh”.

Versace là người dễ thương vô cùng. Ông ấy thậm chí còn đề nghị gửi cho tôi mọi thứ mà tôi yêu cầu và hoàn toàn miễn phí. Tôi đã sống như một ông hoàng như thế. Khi tôi đặt chân đến những cửa hiệu quần áo ở Paris hay London, người quản lý chạy ra mở cửa cho tôi và la lên: “Chào mừng nhà vô địch”.

Khi tôi đến một cửa hàng Versace ở Las Vegas tình hình còn khinh khỉnh hơn. Người quản lý cho đóng toàn bộ cửa hàng chỉ để phục vụ mỗi một mình tôi. Tôi thậm chí chả buồn vào phòng thay quần áo, cứ khỏa thân đi vòng vòng và thử hết bộ này đến bộ kia. Các fan hâm mộ cố nhìn tôi thông qua cửa kính. Tôi thấy một cô gái mà mình thích trong đám đông ấy và nói nhỏ với nhân viên: “Ra dắt em ấy vào đây hộ tôi”.

Cô ấy bước vào, tôi hỏi: “Chào em, em có muốn lựa quần áo cùng anh không? Thích gì thì cứ mua, đừng ngại”. Lần ấy, tôi rời khỏi cửa hiệu sau khi đã chi 300.000 đô. Versace như phát điên lên với cách tiêu tiền của tôi. Nhưng có sao đâu, tôi giàu mà!

Trong lịch sử quyền Anh, chưa có ai kiếm được nhiều tiền và nhanh như tôi và Don đã chiếm phần lớn trong khối tài sản đồ sộ ấy. Don để cho tôi làm những gì mình thích, đập phá, nhậu nhẹt, ngủ với hàng nghìn người phụ nữ xa lạ. Ông ấy chỉ cần có tiền mà thôi. Ông ấy bơm vào đầu tôi cái ý nghĩ: Don King và Mike Tyson cùng chống lại cả thế giới, chống lại bọn da trắng.

Dùng rượu và sex để quên đi thực tại trống trải

Trở thành công cụ kiếm tiền của Don King, Mike ngày càng sa lầy trong những cuộc ăn chơi trác táng không biết điểm dừng. Tuy vậy, ở sâu thẳm trong tâm hồn anh là sự trống rỗng tột cùng vì những người thân yêu nhất cứ dần dần rời bỏ anh.

TÌNH BẠN TRONG SÁNG VỚI CÔ EM GÁI BÉ NHỎ

Tôi dành rất nhiều thời gian ở L.A cuối những năm 1980. Một người bạn của tôi làm lễ hạ thủy cho chiếc tàu mới mua và tổ chức một bữa tiệc, nơi tôi gặp một cô gái xinh đẹp tên Hope. Đến gần cuối tiệc Hope và một cô bạn mới xuất hiện và khi ấy trên tàu không còn đồ ăn nữa, trừ bàn tôi đang ngồi vẫn còn một đĩa lớn. Hope đến và nói: “Bạn em sẽ chiều chuộng anh nếu cho bọn em ăn cùng. Bọn em chết đói đến nơi rồi đây”.

Tôi nghĩ Hope là một người vui tính nên tôi đã mời họ ngồi cùng. Tôi không thấy Hope có ham muốn tình dục với mình nên chúng tôi nhanh chóng trở thành những người bạn. Hope có rất nhiều bạn nữ và chỉ cần tôi mở miệng nói: “Hope, anh thích cô bé kia” là lập tức cô nàng sẽ được điều đến tận phòng cho tôi. Nhưng tôi lại chưa bao giờ có ý định sẽ ngủ với Hope. Đây là một tình bạn hoàn toàn trong sáng. Hope xem tôi như một người anh trai và tôi luôn cho cô bé những lời khuyên.

- Tránh xa thằng đó ra, em gái, nó là gay đó.
- Đừng dính vào thằng này, nó sẽ bỏ em tấp lự.

Tôi có một khả năng thiên phú là nhìn thấy những điểm xấu xa của người khác, trừ những người đàn bà đã đi qua cuộc đời tôi.

Rồi Hope vào đại học. Vì cô bé không có nhiều tiền nên tôi cho nó ở nhờ ngay trong căn hộ của mình. Tôi dành riêng một phòng ngủ cho cô bé học hành và sinh hoạt trong đấy. Thời gian ấy chả ai tin là giữa tôi và Hope không có gì. Lũ bạn cứ bảo: “Mày bực con bé rồi, tao biết, khỏi chối”.

Tôi ngày càng lo cho Hope đúng nghĩa như một người anh. Một trong những địa điểm ưa thích của 2 anh em là một quán bar tên RnB Live. Đây là nơi Hope gặp gỡ và say mê Wesley Snipes (diễn viên nổi tiếng của Mỹ, sau này đóng loạt phim về Blade - PV). Trong lúc tôi rời khỏi L.A thì Hope qua lại với anh chàng này. Đến khi tôi trở lại thì trái tim của cô bé tan vỡ mất rồi. Snipes chơi bời đúng kiểu showbiz, chơi chán là đường ai nấy đi. Nhìn cô bé khóc, tôi nói:

- Hope này, những chuyện này sẽ xảy ra nếu em qua lại với những đứa như thế. Em cần một đứa ngay thẳng và thật sự thương em kìa.

Nhưng Hope không muốn nghe điều đó, nó càng khóc dữ hơn nữa. Tôi lại nói:

- Thôi nín đi, để anh dạy dỗ nó thay em nhé.

Hope không muốn điều đó xảy ra và nó lập tức lảng sang chuyện khác. Vài ngày sau, tôi và Hope lại vào RnB Live chơi. Khi thấy Wesley Snipes vào quán, tôi giả bộ đi vệ sinh và tiến đến chỗ gã

đang ngồi. Wesley nhồm người lên, thấy tôi và hét hồn ngay lập tức. Gã run rẩy nói:

- Đại ca Mike, tha cho em, có đánh thì chừa cái mặt em ra, em đang quay phim, chừa cái mặt cho em kiếm cơm nha anh.

- Mà sợ tao búp mày vụ Hope hả? Con bé nó đau khổ vì tình, nhưng phụ nữ đau khổ vì tình nhiều vô kể mày à. Tao làm nhiều đứa khổ tao biết.

Wesley Snipes thở phào nhẹ nhõm khi nghe tôi nói thế và chúng tôi đã phá lên cười.

QUÁI VẬT HOANG ĐÀNG

Thời gian ấy tôi cũng có quen một người bạn tên Kevin Sawyer. Anh này có một cửa hàng bán máy nhắn tin ở L.A. Cửa hàng ấy là điểm tụ tập quen thuộc của bọn tay chơi, giang hồ. Kevin là một tay sát gái thượng hạng. Gái thấy y là lao vào như thiêu thân. Tôi, Kevin và một người bạn tên Craig Boogie thường xuyên cá độ xem ai là đứa phang gái nhiều nhất trong ngày. Có khi gặp cô gái mình thích trên đường, tôi dừng xe lại và đặt vấn đề ngay.

Ngày ấy tôi không những phang gái mà còn dắt gái về để 2 đứa bạn... chơi chung. Tôi sẵn sàng bỏ hàng trăm nghìn đô cho một cô gái mua sắm, miễn là cô nàng qua đêm với mình. Có lúc đang ngồi taxi, cô nàng hứng chí và làm ngay trên xe. Chả được Limousine kín mít đâu nhé, xe taxi vàng bình thường, ngay giữa đường phố.

Rồi tôi bắt đầu quay phim sex tại nhà. Boogie sẽ thiết lập “trường quay”, để máy ở những góc tốt nhất rồi trốn vào toilet, đợi tôi và bạn tình “diễn xuất” xong thì lấy máy quay đi sang ra băng. Tôi mang băng ấy đến đãi tụi bạn coi miễn phí rồi thiêu hủy chúng đi.

Tôi thề với những ai đang đọc những dòng này: so với phim sex của Mike Tyson thì thứ phim sex của Kim Kardashian chỉ đáng gọi là phim thiếu nhi, dẫn nhãn PG-13 (phim có những hình ảnh hay hành động không thích hợp với trẻ em dưới 13 tuổi) mà thôi.

Chơi bời hoang đàng như thế, tôi không chờ đợi mình sẽ sống lâu. Nếu bạn nốc rượu như nước hàng ngày và sa đà vào tình dục, không ai biết trước chuyện gì sẽ xảy ra. Tôi thì luôn cảm thấy giận dữ với thế giới, sau mỗi cuộc vui tôi lại cảm thấy trống trải vô cùng, thế là tôi lại tống rượu để quên đi thực tại.

Tôi không chỉ ngủ với gái độc thân mà còn gạ gẫm cả những nàng đã có gia đình. Trong một quán bar ở New York, tôi đã chọc ghẹo một người phụ nữ đang có chồng đi cùng. Người chồng móc khẩu súng ra chĩa thẳng vào đầu tôi. Tôi vẫn bước đến, trong cơn say, hét lên:

- Bắn đi, bóp cò đi thằng khốn. Bắn đi nếu không muốn thấy tao phịch vợ mày.

Tôi ngu ngốc như vậy đó. Nếu người chồng ấy kích động mà bóp cò, phóng viên đã có đề tài viết báo mệт nghỉ.

Tiệc tùng liên miên, cân nặng của tôi leo lên đến 115 kg. Trận đánh với Frank Bruno đã đến rất gần, tôi vẫn chẳng buồn tập luyện. Tháng Giêng, tôi vướng vào rắc rối pháp lý. Một cô gái kiện tôi ra tòa vì đã... bóp mông cô ấy tại Bentley, một hộp đêm ở Manhattan. Một người bạn bảo tôi khai ở tòa là mình không cố tình làm thế, chẳng qua là vấp té nên thấy cái gì nhô ra thì... vịn lại thôi.

Cô gái ấy quyết theo vụ kiện đến cùng và có nhờ một cô bạn cũng có mặt trong đêm hôm ấy ra tòa làm chứng là tôi không hề vấp té

mà giờ trò sàm sỡ thật. Tối hôm ấy, tôi gặp lại đúng cô gái ra tòa làm chứng ấy trong một hộp đêm. Cô gái nhận ra tôi và nói:

- Sao đây? Định tọng vào mặt tôi chứ gì?

- Làm gì có? Anh có giận gì em đâu, anh giận cô bạn khó tính của em thôi. Mặt em xinh vậy, tọng em sao anh ngủ được. Mà nè, muốn vào chiếc Rolls của anh bát phở một vòng không chừng?

Tôi đã ngủ với cô gái ấy và thế là cô nàng trở mặt với bạn mình, không chịu làm chứng nữa.

“Mẹ tôi mất rồi, Cus cũng đã mất, những người thân yêu nhất đều đã rời bỏ tôi. Tôi không có cuộc sống gia đình và dần biến thành một con quái vật.” - Mike Tyson

Thời gian ấy tôi vẫn phải chờ thủ tục ly dị. Một hôm tôi ghé qua nhà với hy vọng “làm cú chót” trước khi ra tòa hoàn tất thủ tục. Tôi gõ cửa nhưng không có ai ở nhà. Khi trở ra xe thì tôi thấy chiếc BMW màu trắng trời đến. Tôi nhận ra ngay đấy là chiếc xe tôi mua cho Robin, nhưng phía sau tay lái là một người tóc vàng.

Ban đầu tôi nghĩ đó là một cô bạn trong giới văn nghệ, nhưng nhìn kỹ thì là đàn ông. Rồi cửa xe mở, người bước ra là Brad Pitt. Bạn phải nhìn gương mặt xanh như đất nhái của gã diễn viên đẹp mã này lúc ấy. Tôi còn chưa biết phải nói gì là Brad Pitt đã van xin:

- Bạn mình, đừng đánh tôi mà. Bọn tôi chưa có làm gì vượt quá giới hạn đâu, Robin nhắc anh suốt ấy mà.

Robin sợ tôi sẽ nện bạn trai mới của mình nên cũng van lơn:

- Đừng Michael, em xin anh, đừng làm gì bạo lực mà. Anh về đi, lát sau hãy quay lại, em ở nhà chờ anh mà.

Rồi nàng khóc như mưa, khóc vì sợ chồng cũ tấn bạn trai mới của mình. Nhưng tôi có định đánh ai đâu chứ, chỉ thấy chua chát mà thôi.

Võ sĩ số 1 hành tinh

Dùng rượu và sex để quên đi sự trống rỗng trong tâm hồn nhưng Mike vẫn không thể sống yên ổn. Hết bị cô vợ lăng loàn giăng bẫy đòi tiền, anh lại bị gã bạn đều bêu xấu trước tất cả mọi người. Nhưng những khó khăn ngoài đời vẫn không thể che lấp đi ánh hào quang của Tyson trên các võ đài.

LY DỊ VÀO NGÀY VALENTINE

Cuộc chạm trán với Brad Pitt chưa phải là lần cuối cùng tôi gặp Robin. Khi tôi đang tập luyện cho trận đánh với Bruno thì Robin cũng có mặt ở Vancouver để quay một phim loại B. Cô ấy cứ liên tục gọi điện cho tôi nhờ giúp đỡ, bảo là có cảm giác mình đang bị theo dõi. Tôi để cho cánh vệ sĩ ngồi nhà, một mình đến chỗ Robin. Đây vừa là một cảm xúc lãng mạn bộc phát, vừa là một cách trốn tập nữa.

Tôi bước vào khách sạn với chai Dom Perignon trên tay. Rồi không biết từ đâu, cánh phóng viên túa ra như ong vỡ tổ. Thì ra Robin đã chơi tôi. Cô ấy nói với các phóng viên chính tôi là người đã theo dõi cô ấy mấy ngày qua. Tôi hoang mang và hành động theo bản năng.

Chai rượu biến thành một chiếc dùi cui, tôi đã cố thoát khỏi đám đông tò mò ấy. Một số phóng viên đã thật sự sợ hãi, tôi còn đánh vỡ một chiếc máy ảnh đắt tiền trên đường tháo chạy và sau đấy đã

phải đền tiền lại. Sự kiện ấy đã đặt dấu chấm hết chính thức cho mối quan hệ giữa tôi và Robin.

Thủ tục ly dị của chúng tôi hoàn tất vào ngày 14/2, hơi có tí mĩ mai nhĩ. Robin được chia một phần tiền mặt và giữ toàn bộ nữ trang mà tôi đã tặng cô ấy, đấy tất nhiên là cả một gia tài. Ruth đã dùng một phần “chiến lợi phẩm” này để mở một hãng phim ở New York. Robin còn cố giữ chiếc Lamborghini của tôi. Cô ấy mang chiếc xe vào gara nhà mình, xây thêm cả một bộ xi măng để tôi không thể lấy nó ra nếu đừng từ bên ngoài.

Sau khi được giải phóng hoàn toàn khỏi Robin, tôi cảm thấy trống trải nhiều hơn là thoải mái. Quá trình ly dị phức tạp và mệt mỏi khiến tôi cảm thấy kiệt sức. Đấy từng là con người mà tôi yêu thương, sẵn sàng hy sinh cả mạng sống của mình để bảo vệ. Bây giờ thì cô ấy có chết ngay trước mặt tôi cũng chẳng quan tâm. Vì sao tình yêu lại có thể thay đổi mọi thứ khủng khiếp như vậy?

ĐỪNG DẠI THÁCH THỨC MÁU ĐIÊN CỦA MIKE

Đấy cũng là thời gian mà tôi trở lại võ đài. Cả ngành công nghiệp quyền Anh đang nóng lòng chờ trận đánh tiếp theo của Mike Tyson. Vé hết veo ngay trong phiên mở bán đầu tiên. Những người giàu có từ các nơi đổ đến Vegas và tràn vào MGM Grand. Khi chúng tôi đến đó, người ta đã nệm chặt nơi này như cá hồi: những tỷ phú, diễn viên, bọn lừa đảo. Ở hàng ghế khán giả, các thượng nghị sĩ ngồi cạnh bọn gái gọi cấp cao.

Nhưng tôi chưa hề sẵn sàng, đặc biệt là về mặt tâm lý, để đánh trận này. Tôi cảm thấy mệt mỏi với việc phải thi đấu, những lời dạy của Cus đã trôi tuột ra khỏi đầu tôi.

Nhưng tôi vẫn nói theo những gì Don King đã dặn trong cuộc họp báo: “Tôi hạnh phúc vì được trở lại. Tôi đã trải qua nhiều chuyện xao nhãng thời gian vừa qua, nhưng tôi nghĩ đây là những trải nghiệm giúp mình trưởng thành. Thực ra những nỗi đau kiểu như thế thì tôi đã gặp nhiều lần trong đời, chỉ khác là lần này nó diễn ra trước mắt công chúng mà thôi. Nhưng giờ thì chuyện ấy không còn quan trọng nữa, tôi sẽ trở lại và tiếp tục khẳng định vị trí số 1”.

Chưa bao giờ tôi bước vào một trận đánh với ít sự chuẩn bị như thế. Tôi đã từng đấu tập với Bruno ở phòng tập của Cus từ khi 16 tuổi và từ ấy đến nay không còn quan tâm đến nhân vật này nữa.

Nhưng rồi trận đánh cũng bắt đầu. Khi nghe tiếng cồng quen thuộc, máu hoang dã trong tôi trở lại và tôi bắt đầu tung ra những cú đánh. Nhưng đã lâu không lâm trận, tôi đánh giá sai tốc độ của Bruno và nhận một cú móc trái và một cú đấm phải. Mọi người nghĩ là tôi phải đau lắm khi dính đòn, thật ra không phải, 2 cú đấm ấy chỉ làm thức tỉnh những bản năng của tôi mà thôi. Cuối hiệp 2, suýt nữa Bruno đã bị đo ván.

Từ sau hiệp ấy, Bruno cố ôm lấy tôi mỗi khi có thể. Khi còn 1 phút nữa là hết hiệp 5, tôi tung ra cú móc trái sở trường và dành 40 giây sau đó để rình mò chứ không tung ra đòn nào nữa. Đợi đến khi hiệp đấu chuẩn bị kết thúc và chính đối thủ cũng muốn lui về góc để nghỉ ngơi, tôi tung ra một cú đấm phải để kết liễu trận đấu. Trọng tài ngay lập tức dừng trận đấu lại.

Trong cuộc phỏng vấn sau đó, tôi nói: “Vì sao hán ta dám thách thức tôi với những kỹ năng sơ sài như vậy?”, bắt chước theo lời thoại trong phim X-Men.

GÃ BẠN ĐỀU CÁNG VÀ NỖI SỢ HIV

Rồi sau đó, thêm một kẻ mà tôi ngỡ là bạn đâm sau lưng tôi. Jose Torres đã viết xong cuốn sách về tôi và cho công bố. Đây được xem là cuốn tự truyện đầu tiên của Mike Tyson, được biết bởi một người có thời gian gắn bó với Tyson từ khi cậu ấy hãy còn là một kẻ vô danh.

Nhưng cuốn sách thổ tả ấy đầy những lời dối trá, những câu chuyện bịa đặt. Gã viết: “Tyson thích nghe những tiếng hét đau đớn, thích nhìn thấy bạn tình của mình chảy máu, nó khiến anh ta cảm thấy thoải mái”. Tôi chưa từng nói vậy với gã về những phụ nữ của mình. Tôi chỉ thích đối phương đau đớn và chảy máu trên sàn đấu mà thôi. Torres rõ ràng là một kẻ xuyên tạc.

Tôi không đính chính điều gì về cuốn sách này vì mọi người cứ muốn tin những gì viết trong đó là sự thật. Nhưng trong một cuộc phỏng vấn tôi đã nói: “Torres là thể loại bạn luôn nói những điều tốt đẹp trước mặt bạn. Hắn luôn khẳng định tình yêu, lòng trung thành và chết vì bạn bè. Nhưng khi cần tiền, hắn đến cắt cổ rồi để bạn chảy máu đến chết”.

Và nhân dịp Torres đề cập đến máu trong cuốn sách, đột nhiên trong tôi xuất hiện một nỗi sợ khủng khiếp: tôi sợ mình bị AIDS. Trận đấu tiếp theo của tôi diễn ra vào ngày 21/7 tại thành phố Atlantic. Một trong những thủ tục trước trận đánh là phải kiểm tra HIV.

Sở dĩ phải làm việc này là vì những võ sĩ quyền Anh thường xuyên chảy máu, họ phải được đảm bảo không nhiễm HIV để không làm hại đến đối thủ, trọng tài và khán giả. Nhưng tôi sợ phải đến cuộc

kiểm tra ấy, tôi sợ mình bị AIDS. Tôi đã ngủ với hàng nghìn cô gái mà không bao giờ dùng dụng cụ bảo vệ. Tôi cứ liên tục trì hoãn thủ tục kiểm tra. Don King giục:

- Mà y kiểm tra coi Mike, người mà y khỏe vậy thì làm sao bệnh được.

- Làm sao ông biết, có dấu hiệu nào cho thấy tôi không bị HIV sao?

Don đâu biết được tôi có một đứa bạn nói khổ chết vì AIDS. Cả tôi và nó cùng ngủ với một cô gái và đều không bảo vệ gì cả. Sau này tôi còn biết đứa con gái ấy cũng bị AIDS. Những đứa bạn biết chuyện của 3 đứa tôi đều nghi tôi dính HIV. Chúng cứ hỏi: “Dạo này sao rồi Mike, thấy mà y có vẻ sút cân nhĩ”. Nghe sợ bỏ mẹ.

Nhưng rồi trận đánh cũng phải diễn ra và thủ tục kiểm tra cũng chứng tỏ tôi không dính AIDS. Tinh thần nhẹ nhàng thoải mái, tôi tiếp tục nốc ao Carl Williams mà không cần tập luyện hay chuẩn bị gì cả. Sau đó phóng viên hỏi tôi muốn gặp ai tiếp theo trong số những cái tên như Holyfield, Douglas, Dokes? Tôi đã ngạo nghễ nói:

“Cho 3 đứa lên cùng lúc đi. Chả đứa nào có thể đến gần tôi. Tôi là võ sĩ số 1 hành tinh này!”

Trong thời gian buồn bã này, tôi cảm thấy mình thật may mắn khi có Hope bên cạnh. Có những lúc thức dậy nửa đêm và không thể chợp mắt lại, tôi bèn sang đánh thức Hope dậy để nói chuyện. Cô bé làm vài cái bánh sandwich và ra ghế ngồi. Rồi tôi vừa ăn vừa khóc: “Không có nhiều người biết việc này: anh thậm chí còn không thể tự làm một cái sandwich nữa em à”.

“Chết” vì klêu ngạo

Ngập chìm trong rượu và sex khiến Mike ngày càng tăng cân và thể lực cũng giảm sút theo đó. Nhưng những chiến thắng dễ dàng trên các sàn đấu khiến anh ảo tưởng về sức mạnh của mình và ngày càng sa đọa. Và điều gì phải đến đã đến khi Mike thất bại thảm trước Buster Douglas, kết thúc những tháng ngày sống trên “ngai vàng” của ông vua knock-out.

Cuốn tự truyện vẫn còn nhiều chương hấp dẫn nữa nhưng chúng tôi xin tạm dừng từ số này để gửi đến quý độc giả những thông tin nóng hổi và đặc sắc về Vòng chung kết World Cup 2014 sắp cận kề. Nếu có thể, BĐ&CS sẽ mở lại để kể thêm những chương tiếp theo, điên rồ và khó tin về Mike Tyson trong giai đoạn tù tội, sa ngã.

TẬP LUYỆN... TRÊN GIƯỜNG

Ngày 8/1/1990, tôi đáp chuyến bay đến Tokyo mà trong lòng không muốn chút nào. Khi ấy tôi không còn quan tâm đến chuyện đánh đấm mà chỉ nghĩ đến chuyện hưởng thụ và vui vẻ với các em. Khi đặt chân lên chuyến bay ấy, tôi đã tăng 30 pound (hơn 13,5 kg). Quá lo ngại với thể trạng của tôi, Don King đã bày ra trò cá cược. Tôi sẽ nhận được một món tiền thưởng lớn nếu kịp lấy lại cân nặng như cũ trước trận đánh trong vòng 1 tháng.

Tôi không hề xem Buster Douglas (đối thủ trong trận đánh tiếp theo) vào đâu cả. Tôi thậm chí chả buồn xem qua những trận đánh của

anh ta qua băng ghi hình. Nếu như tôi đã có thể đo ván những đối thủ từng đo ván Douglas, tại sao tôi lại còn phải bận tâm đến Douglas làm gì nữa. Tôi đã học theo Harry Greb, người đã từng tự tin đến mức tuyên bố không thèm tập luyện trước một trận đánh. Nhưng Greb nói thế chỉ là một đòn tâm lý để làm đối phương mất bình tĩnh.

Còn tôi... không tập thật, không tập một chút nào. Buổi sáng, tôi thức dậy chạy vài vòng rồi lao ngay vào giường của mình, không mảy may để tâm đến trận đấu dù cho người ta cảnh báo tôi là Douglas đang tập như điên để có thể đánh bại tôi.

Vì thừa cân nên tôi không ăn gì cả. Tôi vừa muốn lấy lại thể trạng như trước, đồng thời lấy món tiền thưởng mà Don King đã hứa. Vì thế tôi chỉ uống một loại súp giúp đốt chất béo và “ăn” người dọn phòng thay cho bữa chính.

Việc này hơi lạ lùng. Phụ nữ Nhật Bản nổi tiếng là mắc cỡ và ít chịu cởi mở, nhưng những người con gái Nhật mà tôi gặp đều thuộc nhóm... thiểu số. Mọi người cứ hỏi tôi là bọn con gái Nhật làm việc ấy như thế nào, tôi trả lời: chả nhớ, làm nhiều quá và gấp gáp quá làm sao mà nhớ được.

Tôi thậm chí không phải trả tiền cho những người dọn phòng để được mây mưa bởi tất cả họ đều tự nguyện. Nhưng vì tôi luôn chi rất đậm nên những lần sau họ... kéo thêm bạn tới. “Thưa ngài Tyson, đây là bạn em,” họ nói. “Hôm nay cho bạn ấy tham gia với bọn mình cho vui nhé”.

THƯỞNG ĐÀI VỚI KHỐI LƯỢNG 100 KG

Bên cạnh “cô dọn phòng và những người bạn”, tôi còn tranh thủ liên

lạc lại với một cô nàng mà mình đã từng quan hệ trong chuyến đi tới Nhật Bản trước đây. Lần ấy tôi vẫn chưa ly dị với Robin và cô ấy cũng đi cùng tôi. Nhưng chỉ cần Robin ra ngoài shopping là tôi lập tức lên lầu và... đánh lẻ. 2 năm rồi không gặp, nàng đã lớn hơn và đẹp hơn lần trước. Tôi đã giấu tiết cô nàng này với Don King và những người khác, tôi không muốn nàng xấu hổ và sợ sệt.

Đây là quá trình tập luyện của tôi cho trận đánh với Douglas. Gần sát trận đấu, tôi mới chịu bước lên sàn tập và đấm vài cú chiếu lệ. Một vài buổi tập như thế đã mở cửa cho người hâm mộ Nhật Bản vào xem. Không phải ai cũng có vé xem tôi đấu với Douglas nên họ tranh thủ vào xem tôi tập. Sau này tôi mới biết Don King đã thu mỗi người 60 USD để được vào xem một buổi tập chiếu lệ của tôi.

Số tiền thu được từ việc này tất nhiên là một con số khổng lồ mà tôi hoàn toàn không chạm được đến 1 xu. Don King theo dõi tôi tập, gật gù ra vẻ am hiểu. Nhưng lão không biết như thế nào là tập luyện nghiêm túc, không biết võ sĩ nào đang đạt phong độ cao. Lão thậm chí còn không biết buộc dây găng tay, lão chỉ biết tiền và tiền mà thôi.

Một ngày trước trận đánh, tôi cân nặng 220,5 pound (100 kg). Chưa bao giờ tôi thượng đài với một khối lượng nặng đến như vậy. Nhưng tôi vẫn nhận được món tiền thưởng từ Don.

Tôi không hề chú ý đến những thông tin liên quan đến Douglas. Sau này tôi mới biết anh ấy có quá nhiều động lực để mang vào trận đánh. Vợ anh ấy vừa mới qua đi vì bệnh nan y, không lâu sau đến lượt mẹ anh ấy mất. HBO dội rất nhiều tin về việc này, làm nhiều phóng sự để trận đánh thêm phần kịch tính. Nhưng tôi kiêu ngạo

đến mức nếu biết chuyện, tôi sẽ nói: “Vậy thì tôi sẽ tiễn anh ta về địa ngục để hội ngộ với mẹ mình”.

HẾT RỒI NHÀ VÔ ĐỊCH

Chúng tôi đánh nhau vào lúc 9 giờ sáng để thuận lợi cho việc theo dõi của khán giả Mỹ. Vừa bước lên sàn, tôi nhận ra ngay mình không còn là Tyson của những trận đánh trước đó nữa. Tôi nặng nề và đánh bừa bãi. Tôi tung ra rất nhiều cú đấm với hết lực tay vì tin chỉ trúng một cú là Douglas sẽ vô phương gượng dậy.

Nhưng Douglas đã chuẩn bị cho cuộc đấu này rất tốt, cả về chiến thuật, kỹ thuật lẫn tinh thần. Anh ấy tận dụng sai tay dài của mình để không cho tôi áp sát và tung ra những cú đấm cận tay. Đến khi tôi dùng toàn bộ sức nặng cơ thể để đấm thì anh ấy lập tức ôm tôi lại, rất thông minh.

Còn về phần mình, tôi cứ thế mà đấm, đấm ngu đấm ngốc, đấm bậy đấm ẩu. Tôi kiêu ngạo đến mức không thèm lắng đầu theo kỹ thuật, cứ như thể là Douglas sẽ chẳng đời nào có thể đấm mình vậy. Nhưng Douglas đã tận dụng rất tốt những khi hết giờ để tung ra những cú đấm bất ngờ. Vậy là tiểu xảo, nhưng nó là một phần của quyền Anh và tôi không bao giờ dùng nó để viện cớ cho thất bại của mình.

Tôi bị ăn 2 cú đấm ở hiệp 4 và hiệp 5, mắt bắt đầu sưng lên. Đến hiệp 6 thì tôi kiệt sức vì đã vận quá nhiều lực vào những cú đấm vô hại trước đó. Đến hiệp 10, bảo hộ răng của tôi văng ra khỏi miệng, tôi không thể nhấc mình lên nổi nữa. Tôi nghe trọng tài đếm đến 10 bên tai mình trước khi được dìu về góc khán đài.

- Chuyện đếch gì đang xảy ra vậy?

- Ngài bị nốc ao rồi, nhà vô địch ạ. Ngài đã thua.

Tôi đã phải đón nhận một kết cục không thể tránh khỏi. Tôi đã thua trận đấu từ trước khi nó diễn ra. Tôi từ chối tham dự buổi họp báo sau trận đấu vì cần thời gian để vượt qua cú sốc tâm lý. Tôi trở về khách sạn, đeo một cặp kính to để che con mắt đang sưng vù, ngạc nhiên vì không thấy cô nàng hầu phòng nào ra chào đón mình cả. Tôi không còn là nhà vô địch nữa, cảm giác thật lạ lẫm.

Lúc ấy trong đầu tôi diễn ra nhiều luồng suy nghĩ. Chúa không bao giờ trừng phạt những giống loài yếu đuối, chúa chỉ tiêu diệt những con vật khủng khiếp nhất, như khủng long chẳng hạn. Những con vật nhỏ bé không làm Ngài tức giận. Tôi nằm lên giường, trong lòng chột nghĩ: phải chăng Chúa cũng ganh tỵ với mình!

Một ngày trước trận đánh, tôi ngủ với 2 cô dọn phòng cùng lúc, sau khi 2 cô nàng rời đi thì có thêm 2 nàng khác vào “xa luân chiến”.